தேவார மணி

ஆசிரியர்
அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர்.

தொகுப்பும், குறிப்புரையும்
தமிழ்க்கடல், சிவமணி, இராய. சொ.

உமையாள் - மெய்யப்பன்
திருமண அன்பளிப்பு

விசுவநாதபுரம், பெரி. கும. பெரி.
வெளியீடு
26—5—74.

சிவமயம்

தேவார மணி

நூல் முகம்

தேவாரம் என்பதை, தே-வாரம் என்றும், தே-ஆரம் எனவும் இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். தே: கடவுள். வாரம்: அன்பு. கடவுளிடத்துக் கொண்ட காதலால் எழுந்தது தேவாரம்.

தே: இறை. ஆரம்: மாலை. இறைக்குச் சூட்டப்பெற்ற தெய்வப் பாமாலை தே ஆரம்; அது இலக்கண முறைப்படி தேவாரம் என ஆகும். தேவாரம் ஒரு பெருங்கடல். அத் தெய்வக் கடலுள் மூழ்கி எடுக்கப்பெற்ற சிறந்த மணிகளைக்கொண்டது இந்நூல்.

தேவாரத்தை அருளியவர், சிவபெருமானின் முழு முதல் தன்மையை உணர்ந்து, அப்பெருமானோடு இணைந்து, இரண்டறக்கலந்த திருநாவுக்கரசர், திருஞான சம்பந்தர், சுந்தரமூர்த்திகள் என்ற பெரியார் மூவர் ஆவர். இம் முப்புலவர்களும் முறையே அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் எனச் சுருக்கமாக அழைக்கப்பெறுவர்.

இன்று இருக்கும், மூவரும் பாடிய தேவாரப் பாடல் 8239. இவற்றுள் அப்பர் தேவாரம் 3066; சம்பந்தர் தேவாரம் 4147. சுந்தரர் தேவாரம் 1026. இவ் எண்ணா யிரத்து இருநூற்று முப்பத்தொன்பது பாடல்களில் பொறுக்கிய முந்நூறு பாசுரங்கள் கொண்டது இந்நூல்.

அப்பர் பாசுரம் 3066-ல் 150-ம், சம்பந்தர் பாடல் 4147-ல் 100-ம் சுந்தரர் பாட்டு 1026-ல் 50-ம் ஆக முந்நூறு பாக்கள் கொண்ட தொகுப்பு நூல் இது.

தேவார ஆசிரியராகிய இம்மூவரும் காலத்தால் ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்டவர் என்பதற்குத் தக்க

சான்றுகள் இருக்கின்றன. இம் மூவருள்ளும்–ஏன்? அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருள்ளுமே – காலத்தால் பின்னே வந்தவர் சுந்தரமூர்த்திகள். திருவாசகம் அருளிய மணிவாசகப் பெருந்தகையார்க்குத் தேவாரம் பாடிய இம்மூவரும் காலத்தால் முன் இருந்தவர்களா பின் தோன்றியவர்களா என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்கின்றது. அவ் ஆழிய கடலுள் நான் இப்போது மூழ்கப் போவதில்லை.

இம் மூவரும் பாடிய சிவத்தலங்கள் இருநூற்று எழுபத்து ஐந்து. இவற்றுள் யார் யார் பாடிய தலங்கள் எத்துணை எத்துணை, அவை எந்தெந்தப் பகுதியில் உள்ளன என்பன போன்ற பெருக்கத்தை அவைபற்றிய விரிந்த நூல்களில் கண்டுகொள்க.

பல ஆயிரம் பாடல்களை எல்லோரும் படிப்பார்கள் என எதிர்பார்ப்பது முடியாத காரியமாக இருக்கிறது. தேவாரம் படியுங்கள் என்றால் "எண்ணாயிரம் பாடல்! அடே அப்பா!!" என்று யாரும் கூறுவாரானால் அதில் ஒன்றும் வியத்தற்கு இல்லை. ஆயிரக்கணக்கான பாடல்கள் கொண்ட நூல்கள் அனைத்தும் சுருங்கிய அளவில் தொகுப்பு நூல்களாக வரவேண்டுவது அவசியம்.

தேவாரத்தில் உள்ள அருமணிகளை அடங்கல் முறையாக வைத்து விடாமல் அனைவரும் படித்து இன்புற வேண்டும் என்பதே இந்நூல் வெளியீட்டின் நோக்கம். இதனைப் படித்து உணர்ந்து சுவை காண்போரை, நேரம் இடம் கொடுக்குமானால் முழுத் தேவார நூலைப் படிக்கவும் இந்நூல் தூண்டு கருவியாகும்.

என் முறைப்படி, இந்நூலையும் படிப்பவர் இடர்ப் படாது சுவைகண்டு மகிழ, சொற்களையெல்லாம் இயன்ற வரையில் சந்தி பிரித்துப் போட்டிருக்கின்றேன். அரும் பதங்களுக்குப் பொருளும் எழுதி, இன்றியமையாத

அளவுக்குச் சில விளக்கங்களும் கொடுத்து, உரைப்பகுதி விரிந்துவிடக்கூடாதே எனப்பயந்து பயந்து சில ஒப்புமைகளும் வரைந்து பாடல்களின் அடியில் சேர்த்திருக்கின்றேன்.

பாடல்களின் சீர், ஓசை முதலியவற்றில் தோன்றும் சில குறைபாடுகள், தொன்று தொட்டுத் திரும்பத் திரும்ப ஏடு பெயர்த்து எழுதியவர்களால் நேர்ந்தனவாகக் கொண்டு, அவற்றை அறிஞர் ஒப்பத்தக்க வகையில், வேண்டும் அளவுக்கு ஒழுங்குபடுத்தி யிருக்கின்றேன். இக்குறைபாட்டைச் சரிசெய்யவில்லையானல் நூல் ஆசிரியர்க்குச் செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்தவர்கள் ஆகமாட்டோம். இலக்கண வழுக்களோடு அவர்கள் பாடினர்கள் எனக் கருதுவது அப்பெரியார்கள் புலமையைக்குறைத்து மதிப்பிடுவதாகும்.

சான்ருகச் சில இங்குக் காட்டுதும்; "மூளைத்தானை" என்பது இந்நூலின் 139–ஆம் பாடல். இது திருத்தாண்டகம். தாண்டகம் என்பது எண்சீர் விருத்தம். "திளைத் தானைத் தென்கூடல் திருவா லவாய்'' என்பது பிழை. "லவாய்'' என்ற ஓரசைச்சீர் இங்கு நிற்குமாறு இல்லை. எனவே, "லவ்வாய்'' என்று போட்டுத்தான் தீர வேண்டும். இத்திருத்தத்தால் பொருள் தவறிவிடவில்லை; சீரும் ஓசையும் நிரம்பிவிடுகிறது.

இந்நூலின் 106–ஆவது பாட்டு "சங்கநிதி பதுமநிதி'' என்பது. இதுவும் திருத்தாண்டகமே. "அங்கம்எலாம் குறைந்துஅழுகு தொழுநோ யராய்'' என்பதில் "யராய்'' என்று ஒரு சீர் நிற்காது. "யாராய்'' எனக்கொள்வது பொருத்தம் உடையது. இதேமாதிரி "மைப்படிந்த கண்ணுளும்'' என்ற 104–ஆவது திருத்தாண்டகத்தில் "அவ்வண் ணமும்'' என்று வருமாறு இல்லை. "அவ்வண் ணம்மும்'' என்று ஒரு 'ம்' சேர்த்தால்தான் சீர் சீராகின்றது.

"ஒருமுழம் உள்ள குட்டம்'' என்பது இந்நூலின் 89–ஆவது பாசுரம். இது திருநேரிசை, நேரிசை என்பது அறுசீர் விருத்தம். "அரைமுழம் அதன்அ கலம்'' என்பதில் 'கலம்' என்ற ஓரசைச் சீரை இரண்டசைச்

சீராக்க "கல்லம்" என்று திருத்தித்தான் ஆகவேண்டிய திருக்கிறது.

இன்னோரன்ன திருத்தம்கொண்டு பெரியவர்களை அவமதித்துவிட்டதாக அறிஞர் கருதமாட்டார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. பெரியோர்கள் புலமையில் பெரிதும் மதிப்புவைத்து அவர்கள் பாடலில் அறியாமை காரணமாகவும் அயர்ச்சியினாலும் பிறர் புகுத்திய பிழைகளைக் களைவது தக்கதே என்பதை அறிஞர் ஒப்புவர் அன்றோ?

தேவாரத்தின் சிறப்பைப்பற்றிப் பலபடப் பேச வேண்டாம். இந்நூலின் உள் நுழைவார் இதனை நன்கு அறிவர். சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுள் எனக் கொள்ளும் சைவ அறிஞர்கள் தேவாரத்தைப் பாராட்டுவது இயல்பு. வரந்தருவார் என்ற ஒரு வைணவப்புலவர், "தேவரும் மறையும் இன்னமும் காணச் செஞ்சடைக் கடவுளைப் பாடி, யாவரும் மதித்தோர் மூவர்" என்று தேவாரத்தையும் தேவாரம் பாடிய மூவரையும் பாராட்டி இன்புற்று மகிழ்வது, தேவாரத்தின் பெருமைக்கும் மூவர் புகழுக்கும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

இன்ன பெருமை வாய்ந்த இத் தேவாரப் பதிப்பை, தேவாரத் தலமான திருச்சாத்தமங்கைத் திருக்கோயில் திருப்பணியை, பல இலட்சம் ரூபாய்கள் செலவிட்டு, செய்து முடித்த கடியாபட்டி, பி. கு நா. குடும்பத்தைச் சேர்ந்த என் நண்பர், பெரி. கும. பெரிய கருப்பன் செட்டியார் அவர்கள், தம் மகள் உமையாள் திருமண நாளாகிய இன்று வெளியிட்டுப் பேறு பெறுகின்றார்.

அன்பர் பெரியகருப்பன் செட்டியாரையும், அவர் குடும்பத்தாரையும் மனமார வாழ்த்துகின்றேன்.

மணமக்கள் எல்லா நலனும் பெற்று, பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ்ந்து, சிறந்து ஓங்க எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள்வானாக.

காரைக்குடி
26—5—74.

இராய. சொ.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

தேவார மணி

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

அங்க மாலை

தலையே! நீவணங்காய்!
தலைமாலை தலைக்குஅணிந்து
தலையா லேபலி தேரும் தலைவனைத்
தலையே நீவணங்காய்! 1

கண்காள்! காண்மின்களோ!
கடல்நஞ்சுண்ட கண்டன்தனை,
எண்தோள் வீசிநின்று ஆடும் பிரான்தன்னைக்
கண்காள் காண்மின்களோ! 2

செவிகாள்! கேள்மின்களோ!
சிவன்எம்இறை செம்பவள
எரிபோல் மேனிப்பி ரான்திறம் எப்போதும்
செவிகாள் கேள்மின்களோ! 3

அங்கமாலை: உறுப்புக்களின் பயனை உணர்த்தும் பாசுரவரிசை.

1. தலைமாலை: தலைகளால் தொடுக்கப்பெற்ற மாலை. தலையாலே: தலைஓட்டிலே. பலிதேரும்: பிச்சை ஏற்கும். தலைவன்: சிவபெருமான். தலையின் பயன் தலைவனை வணங்குவதே.

2. காண்மின்கள்: பாருங்கள். கண்டம்: கழுத்து. கண்களின் பயன் கடவுளைக் காண்பதே.

3. எரி: தீ. திறம்: மேன்மை. காதுகளைப் பெற்றார் பெறும்பேறு இறைவன் புகழ் கேட்பதே.

வாயே! வாழ்த்துகண்டாய்!
மதயானை உரிபோர்த்துப்
பேய்வாழ் காட்டகத்து ஆடும் பிரான்தன்னை
வாயே வாழ்த்துகண்டாய்! 4

தேடிக் கண்டுகொண்டேன்;
திருமாலொடு நான்முகனும்
தேடித் தேடொணாத் தேவனை என்உளே
தேடிக் கண்டுகொண்டேன். 5

கலி விருத்தம் (திருக்குறுந்தொகை)

மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்குஇள வேனிலும்
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே;
ஈசன் எந்தை இணைஅடி நீழலே. 6

---

4. உரி: தோல். காட்டகத்து: காட்டினிடத்திலே. வாய் படைத்தது மதயானைத் தோல்போர்த்த மகாதேவனை வாழ்த்தவே.

5. நான்முகன்: பிரமன். என்உளே: எனக்குள்ளே. பதவி படிப்பு ஆகியவற்றால் இறுமாப்புற்றோரால் தேடிக் காண முடியாத தேவனை என்உள்ளே கண்டுகொண்டேன்.

6. மாசு இல்: குற்றம்இல்லாத. மாலை மதியம்: மாலைப்போதிலே தோன்றும் சந்திரன்; அஃதாவது வளர்பிறை. இளவேனில்: சித்திரை, வைகாசி மாதங்கள். மூசு வண்டு அறை: மொய்த்து வண்டுகள் ஒலமிடும். பொய்கை: தடாகம். இணை அடி: இரண்டு பாதங்கள். நீழல்: நிழல்.

ஈசன் திருவடி நிழல், வீணையின் ஒலியாகவும் திங்களின் தண்மையாகவும் தென்றலாகவும் இளவேனிலாகவும் பொய்கையாகவும் பொலிகிறது.

வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும்
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனைச்
சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே
வீழ்த்த வா,வினை யேன்நெடுங் காலமே. 7

நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே,
புக்கு நிற்கும்,பொன் ஆர்சடைப் புண்ணியன்;
பொக்கம் மிக்கவர் பூவும்நீ ரும்கண்டு
நக்கு நிற்பன் அவர்தமை நாணியே. 8

விறகில் தீயினன்; பாலில் படுநெய்போல்,
மறைய நின்றுளன்; மாமணிச் சோதியான்;
உறவு கோல்நட்டு, உணர்வு கயிற்றினுல்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் நிற்குமே. 9

---

7. மடநெஞ்சு: அறியாமையோடு கூடிய மனம். தாழ்த்த: வணங்க. சென்னி: தலை. சூழ்த்த: சேர்ந்த. சூழ்ந்த என்பதன் திரிபு. வீழ்த்தவா: தொலைந்து போய்விட்டதே. வாழ்த்த வாய்தந்தான்; நினைக்க நெஞ்சு கொடுத்தான்; தாழ்த்தத் தலையளித்தான்; ஆனுல் நான் எதுவும் செய்யாமல் நெடுங்காலத்தை வீணுக்கினேன்.

8. நெக்கு நெக்கு: இளகி இளகி. புக்கு: புகுந்து. நிற்கும்: நிற்பான். பொன்ஆர்சடை: பொன்னை ஒத்த நிறமுடைய சடை. பொக்கம்: வஞ்சகம். நக்கு நிற்பன்: மறைந்து நிற்பான். அவர் தமை நாணி: அவர்கட்காக வெட்கப்பட்டு. வஞ்சகர் பூசையைக் கண்டு கடவுளே வெட்கப்படுவான்.

9. படு: உண்டாகும். உறவு கோல்: தொடர்பு என்ற மத்து. உணர்வு கயிறு: உணர்ச்சி என்ற கயிறு. முறுக வாங்கி: நன்ருக இழுத்து. விறகுக்குள் தீ இருப்பது போலவும் பாலுக்குள் நெய்இருப்பது போலவும் இரத்தினத்துள் ஒளி இருப்பது போலவும் இறைவன் ஒவ்வொருவர் உள்ளும் மறைந்து நிற்கின்ருன்; உறவு என்ற கோலை யிட்டு உணர்வு என்னும் கயிற்றைக் கொண்டு முறுக வாங்கிக் கடைந்தால் வெளிப்படுவான்.

கற்றுக் கொள்வன வாயுள நாவுள;
இட்டுக் கொள்வன பூவுள நீர்உள;
கற்றைச் செஞ்சடை யான்உளன்; நாம்உளோம்;
எற்றுக் கோ?நம னால்முனிவு உண்பதே. 10

மனிதர் காள்!இங்கே வம்!ஒன்று சொல்லுகேன்;
கனி,தந் தால்கனி உண்ணவும் வல்லிரே?
புனிதன் பொற்கழல் ஈசன்எ னும்கனி
இனிது சாலவும் ஏசற் றவர்கட்கே. 11

கங்கை ஆடில்என்? காவிரி ஆடில்என்?
கொங்கு தண்கும ரித்துறை ஆடில்என்?
ஓங்கு மாகடல் ஓதநீர் ஆடில்என்?
எங்கும் ஈசன்எ னாதவர்க்கு இல்லையே. 12

---

10. கற்றை: கூட்டமான. எற்றுக்கோ: எதற்காகவோ. நமன்: எமன். முனிவு: கோபம். சிவனை அடைந்தார்க்கு எம பயம் இல்லை.

11. வம்: வாருங்கள். புனிதன்: பரிசுத்தமானவன். பொற்கழல்: அழகிய திருவடி. சாலவும்: மிகவும். ஏசற்றவர்: விரும்பியவர். விரும்புபவர்க்கு, ஈசன்எனுங்கனி, மாங்கனியைவிட, பலாப்பழத்தைக் காட்டிலும் சால இனிக்கும்.

12. கொங்கு: மணம். தண்: குளிர்ச்சி. ஓங்கு: ஓங்கிய. மா: பெரிய. ஓதம்: சத்தம். எத்தனை தீர்த்தத்தில் மூழ்கினாலும் ஈசனை எங்கும் காணும் அறிவு அற்றார்க்கு வீடு இல்லை.

வேதம் ஓதில்என்? வேள்விகள் செய்கில்என்?
நீதி நூல்பல நித்தல் பயிற்றில்என்?
ஓதி அங்கம்ஓர் ஆறும் உணர்கில்என்?
ஈச னைஉள்கு வார்க்கன்றி இல்லையே. 13

நன்று நோற்கில்என்? பட்டினி ஆகில்என்?
குன்றம் ஏறி இருந்தவம் செய்யில்என்?
சென்று நீரில் குளித்துத் திரியில்என்?
என்றும் ஈசன்என் பார்க்கன்றி இல்லையே. 14

கோடி தீர்த்தம் கலந்து குளித்துஅவை
ஆடி னாலும் அரனுக்குஅன்பு இல்லையேல்
ஓடும் நீரினை ஓட்டைக் குடத்துஅட்டி
மூடி வைத்திட்ட மூர்க்கனோடு ஒக்குமே 15

நூறு கோடி பிரமர்கள் நொந்தினர்;
ஆறு கோடி நராயணர் அங்ஙனே;
ஏறு கங்கை மணல்எண்ணில் இந்திரர்;
ஈறி லாதவன் ஈசன் ஒருவனே. 16

---

13. வேதம்: மறை. வேள்வி: யாகம். நித்தல்: நாள்தோறும். பயிற்றில்: படித்தால். உள்குதல்: நினைத்தல்.

14. நோற்கில்: தவம் செய்தால். குன்றம்: மலை.

15. அட்டி: சேர்த்து. கோடி தீர்த்தத்தில் குளித்தாலும் கடவுளிடத்து மெய்யன்பு இல்லாதவர் ஓட்டைக் குடத்திலே நீரைச் சேர்த்து வைத்த மூடர்க்குச் சமமாவர்.

16. நொந்தினர்: அழிந்தார். ஈறுஇல்லாதவன்: முடிவு இல்லாதவன். ஈசன்: சிவபெருமான்.

வாது செய்து மயங்கும் மனத்தராய்
ஏது சொல்லுவீர் ஆகிலும் ஏழைகாள்!
யாதோர் தேவர் எனப்படு வார்க்கெலாம்
மாதே வன்அலால் தேவர்மற்று இல்லையே. 17

கூவல் ஆமை குரைகடல் ஆமையைக்
கூவ லோடுஒக்கு மோகடல் என்றல்போல்,
பாவ காரிகள் பார்ப்பரிது என்பரால்
தேவ தேவன் சிவன்பெருந் தன்மையே. 18

இல்லக விளக்கது; இருள்கெ டுப்பது;
சொல்லக விளக்கது; சோதி உள்ளது;
பல்லக விளக்கது; பலரும் காண்பது;
நல்லக விளக்கது; நமச்சி வாயவே. 19

---

17. வாது: சண்டை. ஏழை: அறிவிலி.

18. கூவல்: கேணி. குரைகடல்: கத்துகின்ற கடல். பாவ காரிகள்: பாவம் செய்வோர். கிணற்றில் இருக்கும் ஆமை, கடல்ஆமையைப் பார்த்து, "உங்கள் கடல் எங்கள் கிணற்றைப்போலப் பெரிதா' எனக் கேட்டதாம். கிணற்று ஆமைக்குக் கிணற்றுக்கு வெளியே இருக்கும் உலகம் தெரியாதல்லவா? இந்தக் கதையை விவேகாநந்த அடிகள் சுவைபடக் கையாளுகின்றார்.

19. இல்அகம்: உள்வீடு. சொல் அகம்: சொல்லுக்கு உள்ளே. பல்அகம்: பல இடத்துள்ளும். நல்ல அக விளக்கு: நல்ல உள் விளக்கு.

கரவாடும் வன்நெஞ்சர்க்கு அரியானைக் கரவார்பால்
விரவாடும் பெருமானை விடைஏறும் வித்தகனை
அரவாடச் சடைதாழ அங்கையினில் அனல்ஏந்தி
இரவாடும் பெருமானை என்மனத்தே வைத்தேனே. 20

கைப்போது மலர்தூவிக் காதலித்து வானோர்கள்
முப்போதும் முடிசாய்த்துத் தொழநின்ற முதல்வனை
அப்போடு மலர்தூவி ஐம்புலனும் அகத்துஅடக்கி
எப்போதும் இனியானை என்மனத்தே வைத்தேனே. 21

அல்லல் என்செயும்! அருவினை என்செயும்!
தொல்லை வல்வினைத் தொந்தந்தான் என்செயும்!
தில்லை மாநகர்ச் சிற்றம் பலவனுர்க்கு
எல்லை இல்லதோர் அடிமைபூண் டேனுக்கே. 22

---

20. கரவு ஆடும்: மறைக்கும் தன்மைகொண்ட.வல்நெஞ்சர்: கல் போன்ற கடிய மனத்தினர். கரவார்: ஒளிக்காதவர். விரவாடுதல்: கலந்து அளவளாவுதல். விடை: காளை. வித்தகன்: வல்லமை யுடையவன். அரவு: பாம்பு. அனல்: நெருப்பு. இரவு ஆடும்: இரவிலே நடனமாடுகின்ற; "நள் இருளில் நட்டம் பயின்று ஆடும் நாதன்" என்பது திருவாசகம்.

21. கைப்போது: கையாகிய பூ. முப்போது: மூன்று பொழுது. அப்போடு: நீரோடு. ஐம்புலன்: மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி. அகத்து: உள்ளே. அடக்கி: அடங்கச்செய்து. எப்போதும்: எந்தக்காலத்தும்.

22. அல்லல்: துயரம். தொல்லை: பழைய. தொந்தம்: தொடர்பு. தில்லை மாநகர்: சிதம்பரப் பெருநகரம். சிற்றம்பலம்: இறைவன் நடனமாடும் இடம். எல்லை: அளவு.

பண்ணில் ஓசை! பழத்தினில் இன்சுவை!
பெண்ணொடு ஆண்என்று பேசற்கு அரியவன்!
வண்ணம் இல்லி! வடிவுவேறு ஆயவன்!
கண்ணில் உள்மணி! கச்சிஏ கம்பனே. 23

கையி னோடுகால் கட்டி உமரெலாம்,
"ஐயன் வீடினன்" என்பதன் முன்னம்நீர்,
பொய்யி லாஅரன் புள்ளிருக் குவேளூர்
மைஉ லாவிய கண்டனை வாழ்த்துமே. 24

நம்க டம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்,
தென்க டம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்,
தன்க டன்அடி யேனையும் தாங்குதல்;
என்க டன்பணி செய்துகி டப்பதே. 25

---

23. பண்: இசை. வண்ணம்இல்லி: நிறம் இல்லாதவன். கச்சி: காஞ்சீவரம். ஏகம்பன்: ஏகாம்பரநாதன்; காஞ்சியில் எழுந்தருளி யிருக்கும் சிவன்.

24. உமர்: தும்உறவினர். வீடினன்: இறந்துபோனன். புள்ளிருக்கு வேளூர்: வைத்தீசுவரன் கோவில். மைஉலாவிய கண்டன் நஞ்சு பொருந்திய கழுத்தை உடையவன். கையையும் காலையும் கட்டி "தலைவன் காலமாகி விட்டான்" என்று உம் சுற்றத்தார் சொல் வதற்குமுன் கடவுளைத் தொழுங்கள்!

25. நம் கடம்பன்: நமது முருகவேள்: பெற்றவள்: உமையவள். பங்கினன்: பாகத்திலே உடைய சிவபெருமான். கடம்பை: திருக்கடம்பூர் என்னும் தலம். கரக்கோவில்: கடம்பூர்க் கோவிலின் பெயர். கடன்: கடமை. அவன் கடமை என்னையும் ஏற்றல்; என் கடமை தொண்டு செய்து கிடத்தல்,

என்னில் ஆரும் எனக்குஇனி யார்இலை;
என்னி லும்இனி யான்ஒரு வன்உளன்:
என்உ ளேஉயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்துபுக்கு
என்உ ளேநிற்கும் இன்னம்பர் ஈசனே. 26

தொழுது தூமலர் தூவித் துதித்துநின்று
அழுது காமுற்று அரற்றுகின் றுரையும்,
பொழுது போக்கிப் புறக்கணிப் பாரையும்,
எழுதும் கீழ்க்கணக்கு; இன்னம்பர் ஈசனே. 27

நெஞ்சம் என்பதோர் நீள்கயம் தன்னுளே,
வஞ்சம் என்பதோர் வான்சுழிப் பட்டுநான்
துஞ்சும் போழ்து,நின் நாமத் திருஎழுத்து
அஞ்சும் தோன்ற அருளும்;ஐ யாறரே. 28

---

26. என்னில்: என்னைக் காட்டிலும். உயிர்ப்பாய்: மூச்சுக் காற்றுக. இன்னம்பர்: ஒரு சிவத் தலம்.

27. தூ: பரிசுத்தமான. காமுற்று: விரும்பி. அரற்றுதல்: ஓலமிடுதல். புறக்கணித்தல்: பொருட்படுத்தாதிருத்தல். கீழ்க்கணக்கு: கணக்கின் கீழ். ஈசன் இரண்டு கணக்கின் கீழ் உலகத்தவரை எழுதிப் பதிந்து வருகிறுன். ஒரு பக்கம் தொழுது மலர் தூவி ஓலமிடுபவர்; இன்னெருபுறம் வீணுகப் பொழுது போக்கிப் புறக்கணிப்பவர்.

28. நீள் கயம்: நீண்ட குட்டை. வான் சுழி: பெரிய சுழல். துஞ்சும்போழ்து: இறக்கும் போது. திரு எழுத்து ஐந்து: சிவாயநம. ஐயாறர்: திருவையாற்றில் அமர்ந்திருக்கின்ற ஈசர்.

ஒழுகும் மாடத்துள் ஒன்பது வாய்தலும்
கழுகுஅ ரிப்பதன் முன்னம், கழல்அடி
தொழுது கைகளால் தூமலர் தூவிநின்று
அழும்அ வர்க்கன்பன், ஆனைக்கா அண்ணலே. 29

மாட்டைத் தேடி, மகிழ்ந்து,நீர் நும்முளே
நாட்டுப் பொய்யெலாம் பேசிடும் நாணிலீர்!
கூட்டை விட்டுஉயிர் போவதன் முன்னமே,
காட்டுப் பள்ளியு ளான்கழல் சேர்மினே. 30

இன்று ளார்நாளை இல்லை எனும்பொருள்
ஒன்றும் ஓராது உழிதரும் ஊமர்காள்!
அன்று வானவர்க் காக விடம்உண்ட
கண்ட ணுர்காட்டுப் பள்ளிகண்டு உய்ம்மினே. 31

ஆணி போலநீ ஆற்ற வலியைகாண்!
ஏணி போல்இழிந்து ஏறியும் ஏங்கியும்
தோணி யாகிய சோற்றுத் துறையர்க்கே
பூணி யாய்ப்பணி செய்மட நெஞ்சமே! 32

---

29. ஒழுகும் மாடம்: ஓட்டை வீடாகிய உடம்பு. ஒன்பது வாய்தல்: உடம்புள் இருக்கும் ஒன்பது வழி. கழுகு அரிப்பதன் முன்னம்: கழுகுகள் கொத்துவதற்குமுன். கழல் அடி: சிலம்பணிந்த திருவடி. ஆனைக்கா: திருவானைக்காவல் என்னும் பதி.

30. மாடு: செல்வம். நாண் இலீர்: வெட்கம் இல்லாதவர்களே. காட்டுப்பள்ளி: திருக்காட்டுப்பள்ளி என்னும் தலம்.

31. ஓராது: உணராமல். உழிதரும்: அலைகின்ற. ஊமர்காள்: ஊமைகளே. உய்ம்மின்: பிழைத்துப் போங்கள்.

32. ஆற்ற: மிகவும். சோற்றுத்துறை: ஒரு சிவத்தலம். பூணி: ருது. பணி: தொண்டு.

கனியி னும்கட்டி பட்ட கரும்பினும்
பனி,ம லர்க்குழல் பாவைநல் லாரினும்
தனிமு டிகவித்து ஆளும் அரசினும்
இனியன் தன்அடைந் தார்க்குஇடை மருதனே. 33

மனத்துள் மாயனை மாசுஅறு சோதியைப்
புனிற்றுப் பிள்ளைவெள் ளைம்மதி சூடியை
எனக்குத் தாயைஎம் மான்இடை மருதனை
நினைத்திட்டு ஊறிநி றைந்ததென் உள்ளமே. 34

கல்லி னேடுஎனைப் பூட்டி, அமண்கையர்
ஒல்லை நீர்புக நூக்க,என் வாக்கினல்
நெல்லு நீள்வயல் நீலக் குடிஅரன்
நல்ல நாமம் நவிற்றிஉய்ந் தேன்அன்றே. 35

வெஞ்சி னக்கடுங் காலன் விரைகிலான்;
அஞ்சுஇ றப்பும் பிறப்பும் அறுக்கலாம்;
மஞ்சன் மாமயி லாடு துறைஉறை
அஞ்சொ லாள்உமை பங்கன் அருளிலே. 36

---

33. கட்டிபட்ட கரும்பு: கருப்பஞ்சாற்றில் விளைந்த கட்டி. பனி: குளிர்ச்சி. பாவைநல்லார்: பதுமைபோன்ற பெண்கள். தனிமுடி: ஒப்பற்ற கிரீடம். கவித்து: சூடி. இடைமருதன்: திருவிடைமருதூரை ஆளும் இறைவன்.

34. மனத்துள் மாயன்: உள்ளத்துள்ளே ஒளிந்திருக்கின்றவன். மாசு அறு: குற்றம் அற்ற. புனிற்றுப்பிள்ளை: இளம் குழந்தை.

35. அமண்கையர்: சமணர். ஒல்லை: விரைந்து. நூக்க: தள்ள. உய்ந்தேன்: பிழைத்தேன்.

36. வெம்சினம்: வெம்மையான கோபம். காலன்: எமன். விரைகிலான்: விரைந்து பற்றமாட்டான். மஞ்சன்: மைந்தன். மயிலாடுதுறை: மாயூரம் என்னும் தலம். அஞ்சொலாள்: அழகிய பேச்சினள்.

நிலைமை சொல்லுநெஞ் சே!தவம் என்செய்தாய்!
கலைகள் ஆயவல் லான்,கயி லாயநன்
மலையன் மாமயி லாடு துறையன்,நம்
தலையின் மேலும் மனத்துளும் தங்கவே. 37

பெருக லாம்தவம்; பேதைமை தீரலாம்;
திருக லாகிய சிந்தை திருத்தலாம்;
பருக லாம்பர மாயதோர் ஆனந்தம்;
மருக லான்அடி வாழ்த்தி வணங்கவே. 38

எந்த மாதவம் செய்தனை நெஞ்சமே!
பந்தம் வீடுஅவை ஆய பராபரன்,
அந்தம் இல்புகழ் ஆரூர் அரன்நெறி
சிந்தை உள்ளும் சிரத்துளும் தங்கவே. 39

என்ன மாதவம் செய்தனை நெஞ்சமே!
மின்னு வார்சடை வேத விழுப்பொருள்,
செந்நெ லார்வயல் சேறையுட் செந்நெறி,
மன்னு சோதிநம் பால்வந்து வைகவே. 40

---

37. கலைகள் ஆய வல்லான்: கலைகளால் ஆராய வல்லவன்.

38. மருகலான்: திருமருகல் என்னும் தலத்தில் இருப்பவன்.

39. பந்தம்: கட்டு. அந்தம் இல் புகழ்: முடிவற்ற கீர்த்தி. ஆரூர்: திருவாரூர்.

40. வார்: நீண்ட. விழு: மேலான. சேறை: திருச்சேறை என்னும் தலம்.

அனுச யப்பட்டு அதுஇது என்னுதே
கனிம னத்தொடு கண்களும் நீர்மல்கிப்
புனித ஹேப்பூவ னூரனேப் போற்றுவார்
மனித ரில்தலே யான மனிதரே. 41

பண்ணின் நேர்மொழி யாள்உமை பங்கரோ!
மண்ணி ஞர்வலம் செய்மறைக் காடரோ!
கண்ணி ஞல்உமைக் காணக் கதவினேத்
திண்ண மாகத் திறந்தருள் செய்ம்மினே. 42

தேடிச் சென்று திருந்துஅடி ஏத்துமின்!
நாடி வந்தவர் நம்மையும் ஆட்கொள்வர்;
ஆடிப் பாடிஅண் ணுமலே கைதொழ
ஓடிப் போம்நமது உள்ள வினேகளே. 43

பஞ்சின் மெல்அடிப் பாவைஓர் பங்கனேத்
தஞ்சம் என்றுஇறு மாந்துஇவள் ஆரையும்
அஞ்சு வாள்அல்லள் ஆவடு தண்துறை
மஞ்ச ஞேடுஇவள் ஆடிய மையலே. 44

---

41. அனுசயம்: வைராக்கியம். பூவனூர்: ஒரு சிவத்தலம்.

42. மறைக்காடு: வேதாரண்யம்.

44. பஞ்சின்: பஞ்சைவிட. தஞ்சம்: அடைக்கலம். ஆவடுதண்துறை: திருவாவடுதுறை. மஞ்சன்: மைந்தன். மையல்: மயக்கம்.

இப்பாசுரம் நற்ருயிரங்கல் என்னும் துறைப்பாட்டு. தாம்தாயாராக இருந்து தம்மகள் கடவுளேக் காதலிப்பதாக அடிகள் பாடுகிருர்.

ஊச லாள்அல்லள்; ஒண்கழ லாள்அல்லள்;
தேச மாம்திருப் பாண்டிக் கொடுமுடி
ஈச னே,எனும் இத்தனை அல்லது
பேசு மாறுஅறி யாள்ஒரு பேதையே. 45

சொன்மாலை பயில்கின்ற குயில்இனங்காள்! சொல்லீரே!
பன்மாலை வரிவண்டு பண்மிழற்றும் பழனத்தான்,
முன்மாலை நகுதிங்கள் முகிழ்விளங்கு முடிச்சென்னிப்
பொன்மாலை மார்பன்,என் புதுநலம்உண் டிகழ்வானோ 46

வஞ்சித்துஎன் வளைகவர்ந்தான் வாரானே ஆயிடினும்
பஞ்சிக்கால் சிறகன்னம் பரந்தார்க்கும் பழனத்தான்,
அஞ்சிப்போய்க் கலிமெலிய அழல்ஓம்பும் அப்பூதி
குஞ்சிப்பூ வாய்நின்ற சேவடியாய்! கோடியையே 47

---

45. ஊசலாள் அலள்: ஊஞ்சல் ஆடமாட்டாள். ஒண் கழலாள் அலள்: ஒளிமிக்க கழல் விளையாடலையும் செய்யமாட்டாள். பாண்டிக் கொடுமுடி: ஒரு சிவத்தலம்; பேதை: பெண். இதுவும் முன்பாட்டுப் போன்ற தாயார் பாசுரமே.

46. சொல்மாலை: சொல்வரிசை. வரி: கோடு. பண்மிழற்றும்: இசைபாடும். பழனம்: திருப்பழனம். புதுநலம்: புதிய அழகு.

இப்பாடல் குயில் விடுதூது. அடிகள் தாம் நாயகியாக இருந்து நாயகனும் பொன்மாலை மார்பனாகிய பழனத்தானுக்குக் குயிலைத் தூது அனுப்புகின்றார்.

47. வளை: வளையல். கவர்ந்தான்: பிடுங்கிக் கொண்டவன். வாரானே ஆயிடினும்: வராவிட்டாலும். பஞ்சி: பஞ்சு. பரந்து: பரவலாக. ஆர்க்கும்: ஒலிக்கின்ற. கலி: துன்பம். மெலிய: வாட்டமுற. அழல் ஓம்புதல்: தீவளர்த்தல். அப்பூதி: அப்பூதி அடிகள் நாயனார்; அவர் திருநாவுக்கரசரின் பேரன்பர். குஞ்சிப்பூ: குடுமியில் சூடும்மலர். அப்பூதி தலைமேற் சூடிய மலர் சிவபெருமானின் சேவடி என்பது கருத்து. இப்பாசுரமும் தலைவி கூறுவதே.

கட்டளைக் கலித்துறை (திருவிருத்தம்)

சிவன்எனும் நாமம் தனக்கே
 உடையசெம் மேனிஎம்மான்,
அவன்எனை ஆட்கொண்டு அளித்திடும்
 ஆகில் அவன்தனையான்
பவன்எனும் நாமம் பிடித்துத்
 திரிந்துபல் நாள்அழைத்தால்
இவன்எனைப் பல்நாள் அழைப்பொழி
 யான்என்று எதிர்ப்படுமே. 48

கல்நெடும் காலம் வெதும்பிக்
 கருங்கடல் நீர்சுருங்கிப்
பல்நெடுங் காலம் மழைதான்
 மறுக்கினும் பஞ்சம்உண்டென்று
என்?நெடும் சூள்அறும்; அஞ்சல்நெஞ்
 சே!இமை யாதமுக்கண்
பொன்நெடுங் குன்றம்ஒன்று உண்டுகண்
 டீர்இப் புகல்இடத்தே. 49

---

48. எம்மான்: எம் தலைவன். பவன்: எல்லாவற்றையும் பிறப்பிக்கின்ற சிவபிரான். எதிர்ப்படும்: முன்னர்த்தோன்றுவான்.

ஓயாது அழைத்தால் ''ஏது இவன் விடமாட்டான் போல் இருக்கிறதே'' என வந்து தோன்றிவிடுவான்.

49. கல் நெடுங்காலம்: மண் கல்லாக விளையக்கூடிய அவ்வளவு நீண்ட காலம். என்?: ஏன் நினைக்கின்றாய். நெடும்சூள் அறும்: நீண்ட சாபம் நீங்கும். அஞ்சல்: பயப்படாதே. இமையாத முக்கண்: மூடாத மூன்று கண்கள். பொன் நெடுங் குன்றம்: சிவபெருமான். இப்புகல் இடம்: இந்தப் புகழுடைய உலகம்.

வானம் துளங்கில்என்? மண்கம்பம்
ஆகில்என்? மால்வரையும்
தானம் துளங்கித் தலைதடு
மாறில்என்? தண்கடலும்
மீனம் படில்என்? விரிசுடர்
வீழில்என்? வேலைநஞ்சுண்டு
ஊனம்ஒன்று இல்லா ஒருவனுக்கு
ஆட்பட்ட உத்தமர்க்கே. 50

முன்னே உரைத்தால் முகமனே
ஒக்கும்இம் மூஉலகுக்கு
அன்னையும் அத்தனும் ஆவாய்!
அழல்வணா! நீஅலையோ?
உன்னை நினைந்தே கழியும்என்
ஆவி; கழிந்ததற்பின்
என்னை மறக்கப் பெறுய்எம்
பிரான்உன்னை வேண்டியதே. 51

---

50. துளங்கில்: அசைந்தால். மண்கம்பம்: பூமி ஆட்டம். மால்வரை: பெருமலை. தானம் துளங்கி: இடம் பெயர்ந்து. தலை தடு மாறுதல்: நிலை குலைதல். மீனம்படில் என்?: (கடலில்) மீனே இல்லாமற் பட்டுப்போனால் என்ன? விரிசுடர் வீழில் என்?: சந்திர சூரியர் கீழே வீழ்ந்து விட்டால் தான் என்ன? வேலை: கடல். ஊனம்: குற்றம். ஒருவன்: சிவபெருமான். உத்தமர்: அவன் மெய்யடியார்.

51. முகமன்: உபசார வார்த்தை. அத்தன்: தந்தை. அழல்வணா!: நெருப்புப் போன்ற நிறமுடைய சிவபெருமானே!

இன்றுஅரைக் கண்உடை யார்எங்கும்
இல்லை; இமயம்என்னும்
குன்றுஅரைக் கண்ணன் குலமகட்
பாவைக்கு, கூறுஇட்டநாள்
அன்று,அரைக் கண்ணும் கொடுத்து,உமை
யாளையும் பாகம்வைத்த
ஒன்றரைக் கண்ணன்கண் டீர்!ஒற்றி
ஊர்உறை உத்தமனே. 52

பொருவிடை ஒன்றுடைப் புண்ணிய
மூர்த்தி; புலிஅதளன்;
உருவுடை அம்மலை மங்கை
மணாளன்; உலகுக்கெல்லாம்
திருவுடை அந்தணர் வாழ்கின்ற
தில்லைச்சிற் றம்பலவன்;
திருவடி யைக்கண்ட கண்கொண்டு
மற்றினிக் காண்பதென்னே. 53

---

52. அரைக்கண்: பாதிப்பகுதி. இமயம் என்னும் குன்று அரைக் கண்ணன் குலமகட்பாவைக்கு: இமயம் என்று சொல்லக்கூடிய மலையரசனின், பாவைபோன்ற குலமகளாகிய பார்வதிக்கு. கூறுஇட்ட நாள் அன்று: சொத்தைப் பிரித்துக் கொடுத்த அந்தக் காலத்து. அரைக்கண்ணும் கொடுத்து: உடம்பில் பாதி இடமும் அளித்து. ஒன்றரைக்கண் உடையவன் என்பது நிந்தனைப்புகழ்ச்சி.

53. பொருவிடை: போர்க்காளை. புலிஅதளன்: புலித் தோலை உடுத்தவன். உருவு உடை: அழகு பொருந்திய. அம்மலை மங்கை: அந்தப் பர்வதராசன் மகளாகிய பார்வதி.

ஒன்றி இருந்து நினைமின்கள்!
　　உந்தமக்கு ஊனம்இல்லை;
கன்றிய காலனைக் காலாற்
　　கடிந்தான், அடியவற்கா;
சென்று தொழுமின்கள்! தில்லையுள்
　　சிற்றம் பலத்துநட்டம்;
"என்றுவந் தாய்''என்னும் எம்பெரு
　　மான்தன் திருக்குறிப்பே. 54

குனித்த புருவமும் கொவ்வைச்செவ்
　　வாயிற் குமிண்சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல்
　　மேனியிற் பால்வெண்ணீறும்
இனித்தம் உடைய எடுத்தபொற்
　　பாதமும் காணப்பெற்ருல்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவ
　　தேஇந்த மாநிலத்தே. 55

---

54. ஒன்றி இருந்து: ஒருமனப்பட்டிருந்து. கன்றிய காலன்: கோபித்த எமன். கடிந்தான்: அடக்கினுன். அடியவன்: மார்க் கண்டன். நட்டம்: கூத்து. தில்லைக்கூத்தனின் தோற்றம் "அப்பா! எப்பொழுது வந்தாய்?'' என்று ஆடிக்கொண்டே தம்மைக் கேட்பது போலத் தோன்றுகிறது, திருநாவுக்கரசு சுவாமிகட்கு.

55. குனித்த: வளைத்த. குமிண்சிரிப்பு: அரும்பியநகை. பனித்த: குளிர்ந்த. இனித்தம்: தித்திப்பு. எடுத்த பொற்பாதம்: குஞ்சிதபாதம். தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியானின் திருநடம் காணும் பேறு பெற்ருல் மனிதப்பிறவி தேவைதான்.

சாட எடுத்தது, தக்கன் தன்
வேள்வியிற் சந்திரனை;
வீட எடுத்தது, காலனை;
நாரணன் நான்முகனும்
தேட எடுத்தது, தில்லையுள்
சிற்றம் பலத்துநட்டம்
ஆட எடுத்திட்ட பாதம்அன்
ளே, நம்மை ஆட்கொண்டதே. 56

சிந்திப் பரியன; சிந்திப்
பவர்க்குச் சிறந்துசெந்தேன்
முந்திப் பொழிவன; முத்தி
கொடுப்பன; மொய்த்து,இருண்டு,
பந்தித்து நின்ற பழவினை
தீர்ப்பன; பாம்புசுற்றி
அந்திப் பிறையணிந்து ஆடும்,ஐ
யாறன் அடித்தலமே. 57

---

56. சாட: மோத. வீட: உருண்டுவிழ. சந்திரனைச் சாடவும் எமனைவீடவும் திருமாலும் பிரமனும் தேடவும் எடுக்கப்பெற்ற திருவடியே, தில்லை நகருள் சிற்றம் பலத்துள் நடனம் ஆடவும் எடுக்கப்பெற்றது. அத்திருவடியே நம்மை ஆட்கொண்டது.

57. சிந்திப்ப அரியன: சிந்திக்க முடியாதன. முந்தி: விரைந்து.மொய்த்து: அடர்ந்து.இருண்டு: இருள்அடைந்து.பந்தித்து: கட்டுப்படுத்தி. நின்ற: விலகாமல் இருந்த. அந்திப்பிறை: மாலை மதியம். அடித்தலம்: திருவடித்தாமரை.

களித்துக் கலந்ததொர் காதற்
கசிவொடு, காவிரிவாய்க்
குளித்துத் தொழுதுமுன் நின்றஇப்
பத்தரை, கோதில்செந்தேன்
தெளித்துச் சுவையமுது ஊட்டி
அமரர்கள் சூழிருப்ப
அளித்துப் பெருஞ்செல்வம் ஆக்கும்,ஐ
யாறன் அடித்தலமே. 58

மலையார் மடந்தை மனத்தன;
வானோர் மகுடம்மன்னி
நிலையாய் இருப்பன; நின்றோர்
மதிப்பன; நீள்நிலத்துப்
புலையாடு புன்மை தவிர்ப்பன;
பொன்உல கம்அளிக்கும்
அலையார் புனற்பொன்னி சூழ்ந்தஐ
யாறன் அடித்தலமே. 59

---

58. காதற் கசிவு: அன்புக் கனிவு. பத்தர்: அடியார். கோது இல்: குற்றம் அற்ற. தெளித்து: தூவி. அளித்து: காப்பாற்றி.

58. மலையார் மடந்தை: பார்வதி. மகுடம்மன்னி: முடியிலே பொருந்தி. புலையாடு புன்மை: இழிந்த சிறுமை. தவிர்ப்பன: நீக்குவன. அலையார் புனற்பொன்னி: அலை மோதும் நீரையுடைய காவிரி.

மன்னும் மலைமகள் கையால்
வருடின; மாமறைகள்
சொன்ன துறைதொறும் தூப்பொருள்
ஆயின; தூக்கமலத்து
அன்ன வடிவின; அன்புடைத்
தொண்டர்க்கு அமுதுஅரும்பி,
இன்னல் களைவன; இன்னம்ப
ரான்தன் இணையடியே. 60

மண்பா தலம்புக்கு, மால்கடல்
மூடி,மற்று ஏழுலகும்
விண்பால் திசைகெட்டு, இருசுடர்
வீழினும் அஞ்சல்நெஞ்சே!
திண்பால் நமக்கொன்று கண்டோம்;
திருப்பா திரிப்புலியூர்க்
கண்பாவு நெற்றிக் கடவுட்
சுடரான் சுழல்இணையே. 61

புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா!
உன்அடி என்மனத்தே
வழுவா திருக்க வரந்தர
வேண்டும்;இவ் வையகத்தே
தொழுவார்க்கு இரங்கி இருந்தருள்
செய்பா திரிப்புலியூர்ச்
செழுநீர்ப் புனற்கங்கை செஞ்சடை
மேல்வைத்த தீவண்ணனே. 62

---

60. மன்னும்: நிலைபேறுடைய. வருடின: நீவப்பெற்றன. தூ: புனிதம். கமலம்: தாமரை. இன்னல்: துன்பம். களைதல்: நீக்குதல். இன்னம்பர்: ஒரு சிவத்தலம்.

61. மண்பாதலம்புக்கு: இவ்உலகம் பாதாள உலகத்துள்ளே புகுந்து. மால்கடல்மூடி: பெருங்கடல் தூர்ந்து. இருசுடர்: சந்திர சூரியர். திண்பால்: உறுதியாக.

கருவாய்க் கிடந்துஉன் கழலே
நினையும் கருத்துடையேன்;
உருவாய்த் தெரிந்துஉன் தன் நாமம்
பயின்றேன் உனதுஅருளால்;
திருவாய் பொலியச் "சிவாய
நம"என்று நீறுஅணிந்தேன்;
தருவாய், சிவகதி! நீ,பா
திரிப்புலி யூர்அரனே. 63

வெம்மை நமன்தமர் மிக்கு
விரவி விழுப்பதன்முன்,
இம்மைஉன் தாள்என்தன் நெஞ்சத்து
எழுதிவை; ஈங்குஇகழில்,
அம்மை! அடியேற்கு அருளுதி
என்பதுஇங்கு ஆர்அறிவார்?
செம்மை தருசத்தி முற்றத்து
உறையும் சிவக்கொழுந்தே! 64

---

63. கருவாய்: கருப்பத்தினிடத்தே. திருவாய் பொலிய: திரு வாய் பொலிவு பெற; 'சிவாயநம' என்பதனாலே வாய் பொலிவு பெறு கிறது. அதனால் அது திருவாயும் ஆகிறது.

64. வெம்மை: கொடுமை. விழுப்பதன்முன்: இழுப்பதற்கு முன்னே. ஈங்கு இகழில்: இங்கு இகழ்ந்து தள்ளி விடுவாயாகில். சத்தி முற்றம், ஒரு சிவத்தலம்.

புற்றினில் வாழும் அரவுக்கும்
திங்கட்கும் கங்கைஎன்னும்
சிற்றிடை யாட்கும் செறிதரு
கண்ணிக்கும் சேர்விடமாம்;
பெற்றுடை யான்பெரும் பேச்சுடை
யான்பிரி யாதுஎனையாள்
விற்றுடை யான்ஒற்றி ஊருடை
யான்தன் விரிசடையே. 65

கருஉற்ற நாள்முத லாகஉன்
பாதமே காண்பதற்கு
உருகிற்றுஎன் உள்ளமும், நானும்
கிடந்துஅலந்து எய்த்துஒழிந்தேன்;
திருஒற்றி யூரா! திருவால
வாயா! திருவரூரா!
ஒருபற்றுஇ லாமையும் கண்டுஇரங்
காய்கச்சி ஏகம்பனே. 66

---

65. கண்ணி: தலையிற் சூடும் மாலை. சேர்விடம்: அடையும் இடம். பெற்றுடையான்: என்னை ஆளாகப்பெற்றவன். பெரும் பேச்சுடையான்: பெரிய புகழுக்கு இடமானவன். எனை ஆள் விற்றுடையான்: என்னை ஆளவும் விற்கவும் உரிமை உடையவன். "இருந்தென்னை ஆண்டுகொள் விற்றுக் கொள் ஒற்றிவை" என்று திருவாசகம் கூறும். பாம்புக்கும் சந்திரனுக்கும் கங்கைக்கும் கொன்றைக் கண்ணிக்கும் ஒருங்கே தங்கும் இடமாக இருக்கின்றது சிவ பெருமானின் விரிசடை.

66. கருஉற்ற: தாயின் கருப்பத்தில் பொருந்திய. அலந்து: வருந்தி. திருவாலவாய்: மதுரை. 'திருவரூரா' என்பதில் ஆகாரம் செய்யுள் நோக்கிக் குறுகிநின்றது. கட்டளைக் கலித்துறை ஈற்றுச் சீர் விளங்காயாகத்தான் வரவேண்டும் என்பது யாப்பிலக்கண விதி யாகலின் 'திருவாரூரா' என்று புளிமாந்தண்பூ' வருமாறு இல்லை.

அறுசீர் விருத்தம் (திருநேரிசை)

காயமே கோயில் ஆகக்
கடிமனம் அடிமை ஆக
வாய்மையே தூய்மை ஆக
மனமணி இலிங்கம் ஆக
நேயமே நெய்யும் பாலா
நிறையநீர் அமைய ஆட்டிப்
பூசனை ஈச ஞர்க்குப்
போற்றஇக் காட்டி ஞேமே. 67

விளைவுஅறிவு இலாமை யாலே
வேதனைக் குழியில் ஆழ்ந்து
களைகணும் இல்லேன்; எந்தாய்!
காமரம் கற்றும் இல்லேன்;
தளைஅவிழ் கோதை நல்லார்
தங்களோடு இன்பம் எய்த
இளையனும் அல்லேன்; எந்தாய்!
என்செய்வான் தோன்றி னேனே. 68

---

67. காயம்: உடம்பு. கடிமனம்: ஐயம் கொண்ட மனம். மனமணி: ஆன்மா. நேயம்: அன்பு. அமைய: பொருந்த. இ காட்டி ஞேமே: இங்குக்காட்டினேம். உடம்பிலேயே கடவுளைக் காண்கின்ருர் அப்பர் சுவாமிகள்.

68. ஆழ்ந்து: மூழ்கி. களைகண்: பற்றுக்கோடு. காமரம்: இசை. தளை அவிழ் கோதை நல்லார்: இதழ் விரிந்த மாலையை அணிந்த பெண்கள்.

உடம்புஎனும் மனைஅ கத்துள்
உள்ளமே தகளி யாக
மடம்படும் உணர்நெய் அட்டி
உயிர்எனும் திரிம யக்கி
இடம்படு ஞானத் தீயால்
எரிகொள இருந்து நோக்கில்
கடம்புஅமர் காளை தாதை
கழல்அடி காண லாமே. 69

மெய்ம்மையாம் உழவைச் செய்து
விருப்புஎனும் வித்தை வித்திப்
பொய்ம்மையாம் களையை வாங்கிப்
பொறைஎனும் நீரைப் பாய்ச்சித்
தம்மையும் நோக்கிக் கண்டு
தகவுஎனும் வேலி இட்டுச்
செம்மையுள் நிற்ப ராகில்
சிவகதி விளையும் அன்றே. 70

---

69. மனை அகத்துள்: வீட்டுக்குள். தகளி: விளக்கு வட்டில். மடம்படும் உணர்நெய் அட்டி: அறியாமையைக் கெடுக்கும் உணர்வு என்ற நெய்யை ஊற்றி. திரிமயக்கி: திரியை இட்டு. கடம்பு அமர் காளை: கடம்பமரத்தடியில் விரும்பி அமர்கின்ற முருகக் கடவுள்.

70. வித்தை வித்தி: முளையை விதைத்து. களை: வேண்டாத புற்பூடு. வாங்கி: பிடுங்கி. பொறை: பொறுமை. நோக்கிக்கண்டு: நன்றாகப் பார்த்து. தகவு: தகுதி. வேலி: அடைப்பு.

கள்ளனேன்! கள்ளத் தொண்டாய்க்
காலத்தைக் கழித்துப் போக்கித்
தெள்ளியேன் ஆகி நின்று
தேடினேன்; நாடிக் கண்டேன்;
உள்குவார் உள்கிற்று எல்லாம்
உடன்இருந்து அறிதி என்று
வெள்கினேன்; வெள்கி நானும்
விலாஇறச் சிரித்திட் டேனே. 71

கறுத்தவன் கண்சி வந்து
கயிலைநன் மலையைக் கையால்
மறித்தலும், மங்கை அஞ்ச,
வானவர் இறைவன் நக்கு,
நெறித்தொரு விரலால் ஊன்ற,
நெடுவரை போல வீழ்ந்தான்;
மறித்துஇறை ஊன்றி னானேல்
மறித்துநோக்கு இல்லை யன்றே. 72

---

71. கள்ளத் தொண்டு: ஏமாற்றும் பணி. நாடி: தேடி. வெள்கி: வெட்கப்பட்டு. விலாஇற: விலா எலும்பு முறியும்படி.

72. கறுத்தவன்: கறுப்பு நிறமான இராவணன். மறித்தலும்: எடுத்தவுடன். மங்கை: அம்பிகை. வானவர் இறைவன்: சிவபெருமான். நக்கு: சிரித்து. ஊன்ற: அமுக்க. நெடுவரை: பெரியமலை. வீழ்ந்தான்: வீழ்ந்து விட்டான் இராவணன். திரும்பச் சிறிது அழுத்தினான் ஆனால் இராவணன் அப்போதே அழிந்திருப்பான் என்பது கடைசி அடியின் கருத்து.

குவப்பெரும் தடக்கை வேடன்
கொடுஞ்சிலை இறைச்சிப் பாரம்,
துவர்ப்பெரும் செருப்பால் நீக்கித்
தூயவாய்க் கலசம் ஆட்ட,
அவப்பெரும் குருதி சோர,
ஒருகணை இடந்தங்கு அப்பத்
தவப்பெருந் தேவு செய்தார்
சாய்க்காடு மேவி னாரே. 73

சகமலாது அடிமை இல்லை;
தானலால் துணையும் இல்லை;
நகமெலாம் தேயக் கையால்
நாள்மலர் தொழுது தூவி,
முகமெலாம் கண்ணீர் மல்க,
முன்பணிந்து ஏத்தும் தொண்டர்
அகமலால் கோயில் இல்லை;
ஐயன்ஐ யாற னார்க்கே 74

---

73. குவ: குவிந்த: குவவு என்பதன் கடைக்குறை. வேடன்: கண்ணப்ப நாயனார். கொடுஞ்சிலை இறைச்சிப் பாரம்: வளைந்த வில்லில் கோத்துவந்த மாமிசச் சுமை. துவர்: புழுதி. வாய்க்கலசம்: வாயிற் கொண்டுவந்த நீர். அவம்: பழி. ஒரு கணை: ஒரு கண்ணை. இடந்து: தோண்டி.

74. சகம்: உலகம். நாள்மலர்: அன்று அலர்ந்த பூ. அகம்: உள்ளம்.

கச்சைசேர் அரவர் போலும்!
கறைஅணி மிடற்றர் போலும்!
பிச்சைகொண்டு உண்பர் போலும்!
பேரரு ளாளர் போலும்!
இச்சையால் மலர்கள் தூவி
இரவொடு பகலும் தம்மை
நச்சுவார்க்கு இனியர் போலும்!
நாகஈச் சரவ னூரே. 75

மாஇரு ஞாலம் எல்லாம்
மலர்அடி வணங்கும் போலும்!
பாய்இரும் கங்கை யாளைப்
படர்சடை வைப்பர் போலும்!
காஇரும் பொழில்கள் சூழ்ந்த
கழுமல ஊரர்க்கு அம்பொன்
ஆயிரம் கொடுப்பர் போலும்!
ஆவடு துறைய னூரே. 76

---

75. கச்சை: இடுப்பில் கட்டும் கயிறு. கறை: நஞ்சம். மிடறு: கண்டம். நாகஈச்சரம்: திருநாகேச்சுரம் என்னும் ஊர்.

76. மாஇருஞாலம்: மிகப் பெரிய உலகம். படர்சடை: பரந்த சடை. கழுமலவூரர்: சீர்காழி வந்த ஞானசம்பந்தர்.

செறிவிலேன் சிந்தை உள்ளே;
சிவன்அடி தெரிய மாட்டேன்;
குறியிலேன்; குணம்ஒன்று இல்லேன்;
கூறுமா கூற மாட்டேன்;
நெறிபடு மதிஒன்று இல்லேன்;
நினையுமா நினைய மாட்டேன்;
அறிவிலேன்; அயர்த்துப் போனேன்;
ஆவடு துறையு ளானே. 77

உன்னிஎப் போதும் நெஞ்சுள்
ஒருவனை ஏத்து மின்னோ!
கன்னியை ஒருபால் வைத்துக்
கங்கையைச் சடையுள் வைத்துப்
பொன்னியின் நடுவு தன்னுள்
பூம்புனல் பொலிந்து தோன்றும்
துன்னிய துருத்தி யானைத்
தொண்டனேன் கண்ட வாறே. 78

---

77. செறிவு: நிறைவு. குறி: குறிக்கோள். நெறி: மார்க்கம். மதி: புத்தி. நினையுமா: நினைக்க வேண்டிய மாதிரி.

78. உன்னி: நினைத்து. பொன்னியின் நடுவு: காவிரியின் மத்தி. துன்னிய: நெருங்கிய. துருத்தி: திருத்துருத்தி. தஞ்சை மாவட்டத்தில் இன்று குத்தாலம் என வழங்கப்படும் ஊர்.

நொய்யவர்; விழுமி யாரும்;
நூலினுள் நெறியைக் காட்டும்
மெய்யவர்; பொய்யும் இல்லார்;
உடல்எனும் இடிஞ்சில் தன்னில்
நெய்யமர் திரியும் ஆகி
நெஞ்சத்துள் விளக்கும் ஆகிச்
செய்யவர் கரிய கண்டர்
திருச்செம்பொன் பள்ளி யாரே. 79

துஞ்சுஇருள் காலை மாலை
தொடர்ச்சியை மறந்தி ராதே,
அஞ்சுஎழுத்து ஓதின் நாளும்
அரன்அடிக்கு அன்பது ஆகும்;
வஞ்சனைப் பாற்சோறு ஆக்கி
வழக்கிலா அமணர் தந்த
நஞ்சுஅமுது ஆக்கு வித்தார்
நனிபள்ளி அடிக ளாரே. 80

---

79. நொய்யவர்: நுணுக்கமானவர். விழுமியாரும்: பருப்பொருளுமாவார். இடிஞ்சில்: விளக்குத்தகளி.

80. துஞ்சுஇருள்: தூங்குகின்ற இராப்பொழுது. வழக்கிலா: முறையற்ற. அமணர்: சமணர்.

சந்தணி கொங்கை யாள்ஓர்
பங்கினர்; சாம வேதர்;
எந்தையும் எந்தை தந்தை
தந்தையும் ஆய ஈசர்;
அந்தியோடு உதயம் அந்த
ணாளர்ஆன் நெய்யால் வேட்கும்
வெந்தழல் உருவர்; வீழி
மிழலையுள் விகிர்த னீரே. 81

மெய்உளே விளக்கை ஏற்றி,
வேண்டளவு உயரத் தூண்டி,
உய்வதோர் உபாயம் பற்றி,
உகக்கின்றேன்; உகவா வண்ணம்
ஐவரை அகத்தே வைத்தீர்!
அவர்களே வலியர் சால;
செய்வதொன்று அறிய மாட்டேன்
திருப்புக லூர னீரே. 82

---

81. சந்து: சந்தனம். அந்தணாளர்: அழகிய தண்ணளியை உடையார். ஆன்: பசு. வேட்கும்: வேள்வி செய்யும்.

82. மெய்: உடம்பு. உய்வது: கடைத்தேறுவது. உகத்தல்: மகிழ்ச்சி அடைதல். ஐவர்: ஐம்புலன். அகத்தே: உள்ளே. அவர்கள்: அந்த ஐவர். வலியர் சால: மிகவும் வல்லவர்.

மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண்ணித்த
மேனியான் தாள்தொ ழாதே,
உய்யலாம் என்றுஎண்ணி உறிதூக்கி
உழிதந்தேன்; உள்ளம் விட்டு,
கொய்யுலாம் மலர்ச்சோலைக் குயில்கூவ
மயில்ஆலும் ஆரு ராரைக்
கையினல் தொழாதொழிந்து கனிஇருப்பக்
காய்கவர்ந்த கள்வ னேனே. 83

உயிர்நிலை உடம்பே காலா
உள்ளமே தாழி யாகத்
துயரமே ஏற்றம் ஆகத்
துன்பக்கோல் அதனைப் பற்றிப்
பயிர்தனைச் சுழிய விட்டுப்
பாழ்க்குநீர் இறைத்து மிக்க
அயர்வினல் ஐவர்க்கு ஆற்றேன்
ஆரூர்மூ லட்ட னீரே. 84

---

83. சண்ணித்த: பூசிய. உறிதூக்கி உழிதந்தேன்: உறியைத் தூக்கிக் கொண்டு அலைந்தேன். உறியைக் கையில் தூக்கித் திரிதல் சமணக்கொள்கை. ஆலுதல்: ஆடுதல், "கனி இருப்பக் காய் கவர்ந்த" என்பது "கனியிருப்பக் காய் கவர்ந்தற்று" என்ற திருக்குறள் ஆட்சி.

84. உயிர்நிலை உடம்பே காலா: உயிர் நிற்றற்குக் காரண மாகிய உடம்பைக் காலாகக்கொண்டு. தாழி: நீர் இறைக்கும் சால். ஏற்றம்: துலாமரம். கோல்: ஏற்றத்தில் உள்ள கம்பு. அயர்வு: சோர்வு. ஐவர்: பஞ்சேந்திரியம். மூலட்டம்: மூலட்டானம். திருவாரூர்க் கோவிலின் பெயர்.

நாகத்தை நங்கை அஞ்ச,
நங்கையை மஞ்ஞை என்று
வேகத்தைத் தவிர நாகம்,
வேழத்தின் உரிவை போர்த்து,
பாகத்தின் நிமிர்தல் செய்யாத்
திங்களை மின்னென்று அஞ்சி
ஆகத்திற் கிடந்த நாகம்
அடங்கும்ஆ ரூர ஞர்க்கே. 85

குறவிதோள் மணந்த செல்வக்
குமரவேள் தாதை, என்றும்
நறவிள நறுமென் கூந்தல்
நங்கையோர் பாகத் தானைப்
பிறவியை மாற்று வானைப்
பெருவேளூர் பேணி னானை,
உறவினால் வல்லன் ஆகி
உணருமாறு உணர்த்து வேனே. 86

....

85. நாகம்: பாம்பு. நங்கை: உமை. மஞ்ஞை: மயில். தவிர: நீக்க. வேழம்: யானை. உரிவை: தோல். திங்கள்: சந்திரன். மின்: மின்னல். ஆகம்: உடம்பு. நாகம், நங்கை, யானைத்தோல், திங்கள் இவைகளெல்லாம் சிவபெருமானோடு ஒட்டிய பொருள்கள்; நாகத்தைக் கண்டு நங்கை பயந்தாள்; நங்கையை மயில் என்று கருதி நாகம் வேகம் தணிந்தது; யானைத் தோலால் மூடப்பட்ட உடம்பின் உச்சியில் தோன்றிய திங்களை மின்னல் எனக்கருதி உடம்பிற் கிடந்த பாம்பு அடங்கி விட்டது; இவ்வளவு திருவிளையாடல் நடக்கின்றது சிவபெருமான் உடம்புக்குள்.

86. குறவி: வள்ளி என்ற குறத்தி. நறவு: தேன். நறு: நல்ல. மெல்: மெல்லிய. உறவு: தொடர்பு.

கோடிமா தவங்கள் செய்து
குன்றினர் தம்மை எல்லாம்
வீடவே சக்க ரத்தால்
எறிந்துபின் அன்பு கொண்டு
தேடிமால் செய்த கோயில்
திருஇரா மேச்சு ரத்தை
நாடிவாழ் நெஞ்ச மேநீ!
நல்நெறி ஆகும் அன்றே. 87

வரைகள்ஒத் தேஉ யர்ந்த
மணிமுடி அரக்கர் கோனை
விரையம்உற்று அறஒ டுக்கி
மீண்டுமால் செய்த கோயில்
திரைகள்முத் தால்வ ணங்கும்
திருஇரா மேச்சு ரத்தை
உரைகள்பத் தால்உ ரைப்பர்,
உள்குவார் அன்பி னலே. 88

---

87. குன்றினர்: ஒழுக்கத்தில் குறைந்தார். வீட: அழிய. மால்: திருமால். செய்த: கட்டிய. இராமேசுவரம் கோவில் திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமபிரானல் கட்டப்பெற்றது என்பது கருத்து. இராமனுக்கு நாதன் என்னும் பொருளிலேயே இராமேசுவரம் சிவபெருமான் இராமனுதன் என்னும் பெயர் பெற்றிருக்கிருர் என்பர்.

88. விரையம் உற்று அற: கெடுதல்பெற்று ஒழிய. மீண்டு: இலங்கையினின்றும் திரும்பி. திரை: அலை. உள்குதல்: நினைந்துருகுதல்.

ஒருமுழம் உள்ள குட்டம்,
ஒன்பது துறைஉ டைத்தாய்,
அரைமுழம் அதன்அ கல்லம்,
அதனில்வாழ் முதலை ஐந்து,
பெருமுழை வாய்தல் பற்றிக்
கிடந்துநான் பிதற்று கின்றேன்;
கருமுகில் தவழும் மாடக்
கச்சிஏ கம்ப னீரே. 89

மனமெனும் தோணி பற்றி
மதிஎனும் கோலை ஊன்றி,
சினமெனும் சரக்கை ஏற்றிச்
செறிகடல் ஓடும் போது
மதமெனும் பாறை தாக்கி
மறியும்போது அறிய ஒண்ணாது
உனைஉனும் உணர்வை நல்காய்!
ஒற்றியூர் உடைய கோவே. 90

---

89. குட்டம்: குட்டை. துறை: வழி. முதலை ஐந்து: ஐம் புலன். முழை வாய்தல்: துவாரவாய். கருமுகில்: கரிய மேகம்.

90. தோணி: படகு. மதி: அறிவு. கோல்: தள்ளுகம்பு. சினம்: கோபம். மதம்: உன்மத்தம். பாறை: கற்பாறை. மறியும் போது: நிலைகுலையும்போது.

பிறைஅணி முடியி னானே!
பிஞ்ஞகா! பெண்ணோர் பாகா!
மறைவலா! இறைவா! வண்டார்
கொன்றையாய்! வாம தேவா!
அறைகழல் அமரர் ஏத்தும்
அணிஅணா மலையு ளானே!
இறைவனே! உன்னை அல்லால்
யாதும்நான் நினைவி லேனே. 91

சலம்பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன்;
தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன்;
நலம்தீங்கினும் உன்னை மறந்தறியேன்;
உன்நாமம்என் நாவில் மறந்தறியேன்;
உலந்தார்தலை யிற்பலி கொண்டுழல்வாய்!
உடல்உள்ளுறு சூலை தவிர்த்தருளாய்!
அலந்தேன்அடி யேன்அதி கைக்கெடில
வீரட்டா னத்துறை அம்மானே. 92

---

91. பிறை: சந்திரன். அணி: சூடிய. பிஞ்ஞகன்: தலை அலங்காரம் உடையவன். அணி அணாமலை: அழகிய அண்ணாமலை.

92. சலம்: நீர். உலந்தார்: இறந்தார். பலி: பிச்சை. சூலை: ஒரு நோய். அலந்தேன்: நொந்து போனேன். அதிகைக் கெடில வீரட்டானம்: கெடிலநதி சூழ்ந்த திரு அதிகை வீரட்டானம் என்னும் தலம்.

நீதியால் வாழ மாட்டேன்;
　　நித்தலும் தூயேன் அல்லேன்;
ஓதியும் உணர மாட்டேன்;
　　உன்னைஉள் வைக்க மாட்டேன்;
சோதியே! சுடரே! உன்தன்
　　தூமலர்ப் பாதம் காண்பான்,
ஆதியே! அலந்து போனேன்;
　　அதிகைவீ ரட்ட னீரே. 93

தலைசுமந்து இருகை நாற்றித்
　　தரணிக்கே பொறைய தாகி,
நிலையிலா நெஞ்சம் தன்னுள்
　　நித்தலும் ஐவர் வேண்டும்
விலைகொடுத்து அறுக்க மாட்டேன்;
　　வேண்டிற்றே வேண்டி எய்த்தேன்;
குலைகொள்மாங் கனிகள் சிந்தும்
　　கோவல்வீ ரட்ட னீரே. 94

---

93. நித்தலும்: நாள்தோறும். காண்பான்: காணும் பொருட்டு.

94. நாற்றி: தொங்கவிட்டு. பொறையதாகி: பாரமாக இருந்து. ஐவர் வேண்டும் விலை கொடுத்து அறுக்கமாட்டேன்: ஐம்புலன்களும் விரும்பும் விலையைக் கொடுத்துப் பற்றைவிட மாட்டேன். குலை: கொத்து. கோவல்: திருக்கோவலூர் என்னும் மிகப் பழம் பதி. ''தலை சுமந்து இருகை நாற்றி'' என்ற சொற்றொடர் ம்பராமாயணத்தில் அப்படியே காணப்படுகிறது.

படைகள்போல் வினைகள் வந்து
　　பற்றிஎன் பக்கல் நின்றும்
விடகிலா; ஆத லாலே
　　விகிர்தனை விரும்பி ஏத்தும்
இடையிலேன்; என்செய் கேன்நான்?
　　இரப்பவர் தங்கட்கு என்றும்
கொடையிலேன்; கொள்வ தேநான்?
　　கோவல்வீ ரட்ட னீரே. 95

மண்ணிடைக் குரம்பை தன்னை
　　மதித்துநீர் மையல் எய்தில்,
விண்ணிடைத் தரும ராசன்
　　வேண்டினுல் விலக்கு வார்ஆர்?
பண்ணிடைச் சுவைகள் பாடி
　　ஆடிடும் பத்தர்க்கு என்றும்
கண்ணிடை மணியர் போலும்!
　　கடவூர்வீ ரட்ட னுரே. 96

---

95. படைகள்போல்: சேனைகளைப்போல வரிசையாக. பக்கல்: பக்கத்திலே. விடகிலா: விடமாட்டா. விகிர்தன்: கடவுள். இடை இலேன்: தொடர்பு இல்லேன். இரப்பவர்: யாசிப்பவர்.

96. குரம்பை: உடம்பு. மையல்: மயக்கம். தருமராசன்: எமதருமன். கடவூர்: திருக்கடவூர். இத்தலத்திலேயே மார்க்கண்டனுக்காகக் காலனை உதைத்ததாகப் புராணம் கூறும்.

"பழிஇலான், புகழ்உடையான், பால்நீற்றன்,
ஆன்ஏற்றன்'' என்கின் ருளால்;
"விழியுலாம் பெருந்தடங்கண் இரண்டல்ல,
மூன்றுளவே'' என்கின் ருளால்;
"சுழியுலாம் வருகங்கை தோய்ந்த
சடையவனே!'' என்கின் ருளால்;
கழியுலாம் சூழ்ந்த கழிப்பாலைச்
சேர்வானைக் கண்டாள் கொல்லோ? 97

வெள்ளநீர்ச் சடைய ஞர்தாம்
வினவுவார் போல வந்துஎன்
உள்ளமே புகுந்து நின்ருர்க்கு
உறங்கும்நான் புடைகள் போந்து,
"கள்ளரோ புகுந்தீர்?'' என்னக்
கலந்துதான் நோக்கி நக்கு
"வெள்ளரோம்'' என்று நின்ருர்;
விளங்குஇளம் பிறைய ஞரே. 98

---

97. என்கின்ருள்: என்றுசொல்லுகின்ருள். சுழிஉலாம்: சுழித்து உலாவி. கழியுலாம் சூழ்ந்த: கடலையடுத்துள்ள உப்புப்பரப்புப் பெற்ற. கழிப்பாலை: திருக்கழிப்பாலை என்னும் தலம். கண்டாள் கொல்லோ: கண்டுவிட்டாளோ?. இது கடவுளை நினைந்து காதலித்துப் புலம்பும் மகள் பொருட்டுத் தாயார் கூறும் பாசுரம்.

98. வெள்ள நீர்: கங்கை. புடை: பக்கம். கலந்து: கூடி. நக்கு: சிரித்து. வெள்ளரோம்: வெள்ளை உள்ளம் உடையோம். இது நாவுக்கரசடிகள், தாம் நாயகியாகவிருந்து, சிவபெருமான் நாயக னுகவந்து தம்மைக் கலந்ததாகக் கூறும் பாடல்.

எண்சீர் விருத்தம் (திருத் தாண்டகம்)

நாம்ஆர்க்கும் குடிஅல்லோம்; நமனை அஞ்சோம்;
நரகத்தில் இடர்ப்படோம்; நடலை இல்லோம்;
ஏமாப்போம்; பிணிஅறியோம்; பணிவோம் அல்லோம்;
இன்பமே எந்நாளும்; துன்பம் இல்லை;
தாம்ஆர்க்கும் குடிஅல்லாத் தன்மை யான
சங்கரன்நல் சங்கவெண் குழையோர் காதில்
கோமாற்கே நாம்என்றும் மீளா ஆளாய்க்
கொய்ம்மலர்ச்சே வடிஇணையே குறுகி னோமே. 99

அகல்இடமே இடமாக ஊர்கள் தோறும்
அட்டுண்பார்; இட்டுண்பார்; விலக்கார் ஐயம்;
புகல்இடமாம் அம்பலங்கள்; பூமி தேவி
உடன்கிடந்தால் புரட்டாள்;பொய் யன்று மெய்யே;
இகல்உடைய விடைஉடையான் ஏன்று கொண்டான்;
இனிஏதும் குறைவுஇலோம்; இடர்கள் தீர்ந்தோம்;
துகில்உடுத்துப் பொன்பூண்டு திரிவார் சொல்லும்
சொற்கேட்கக் கடவோமோ துரிசுஅற் றோமே. 100

---

99. நமனை அஞ்சோம்: எமனுக்குப் பயப்படமாட்டோம். நடலை: வஞ்சனை. ஏமாப்போம்: (அறத்திற்கே) அரணாக உடையேம். சங்க வெண்குழை: வெண்மையான சங்குத் தோடு. கொய்ம்மலர்ச் சேவடி: கொய்தற்குரிய பூப்போன்ற செவ்விய அடி. குறுகினோம்: அடைந்தோம்.

100. அட்டு உண்பார்: சமைத்துச் சாப்பிடுவார். துரிசு: குற்றம். புரட்டாள்: புரட்டித் தள்ளிவிட மாட்டாள்.

வார்ஆண்ட கொங்கையர்சேர் மனையிற் சேரோம்;
மாதேவா மாதேவா என்று வாழ்த்தி,
நீர்ஆண்ட புரோதாயம் ஆடப் பெற்றோம்;
நீறுஅணியும் கோலமே நிகழப் பெற்றோம்;
கார்ஆண்ட மழைபோலக் கண்ணீர் சோரக்
கல்மனமே நல்மனமாக் கரையப் பெற்றோம்;
பார்ஆண்டு பகடேறி வருவார் சொல்லும்
பணிகேட்கக் கடவோமோ? பற்றற் றோமே. 101

என்றும்நாம் யாவர்க்கும் இடைவோம் அல்லோம்;
இருநிலத்தில் எமக்குஎதிரா வாரும் இல்லை;
சென்றுநாம் சிறுதெய்வம் சேர்வோம் அல்லோம்;
சிவபெருமான் திருவடியே சேரப் பெற்றோம்;
ஒன்றினால் குறையுடையோம் அல்லோம்; அன்றே,
உறுபிணியார் செறல்ஒழிந்திட்டு ஓடிப் போனார்;
பொன்றினார் தலைமாலை அணிந்த சென்னிப்
புண்ணியனை நண்ணியபுண் ணியத்து ளோமே. 102

---

101. வார்: கச்சு. புரோதாயம்: புனிதமாவதற்கு ஆடும் விசேடம். கார்: மேகம். பார் ஆண்டு: உலகத்தை ஆண்டு. பகடு: யானை. பணி: ஏவல். பற்று: ஆசை.

102. இடைவோம் அல்லோம்: பின்வாங்கமாட்டோம். அன்றே: அன்று தினமே. உறுபிணியார்: மிக்க நோய்என்பவர். செறல்: அழித்தல். பொன்றினார்: இறந்தவர். புண்ணியன்: சிவபெருமான்.

மூஉருவின் முதல்உருவாய் இருநான்கு ஆன
மூர்த்தியே என்றுமுப் பத்து மூவர்
தேவர்களும் மிக்கோரும் சிறந்து வாழ்த்தும்
செம்பவளத் திருமேனிச் சிவனே என்னும்
நாஉடையார் நமையாள உடையார் அன்றே;
நாவலந்தீ வகத்தினுக்கு நாதர் ஆன
காவலரே ஏவி விடுத்தா ரேனும்
கடவம்அலோம் கடுமையொடு களவுஅற்றேமே. 103

மைப்படிந்த கண்ணாளும் தானும் கச்சி
மயானத்தான்; வார்சடையான்;என்னின், அல்லான்;
ஒப்புடையன் அல்லன்; ஒருவன் அல்லன்;
ஓரூரன் அல்லன்;ஓர் உவமன் இல்லி;
அப்படியும் அந்நிறமும் அவ்வண் ணமும்
அவன்அருளே கண்ணாகக் காணின் அல்லால்,
இப்படியன், இந்நிறத்தன், இவ்வண் ணத்தன்,
இவன்இறைவன் என்றுஎழுதிக் காட்டொ ணாதே.104

---

103. நாஉடையார்: சிவனடியார்; நம்மை ஆளத்தக்கவர் அன்றோ. நாவலந்தீவகம்: இந்திய நாடு. காவலர்: மன்னர். ஏவி விடுத்தல்: ஆள் அனுப்பி அழைத்தல். கடவம்அலோம்: கடப்பாடு உடையோம் அல்லோம். நம்மிடம் கடுமையும் இல்லை; களவும் இல்லை; யாருக்கு அஞ்ச வேண்டும்?

104. ஒப்பு: சமம். அவன் அருளையே கண்ணாகக் கொண்டு காண வேண்டுமேயன்றி வேறுவகையில் அவனைக் காண முடியாது. "அவன் அருளாலே அவன்தாள் வணங்கியே" என்பது திருவாசகம்,

பண்ஆர்ந்த வீணை பயின்றது உண்டோ?
பாரிடங்கள் பலசூழப் போந்தது உண்டோ?
உண்ணா வருநஞ்சம் உண்டது உண்டோ?
ஊழித்தீ அன்ன ஒளிதான் உண்டோ?
கண்ஆர் கழற்காலற் செற்றது உண்டோ?
காமனையும் கண்அழலால் காய்ந்தது உண்டோ?
எண்ணார் திரிபுரங்கள் எய்தது உண்டோ?
எவ்வகைஎம் பிரானுரைக் கண்ட வாறே. 105

சங்கநிதி பதுமநிதி இரண்டும் தந்து
தரணியொடு வான்ஆளத் தருவ ரேனும்,
மங்குவார் அவர்செல்வம் மதிப்போம் அல்லோம்,
மாதேவர்க்கு ஏகாந்தர் அல்லர் ஆகில்;
அங்கமெலாம் குறைந்தழுகு தொழுநோ யாராய்,
ஆஉரித்துத் தின்றுழலும் புலைய ரேனும்,
கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க்கு அன்பர் ஆகில்,
அவர்கண்டீர் நாம்வணங்கும் கடவு ளாரே. 106

---

105. பயின்றது: பழகியது. பாரிடங்கள்: பூதகணம். போந்தது: வந்தது. கண்ஆர்: கண்நிறைந்த. கழற்காலற் செற்றது: வீரச்சிலம்பணிந்த எமனைக் கோபித்தது.

106. சங்கநிதி பதுமநிதி: குபேரனது இரண்டு அரியமணி. மங்குவார்: ஒளியற்றார். மாதேவர்க்கு ஏகாந்தர்: சிவபெருமானிடம் ஒன்றுபட்டவர். ஆ: பசு.

திருநாமம் அஞ்செழுத்தும் செப்பார் ஆகில்,
தீவண்ணர் திறம்ஒருகால் பேசார் ஆகில்,
ஒருகாலும் திருக்கோவில் சூழார் ஆகில்,
உண்பதன்முன் மலர்பறித்திட்டு உண்ணுர் ஆகில்,
அருநோய்கள் கெடவெண்ணீறு அணியார் ஆகில்,
அளிஅற்ருர் பிறந்தவாறு ஏதோ என்னில்,
பெருநோய்கள் மிகநலியப் பெயர்த்தும் செத்துப்
பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின் ருரே. 107

நற்பதத்தார் நற்பதமே! ஞான மூர்த்தி!
நலம்சுடரே! நால்வேதத்து அப்பால் நின்ற
சொற்பதத்தார் சொற்பதமும் கடந்து நின்ற
சொலற்குஅரிய சூழலாய்! இதுஉன் தன்மை;
நிற்பதொத்து நிலையிலா நெஞ்சம் தன்னுள்
நிலாவாத புலால்உடம்பே புகுந்து நின்ற
கற்பகமே! யான்உன்னை விடுவேன் அல்லேன்;
கனகமா மணிநிறத்துஎம் கடவு ளானே. 108

---

107. ஒருகாலும்: ஒருமுறைகூட. அளி: கருணை. நலிய: வருத்த. பெயர்த்தும்: திரும்பவும்.

இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரும் ஆகி
இயமான னாய்எறியும் காற்றும் ஆகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயிறு ஆகி
ஆகாச மாய்அட்ட மூர்த்தி ஆகிப்
பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணும் ஆணும்
பிறர்உருவும் தம்உருஉம் தாமே ஆகி
நெருநலையாய் இன்றாகி நாளை ஆகி
நிமிர்புன் சடைஅடிகள் நின்ற வாறே. 109

தந்தை,யார்? தாய்,யார்? உடன்பி றந்தார்,
தாரம்,ஆர்? புத்திரர்,ஆர்? தாம்தாம், ஆரே?
வந்தவாறு எங்ஙனே? போமாறு ஏதோ?
மாயம்ஆம்! இதற்குஏதும் மகிழ வேண்டாம்;
சிந்தையீர் உமக்கொன்று சொல்லக் கேண்மின்;
திகழ்மதியும் வாள்அரவும் திளைக்கும் சென்னி
எந்தையார் திருநாமம் "நமச்சி வாய"
என்றுஎழுவார்க்கு இருவிசும்பில் இருக்க லாமே. 110

---

109. இயமானன்: ஆன்மா. எரியும் காற்று: வீசும் காற்று. நெருநலை: நேற்று.

110. உலகப் பாசங்களையெல்லாம் விட்டு எந்தையார் திரு நாமம் 'நமச்சிவாய' என்று எழுவார் வானுலகாள்வார்.

போற்றிசைத்துன் அடிபரவ நின்ருய் போற்றி!
புண்ணியனே நண்ணல் அரியாய் போற்றி!
ஏற்றிசைக்கும் வான்மேல் இருந்தாய் போற்றி!
எண்ணு யிரநூறு பெயராய் போற்றி!
நாற்றிசைக்கும் விளக்காய நாதா போற்றி!
நான்முகற்கும் மாற்கும் அரியாய் போற்றி!
காற்றிசைக்கும் திசைக்கெல்லாம் வித்தே போற்றி!
கயிலைமலை யானே போற்றி! போற்றி! 111

அருந்துணையை, அடியார்தம் அல்லல் தீர்க்கும்
அருமருந்தை, அகல்ஞாலத்து அகத்துள் தோன்றி
வருந்துணையும் சுற்றமும் பற்றும் விட்டு,
வான்புலன்கள் அகத்துஅடக்கி, மடவா ரோடும்
பொருந்துஅணைமேல் வரும்பயனைப், போகம் மாற்றிப்
பொதுநீக்கித் தனைநினைய வல்லோர்க்கு என்றும்
பெருந்துணையைப், பெரும்பற்றப் புலியூ ரானைப்
பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே. 112

---

111. போற்றிசைத்து: பரவிப்புகழ்ந்து. நண்ணல்: அடைதல். ஏற்றிசைக்கும் வான்மேல்: ஏற்றிப்பாடும் உச்சி மீது. நாற்றிசை: நான்கு திக்கு. வித்து: விதை. போற்றி: வணக்கம்.

112. அல்லல்: துயரம். அகல்ஞாலம்: பரந்த உலகம். அகம்: உள்ளே. அணை: படுக்கை. போகர்: இன்பர். பெரும்பற்றப்புலியூர்: சிதம்பரம்.

பேர்ஆயி ரம்பரவி வானோர் ஏத்தும்
பெம்மானை, பிரிவுஇலா அடியார்க்கு என்றும்
வாராத செல்வம் வருவிப் பானை,
மந்திரமும் தந்திரமும் மருந்தும் ஆகித்
தீராநோய் தீர்த்தருள வல்லான் தன்னைத்
திரிபுரங்கள் தீஎழத்திண் சிலை,கைக் கொண்ட
போரானை, புள்ளிருக்கு வேளூ ரானைப்
போற்றாதே ஆற்றநாள் போக்கி னேனே. 113

மீளாத ஆள்என்னை உடையான் தன்னை,
வெளிசெய்த வழிபாடு மேவி னானை,
மாளாமை மறையவனுக்கு உயிரும் வைத்து
வன்கூற்றின் உயிர்மாள உதைத்தான் தன்னை,
தோள்ஆண்மை கருதி,வரை எடுத்த தூர்த்தன்
தோள்வலியும் தாள்வலியும் தொலைவித்து ஆங்கே
நாளோடு வாள்கொடுத்த நம்பன் தன்னை
நாரையூர் நன்னகரில் கண்டேன் நானே. 114

---

113. சிலை: வில். புள்ளிருக்குவேளூர்: வைத்தீசுவரன் கோவில். ஆற்றநாள்: நீண்டநாள்.

114. மாளாமை: சாகாமல். மறையவன்: மார்க்கண்டன். தூர்த்தன்: இராவணன். இராவணனுக்கு நாளோடு வாள் கொடுத்தமையை. ''முக்கோடி வாழ்நாளும்'' என்றும் ''சங்கரன் கொடுத்த வாளும்'' என்றும் கூறுவர் கம்பர்.

ஓசை ஒலிஎலாம் ஆனாய் நீயே;
உலகுக்கு ஒருவனாய் நின்றாய் நீயே;
வாச மலரெலாம் ஆனாய் நீயே;
மலையான் மருகனாய் நின்றாய் நீயே;
பேசப் பெரிதும் இனியாய் நீயே;
பிரானாய் அடிஎன்மேல் வைத்தாய் நீயே;
தேச விளக்கெலாம் ஆனாய் நீயே;
திருவையாறு அகலாத செம்பொற் சோதி! 115

தினைத்தனையோர் பொறைஇலா உயிர்போம் கூட்டைப்
பொருள்என்று மிகஉன்னி, மதியால் "இந்த
அனைத்துலகும் ஆளலாம்'' என்று பேசும்
ஆங்காரம் தவிர்நெஞ்சே! அமரர்க் காக
முனைத்துவரு மதில்மூன்றும் பொன்ற அன்று
முடுகியவெம் சிலைவளைத்துச் செந்தீ மூழ்க
நினைத்தபெருங் கருணையன்,நெய்த் தானம் என்று
நினையுமா நினைந்தக்கால் உய்ய லாமே. 116

---

115. மலையான் மருகன்: பர்வதராசனின் மாப்பிள்ளை.

116. தினைத்தனை: தினைஅளவு. பொறை: பாரம். கூடு: உடம்பு. உன்னி: நினைத்து. தவிர்: நீங்கு. முனைத்து: எதிர்த்து. பொன்ற: அழிய. முடுகிய: வலிமை வாய்ந்த. வெம்சிலை: பொல்லாத கல்லாகிய வில். நெய்த்தானம்: ஒரு தலம்.

எத்தாயர், எத்தந்தை, எச்சுற் றத்தார்,
 எம்மாடு, சும்மாடாம்? ஏவர் நல்லார்?
செத்தால்வந்து உதவுவார் ஒருவர் இல்லை;
 சிறுவிறகால் தீமூட்டிச் செல்லா நிற்பர்;
சித்தாய வேடத்தாய்! நீடு பொன்னித்
 திருவானைக் காஉடைய செல்வா! என்தன்
அத்தா!உன் பொற்பாதம் அடையப் பெற்றால்,
 அல்லகண்டம் கொண்டுஅடியேன் என்செய் கேனே.

செய்யானை வெளியானைக் கரியான் தன்னைத்
 திசைமுகனைத் திசைஎட்டும் செறிந்தான் தன்னை
ஐயானை நொய்யானைச் சீரி யானை
 அணியானைச் சேயானை ஆன்அஞ்சு ஆடும்
மெய்யானைப் பொய்யாதும் இல்லான் தன்னை
 விடையானைச் சடையானை வெறித்த மான்கொள்
கையானைக் கற்குடியில் விழுமி யானைக்
 கற்பகத்தைக் கண்ஆரக் கண்டேன் நானே. 118

---

117. எம்மாடு சும்மாடாம்: எந்தச் செல்வம் நல்ல செல்வம் ஆகும்?. ஏவர்: எவர். பொன்னி: காவிரி. அத்தா: தலைவனே. அல்லகண்டம்: துன்பம்.

118. செய்யான்: செம்மையானவன். வெளியான்: வெண்மை யானவன். கரியான்: கருமையானவன். செறிந்தான்: நிறைந்தவன். நொய்யான்: நுண்ணியன். அணியான்: கிட்டத்தில் உள்ளவன். சேயான்: தூரத்தில் இருப்பவன். ஆன் அஞ்சு: கோசலம், கோமயம், தயிர், பால், நெய்.

பன்னியசெந் தமிழ்அறியேன்; கவியேன்; மாட்டேன்;
எண்ணோடு பண்நிறைந்த கலைகள் ஆய
தன்னையுந்தன் திறத்துஅறியாப் பொறியி லேனைத்
தன்திறமும் அறிவித்து நெறியும் காட்டி
அன்னையையும் அத்தனையும் போல அன்பாய்
அடைந்தேனைத் தொடர்ந்தென்னை ஆளாக் கொண்ட
தென்எறும்பி யூர்மலைமேல் மாணிக் கத்தைச்
செழும்சுடரைச் சென்றடையப் பெற்றேன் நானே.

எனக்குஎன்றும் இனியானை எம்மான் தன்னை
எழிலாரும் ஏகம்பம் மேயான் தன்னை
மனக்குஎன்றும் வருவானை வஞ்சர் நெஞ்சில்
நில்லானை நின்றியூர் மேயான் தன்னைத்
தனக்குஎன்றும் அடியேனை ஆளாக் கொண்ட
சங்கரனைச் சங்கவார் குழையான் தன்னைப்
புனக்கொன்றைத் தார்அணிந்த புனிதன் தன்னைப்
பொய்யிலியைப் பூந்துருத்திக் கண்டேன் நானே 120

---

119. பன்னிய: பயிலத்தக்க. கவியேன்: கவிபுனையேன். மாட்டேன்: ஈடுபட மாட்டேன். பொறி: அறிவு. திறம்: தகுதி. நெறி: வழி.

120. எழில்: அழகு. ஏகம்பம்: காஞ்சீவரம். மனக்கு: மனத்துக்கு. புனம்: வனம்.

நினைந்துஉருகும் அடியாரை நைய வைத்தார்;
நில்லாமே தீவினைகள் நீங்க வைத்தார்;
சினந்திருகு களிற்றுஉரிவைப் போர்வை வைத்தார்;
செழுமதியின் தளிர்வைத்தார்; சிறந்து வானோர்
இனந்துருவி மணிமகுடத்து ஏறத் துற்ற
இனமலர்கள் போதுஅவிழ்ந்து மதுவாய்ப் பில்கி
நனைந்தனைய திருவடிஎன் தலைமேல் வைத்தார்;
நல்லூர்எம் பெருமானார் நல்ல வாறே. 121

மறையானை மால்விடையொன்று ஊர்தி யானை
மால்கடல்நஞ்சு உண்டானை வானோர் தங்கள்
இறையானை என்பிறவித் துயர்தீர்ப் பானை
இன்னமுதை மன்னியசீர் ஏகம் பத்தில்
உறைவானை ஒருவரும்ஈங்கு அறியா வண்ணம்
என்உள்ளத்து உள்ளேஒ ளித்து வைத்த
சிறையானைத் திருநாகேச் சரத்து ளானைச்
சேராதார் நன்நெறிக்கட் சேரா தாரே. 122

---

121. தளிர்: கொழுந்து. இனம்: கூட்டம். துருவி: ஆராய்ந்து. துற்ற: சேர்த்திய. இனமலர்கள்: நறும் பூக்கள். போது அவிழ்ந்து: இதழ் விரிந்து. மதுவாய்ப் பில்கி: தேனாக நிறைந்து.

122. மறை: வேதம். ஊர்தி: வாகனம். இறை: கடவுள். மன்னிய: பொருந்திய, சிறையான்; அடைக்கப்பெற்றவன்.

பச்சை நிறமுடையர்; பாலர்; சாலப்
பழையர்; பிழையெலாம் நீக்கி ஆள்வர்;
கச்சைக் கதநாகம் பூண்ட தோளர்;
கலன்ஒன்று கையேந்தி இல்லம் தோறும்
பிச்சை கொளநுகர்வர்; பெரியர் சால;
பிறங்கு சடைமுடியர்; பேணும் தொண்டர்
இச்சை மிகஅறிவர்; என்றும் உள்ளார்;
இடைமருது மேவி இடங்கொண் டாரே. 123

ஒருமணியை உலகுக்குஓர் உறுதி தன்னை
உதயத்தின் உச்சியை உருமா னானைப்
பருமணியைப் பாலோடுஅஞ்சு ஆடி னானைப்
பவித்திரனைப் பசுபதியைப் பவளக் குன்றைத்
திருமணியைத் தித்திப்பைத் தேன தாகித்
தீங்கரும்பின் இன்சுவையைத் திகழும் சோதி
அருமணியை ஆவடுதண் துறையுள் மேய
அரன்அடியே அடிநாயேன் அடைந்துஉய்ந்தேனே.

....

123. பச்சை: பசுமை. கதநாகம்: சீறும்பாம்பு. கலன்: பிச்சைப் பாத்திரம். பிறங்கு: விளங்குகின்ற. இச்சை: விருப்பம். இடைமருது: திருவிடைமருதூர்.

124. உதயத்தின் உச்சி: தோற்றத்தின் சிகரம். உருமானனை: அழகிய மானைக் கையிலே உடையானை. பவித்திரன்: பரிசுத்தமானவன். பசுபதி: உயிர்கட்கெல்லாம் தலைவன். பவளக்குன்று: செம்மலை. ஆவடு தண்துறை: திருவாவடு துறை.

திருவே!என் செல்வமே! தேனே! வானோர்
செழுஞ்சுடரே! செழுஞ்சுடர்நற் சோதி! மிக்க
உருவே!என் உறவே!என் ஊனே! ஊனின்
உள்ளமே! உள்ளத்தின் உள்ளே நின்ற
கருவே!என் கற்பகமே! கண்ணே! கண்ணிற்
கருமணியே! மணியாடு பாவாய்! காவாய்,
அருவாய வல்வினைநோய் அடையா வண்ணம்;
ஆவடுதண் துறைஉறையும் அமரர் ஏறே. 125

அன்றுஆலின் கீழ்இருந்தங்கு அறம்சொன் னானை
அகத்தியனை உகப்பானை அயன்மால்தேட
நின்றானைக் கிடந்தகடல் நஞ்சுஉண் டானை
நேர்இழையைக் கலந்திருந்தே புலன்கள் ஐந்தும்
வென்றானை மீயச்சூர் மேவி னானை
மெல்இயலாள் தவத்தின்நிறை அளக்கல் உற்றுச்
சென்றானைத் திருவீழி மிழலை யானைச்
சேராதார் தீநெறிக்கே சேர்கின் றாரே. 126

---

125. திரு: அழகு. மிக்க உரு: மேம்பட்ட வடிவம். உறவு: சுற்றம். ஊன்: உடம்பு. கரு: மூலப்பொருள். காவாய்: காப்பாற்றுவாயாக!. ஏறு: சிங்கம்.

126. ஆலின்கீழ்: கல்லால மரத்தின் அடியில். அறம் சொன்னது, தட்சணாமூர்த்தியாக இருந்து. அகத்தியன்: தமிழ் முனிவன். உகத்தல்: மகிழ்தல். அகத்தியன் தமிழ் கண்டு களிக்கின்றான் சிவபெருமான். நேர்இழை: செவ்விய ஆபரணம்; ஈண்டு அவ் அணியை அணிந்த உமையவள். அவளோடு கூடியிருந்தே ஐம்புலனையும் வென்றான். இவ் அருமையை "மங்கையோடு இருந்தே யோகு செய்வானை" என்று பாராட்டுவார், கருவூர்த் தேவர். மீயச்சூர்: பேரளத்துக்கு அணித்தேயுள்ள ஒரு தலம்,

மெய்த்தவன்காண்! மெய்த்தவத்தில் நிற்பார்க் கெல்லாம்;
விருப்பிலா இருப்புமன வினையர்க்கு என்றும்
பொய்த்தவன்காண்; புத்தன் மறவாது ஓடி
எறிசல்லி புதுமலர்கள் ஆக்கி னான்காண்!
உய்த்தவன்காண்! உயர்கதிக்கே, உள்கி னாரை;
உலகனைத்தும் ஒளித்துஅளித்திட்டு உய்யச் செய்யும்
வித்தகன்காண்! வித்தகர்தாம் விரும்பி ஏத்தும்
விண்இழிதண் வீழி மிழலை யானே. 127

கலையாரும் நூல்அங்கம் ஆயி னான்காண்!
கலைபயிலும் கருத்தன்காண்! திருத்தம் ஆகி
மலையாகி மறிகடல்ஏழ் சூழ்ந்து நின்ற
மண்ஆகி விண்ஆகி நின்றான் தான்காண்!
தலையாய மலைஎடுத்த தகவி லோனைத்
தகர்ந்துவிழ ஒருவிரலால் சாதித்து ஆண்ட
சிலையாரும் மலைமகள்ஓர் கூறன் தான்காண்!
சிவனவன்காண்! சிவபுரத்துஎம் செல்வன் தானே.

---

127. இருப்பு: இரும்பு. பொய்த்தவன்: காணப்படாதவன். புத்தன்: சாக்கிய நாயனார். எறிசல்லி: வீசியகல். விண்இழி: மேல் உலகினின்றும் இறங்கிவந்த.

128. கலைஆரும்: கலைகள் நிறைந்த. மறிகடல்: அலை தாவு கடல். தலையாய மலை: திருக்கயிலாயகிரி. தகவு இலோன்: இராவணன். தகர்ந்து: ஒடிந்து. சிலைஆரும்: கற்சிலையை ஒத்த; என்றும் வாடாத தோற்றம். ஓர் கூறன்: ஒரு பகுதியிலே உடையவன். சிவபுரம்: கும்பகோணத்துக்கு அருகேயுள்ள தலம்.

உருகுமனத்து அடியவர்கட்கு ஊறும் தேனை,
உம்பர்மணி முடியணியை, உண்மை நின்ற
பெருகுநிலைக் குறியாளர் அறிவு தன்னை,
பேணியஅந் தணர்க்குமறைப் பொருளை,பின்னும்
முருகுவிரி நறுமலர்மேல் அயற்கும் மாற்கும்
முழுமுதலை, மெய்த்தவத்தோர் துணையை, வாய்த்த
திருகுகுழல் உமைநங்கை பங்கன் தன்னை,
செங்காட்டங் குடியதனிற் கண்டேன் நானே. 129

நிலைபெறுமாறு எண்ணுதியேல் நெஞ்சே! நீ,வா!
நித்தலும்எம் பிரானுடைய கோயில் புக்கு,
புலர்வதன்முன் அலகுஇட்டு மெழுக்கும் இட்டு,
பூமாலை புனைந்துஏத்திப் புகழ்ந்து பாடி,
தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்தும் ஆடி,
"சங்கரா! சயபோற்றி! போற்றி!" என்றும்
"அலைபுனல்சேர் செஞ்சடைஎம் ஆதி!" என்றும்
"ஆரூரா!" என்றென்றே அலறு நில்லே. 130

---

129. உம்பர்:தேவர்.மணிமுடி அணியை: இரத்தினக்கிரீடத்தில் அணியக்கூடிய ஆபரணத்தை. உண்மை நின்ற: மெய்வழி பற்றிய. பெருகுநிலைக் குறியாளர்: பெருந்தன்மையே குறிக்கோளாக உடையவர். முருகு: வாசனை. நறுமலர்: நல்ல பூ. திருகு குழல்: பின்னிய கூந்தல். செங்காட்டங்குடி, சிறுத்தொண்ட நாயனார் தம் கருத்திற்கிசைந்த துணைவி வெண்காட்டு நங்கையுடனும் செல்வன் சீராளனோடும் வாழ்ந்த பதி.

130. நிலைபெறும் ஆறு: கடைத்தேறும் வழி. புலர்வதன்முன்: விடிவதற்குள்ளே. அலகிடுதல்: கூட்டுதல். மெழுக்கும் இட்டு: மெழுகி. புனைந்து: தொடுத்து. தலைஆர: தலை நிலத்தில்பட. அலறுதல்: இரைந்து கூவுதல். "தெருவு தோறும் மிக அலறிச் சிவபெருமான் என்று ஏத்தி" என்பது திருவாசகம். "ஆமாறு உன் திருவடிக்கே அகங் குழையேன்" என்னும் திருவாசகத் தேன், இத்தேவார மணியின் கருத்தைத் தழுவியது.

கற்றவர்கள் உண்ணும் கனியே போற்றி!
கழல்அடைந்தார் செல்லும் கதியே போற்றி!
அற்றவர்கட்கு ஆர்அமுதம் ஆனாய் போற்றி!
அல்லல்அறுத்து அடியேனை ஆண்டாய் போற்றி!
மற்றொருவர் ஒப்பில்லா மைந்தா போற்றி!
வானவர்கள் போற்றும் மருந்தே போற்றி!
செற்றவர்தம் புரம்எரித்த சிவனே போற்றி!
திருமூலட் டானனே போற்றி! போற்றி! 131

ஒருவனாய் உலகுஏத்த நின்ற நாளோ?
ஓர்உருவே மூவுருவும் ஆன நாளோ?
கருவனாய்க் காலனைமுன் காய்ந்த நாளோ?
காமனையும் கண்அழலால் விழித்த நாளோ?
மருவனாய் மண்ணும்விண்ணும் தெரித்த நாளோ!
மான்மறிக்கை ஏந்திஓர் மாதோர் பாகம்
திருவினாள் சேர்வதற்கு முன்னோ? பின்னோ?
திருவாரூர் கோயிலாக் கொண்ட நாளே. 132

---

131. கழல்: திருவடி. கதி: புகல் இடம். அற்றவர்: இல்லாதவர். செற்றவர்: பகைவர். புரம்: ஊர். திருமூலட்டானன், திருவாரூர்ச் சிவபெருமான்.

132. மூஉரு: அயன், அரி, அரன். கருவன்: அழிக்கும் வடிவினன். மருவனாய்: பொருந்தியவனாய். தெரித்த: புலப்படுத்திய. திருவினாள், ஈண்டுப்பார்வதி. "மும்மூர்த்திகளின் தோற்றக் காலத்திலா, காலனைக் காய்ந்த போதா, காமனை எரித்த அன்று, உமையவள் உடம்பில் கூறு கொள்வதற்கு முன்னா பின்னா ஆரூர் கோயில் கொண்டது" என்ற கருத்து, திருவாரூரின் பழமையில் அப்பர் சுவாமிகளின் உறைத்த பற்றைக் காட்டுகிறது.

பாடகம்சேர் மெல்லடிநல் பாவை யாளும்
நீயும்போய்ப் பார்த்தனது பலத்தைக் காண்பான்,
வேடனாய் வில்வாங்கி எய்த நாளோ?
விண்ணவர்க்கும் கண்ணவனாய் நின்ற நாளோ?
மாடமொடு மாளிகைகள் மல்கு தில்லை
மணிதிகழும் அம்பலத்தே மன்னிக் கூத்தை
ஆடுவான் புகுவதற்கு முன்னோ? பின்னோ?
அணியாரூர் கோயிலாக் கொண்ட நாளே. 133

சிவனாகித் திசைமுகனாய்த் திருமால் ஆகிச்
செழும்சுடராய்த் தீயாகி நீரும் ஆகிப்
புவனாகிப் புவனங்கள் அனைத்தும் ஆகிப்
பொன்னாகி மணியாகி முத்தும் ஆகிப்
பவனாகிப் பவனங்கள் அனைத்தும் ஆகிப்
பசுவேறித் திரிவானோர் பவனாய் நின்ற
தவனாய தலையாலங் காடன் தன்னைச்
சாராதே சாலநாள் போக்கி னேனே. 134

---

133. பாடகம்: பாதசரம். பாவையாள்: பார்வதி. பார்த்தன்: அருச்சுனன். பலம்: வலிமை. காண்பான்: காணும் பொருட்டு. அம்பலம்: தில்லைச்சிற்றம்பலம். மன்னி: பொருந்தி. "தில்லைச் சிற்றம்பலத்துள் நட்டம் ஆடுதற்கு முன்னு பின்னு திருவாரூர் கோவில் கொண்டது" என்ற கருத்து, கம்பீரமாக நிற்கின்றது.

134. திசைமுகன்: பிரமன்: சுடர்: சூரியசந்திரர். புவன்: உலகம். பவன்: காற்று. பவன்: சிவபிரான். தலையாலங்காடு: ஒரு சிவத்தலம்.

விடிவதுமே வெண்நீற்றை மெய்யில் பூசி,
வெளுத்தமைந்த கீளொடுகோ வணமும் தற்று,
“செடியுடைய வல்வினைநோய் தீர்ப்பாய்!” என்றும்
“செல்கதிக்கு வழிகாட்டும் சிவனே!” என்றும்
“துடியனைய இடைமடவாள் பங்கா!” என்றும்
“சுடலைதனில் நடமாடும் சோதீ!” என்றும்
கடிமலர்தூய்த் தொழும்அடியார் நெஞ்சின் உள்ளே
கன்றுப்பூர் நடுதறியைக் காண லாமே. 135

ஐயினால் மிடறுஅடைப்புண்டு ஆக்கை விட்டு
ஆவியார் போவதுமே, அகத்தார் கூடி,
மையினால் கண்எழுதி மாலை சூட்டி
மயானத்தில் இடுவதன்முன், மதியம் சூடும்
ஐயனார்க்கு ஆளாகி அன்பு மிக்கு
அகம்குழைந்து மெய்அரும்பி அடிகள் பாதம்
கையினால் தொழும்அடியார் நெஞ்சின் உள்ளே
கன்றுப்பூர் நடுதறியைக் காண லாமே. 136

---

135. கீள்: கோவணம் பொருந்தக் கட்டும் துணிக் கயிறு. தற்று: கட்டி. செடி: துன்பம். துடி: உடுக்கு. கடி: மணம். கன்றுப்பூர், திருக்கன்றுப்பூர் என்னும் தலம். அங்குள்ள கடவுளுக்கு நடுதறிநாதன் என்பது பெயர்.

136. ஐ: கபம். மிடறு: தொண்டை. ஆக்கை: உடம்பு. ஆவியார்: உயிரார். அகத்தார்: வீட்டுக்காரர். ஐயனார்: சிவபெருமானார். மெய் அரும்பி: உடல் சிலிர்த்து. அடிகள் பாதம்: சிவன் திருவடி. அன்பர் உள்ளத்துள்ளே ஆண்டவனைக் காணலாம். உயிராரைப் பிரிந்த உடலாருக்குக் கண்ணுக்கு மைதீட்டி மாலை சூட்டி மயானத்தில் வைக்கும் மரபு முன் இருந்திருக்கிறது போலும்.

தூண்டு சுடர்அனைய சோதி கண்டாய்!
 தொல்அமரர் சூளா மணிதான் கண்டாய்!
காண்டற்கு அரிய கடவுள் கண்டாய்!
 கருதுவார்க்கு ஆற்ற எளியான் கண்டாய்!
வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான் கண்டாய்!
 மெய்ந்நெறி கண்டாய்! விரதம் எல்லாம்
மாண்ட மனத்தார் மனத்தான் கண்டாய்!
 மறைக்காட்டு உறையும் மணாளன் தானே. 137

மூரி முழங்குஒலிநீர் ஆனான் கண்டாய்!
 முழுத்தழல்போல் மேனி முதல்வன் கண்டாய்!
ஏரி நிறைந்தனைய செல்வன் கண்டாய்!
 இன்அடியார்க்கு இன்பம் விளைப்பான் கண்டாய்!
ஆரியன் கண்டாய்! தமிழன் கண்டாய்!
 அண்ணா மலைஉறைஎம் அண்ணல் கண்டாய்!
வாரி மதகளிறே போல்வான் கண்டாய்!
 மறைக்காட்டு உறையும் மணாளன் தானே. 138

---

137. சூளாமணி: முடியில் அணியும் நகை. ஆற்ற: மிகவும். மெய்ந்நெறி: உண்மையானவழி. மாண்ட: மாட்சிமைப்பட்ட. மறைக்காடு: வேதாரண்யம்.

138. மூரி: வலிமைமிக்க. ஏரி: பெரிய நீர்நிலை. விளைப்பான்: உண்டாக்குவான். வாரி மத களிறு: கடல் போல மதத்தைக் கொட்டும் யானை. "ஏரி நிறைந்தனைய செல்வன்" என்பது "ஊருணி நீர்நிறைந்தற்றே உலகுஅவாம் பேரறிவாளன் திரு" என்ற அருமைத் திருக்குறளின் உள்ளுறையாக அமைந்திருக்கிறது.

முளைத்தானை எல்லார்க்கும் முன்னே தோன்றி
முதிரும் சடைமுடிமேல் முகிழ்வெண் திங்கள்
வளைத்தானை வல்அசுரர் புரங்கள் மூன்றும்
வரைசிலையா வாசுகிமா நாணுக் கோத்து,
துளைத்தானை, சுடுசரத்தால் துவள நீரு,
தூமுத்த வெண்முறுவல் உமையோடு ஆடித்
திளைத்தானை, தென்கூடல் திருவா லவ்வாய்ச்
சிவனடியே சிந்திக்கப் பெற்றேன் நானே. 139

மின்காட்டும் கொடிமருங்குல் உமையாட்கு என்றும்
விருப்பவன்காண்! பொருப்புவலிச் சிலைக்கையோன்காண்!
நன்பாட்டுப் புலவனாய், சங்கம் ஏறி,
நற்கனகக் கிழி,தருமிக்கு அருளி னோன்காண்!
பொன்காட்டக் கடிக்கொன்றை மருங்கே நின்ற
புனக்காந்தள் கைகாட்ட, கண்டு வண்டு
தென்காட்டும் செழும்புறவில் திருப்புத் தூரில்
திருத்தளியான் காண்அவன்என் சிந்தை யானே.

---

139. முகிழ்: அரும்பிய. வரை சிலையா: மலையை வில்லாக வளைத்து. வாசுகிமாநாணுக்கோத்து: வாசுகி என்னும் பாம்பைப் பெரிய வரை வில்லுக் கேற்ற கயிறுகப் பூட்டி. துவள நீரு: அழிந்து பொடியாக. தூமுத்தவெண்முறுவல்: புனிதமான முத்துப் போன்ற வெள்ளிய பற்கள். திளைத்தல்: அநுபவித்தல். தென்கூடல் திருவாலவ்வாய்: அழகிய கூடல் என்றும் திருவாலவாய் என்னும் புகழ் பெற்ற மதுரை மாநகரம்.

140. மின்: மின்னல். கொடி மருங்குல்: கொடி போன்ற இடை. பொருப்பு: மலை. சங்கம்: மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம். கனகக் கிழி: பொன் முடிப்பு. தருமிக்கு: தருமி என்னும் பெயருடைய ஒருவனுக்கு. கடிக்கொன்றை: மணமுள்ள கொன்றை மலர்; அதன் நிறம் பொன்னைக் காட்டுகின்றது. மருங்கு: பக்கம். புனக்காந்தள்: வனத்திலுள்ள காந்தள் மலர்; காந்தள் கைக்கு உபமானம். தென்: தேன். புறவு: சோலை. திருப்புத்தூர், காரைக்குடிக்குப் பதின்மூன்று மைலில் உள்ள சிவத்தலம். திருத்தளி: அங்குள்ள ஸ்ரீதளி என்னும் குளம்.

படைமலிந்த மழுவாளும் மானும் தோன்றும்!
பன்னிரண்டு கண்உடைய பிள்ளை தோன்றும்!
நடைமலிந்த விடையோடு கொடியும் தோன்றும்!
நான்மறையின் ஒலிதோன்றும்! நயனம் தோன்றும்!
உடைமலிந்த கோவணமும் கீளும் தோன்றும்!
மூரல்வெண் சிரமாலை உலாவித் தோன்றும்!
புடைமலிந்த பூதத்தின் பொலிவு தோன்றும்!
பொழில்திகழும் பூவணத்துஎம் புனிதனார்க்கே. 141

எத்திசையும் வானவர்கள் தொழநின்றானை,
ஏறுஊர்ந்த பெம்மானை, எம்மான் என்று,
பத்தனாய்ப் பணிந்துஅடியேன் தன்னைப் பன்னாள்
பாமாலை பாடப் பயில்வித் தானை,
முத்தினை, என்மணியை, மாணிக் கத்தை,
முளைத்துஎழுந்த செம்பவளக் கொழுந்துஒப் பானை,
சிந்தனை,என் திருமுதுகுன்று உடையான் தன்னை,
தீவினையேன் அறியாதே திகைத்த வாறே. 142

---

141. பன்னிரண்டு கண் உடைய பிள்ளை: முருகன். நயனம்: (ஈண்டு) நெற்றிக்கண். மூரல்: பல். சிரமாலை: தலைவரிசை. புடை: பக்கம். பொலிவு: விளக்கம். பொழில்: சோலை. பூவணம்: திருப்புவனம் என்று இன்று வழங்கப்படும் மதுரைக்குப் பன்னிரண்டு மைலில் உள்ள பதி.

142. ஏறு: விடை. பன்னாள்: பலகாலமும். பாமாலை: தேவாரப் பாசுர வரிசை. பயில்வித்தான்: பயிற்றுவித்தவன். சித்தன்: சித்துக்கள் வல்லவன். திருமுது குன்று: விருத்தாசலம் என்னும் பதி.

மனத்தகத்தான்; தலைமேலான்; வாக்கின் உள்ளான்;
வாயாரத் தன்அடியே பாடும் தொண்டர்
இனத்தகத்தான்; இமையவர்தம் சிரத்தின் மேலான்;
ஏழண்டத்து அப்பாலான்; இப்பாற் செம்பொன்
புனத்தகத்தான்; நறுங்கொன்றைப் போதின் உள்ளான்;
பொருப்பிடையான்; நெருப்பிடையான்; காற்றின்உள்ளான்;
கனத்தகத்தான்; கயிலாயத்து உச்சி உள்ளான்;
காளத்தி யான்;அவன்என் கண்ணு ளானே. 143

நேர்ந்துஒருத்தி ஒருபாகத்து அடங்கக் கண்டு,
நிலைதளர ஆயிரமா முகத்தி னோடு
பாய்ந்துஒருத்தி படர்சடைமேற் பயிலக் கண்டு,
படஅரவும் பனிமதியும் வைத்த செல்வர்,
தாம்திருத்தித் தம்மனத்தை ஒருக்காத் தொண்டர்,
தனித்துஒருதண்டு ஊன்றி,மெய் தளரா முன்னம்,
"பூந்துருத்தி! பூந்துருத்தி!" என்பீர் ஆகில்
பொல்லாப் புலால்துருத்தி போக்க லாமே. 144

---

143. காளத்தி, கண்ணப்பநாயனுர் வழிபட்ட திருக்காளத்தி என்னும் தலம்.

144. முதல் ஒருத்தி: உமையவள். இரண்டாவது ஒருத்தி: கங்கையாள்; அவள் அநேகம் முகமாக விரிந்த சடைமேல் உலாவு கின்ருள். படஅரவு: படம் எடுத்தாடும் பாம்பு. ஒருக்கா: அடக்காத. தனித்து .. தளராமுன்னம்: முதுமை அடையுமுன். பூந்துருத்தி, திருப்பூந்துருத்தி எனும் தலம். புலால் துருத்தி: உடல்.

முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்;
மூர்த்தி அவன்இருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்;
பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்;
பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சி ஆனாள்;
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்;
அகன்றாள் அகல்இடத்தார் ஆசா ரத்தை;
தன்னை மறந்தாள்;தன் நாமம் கெட்டாள்;
தலைப்பட்டாள் நங்கை, தலைவன் தாளே. 145

நென்னலைஓர் ஓடுஏந்திப் பிச்சைக்கு என்று
வந்தார்க்கு "வந்தேன்''என்று இல்லே புக்கேன்;
அந்நிலையே நிற்கின்றார்; ஐயம் கொள்வார்,
அருகே வருவார்போல் நோக்கு கின்றார்;
"நுந்நிலைமை ஏதோ?நும் ஊர்தான் ஏதோ?''
என்றேனுக்கு ஒன்றாகச் சொல்ல மாட்டார்;
மென்முலையார் கூடி விரும்பி ஆடும்
வெண்காடு மேவிய விகிர்த னாரே. 146

---

145. வண்ணம்: மாதிரி. பெயர்த்தும்: திரும்பவும். பிச்சி: பித்துப்பிடித்தவள். அத்தன்: தந்தை. நீத்தாள்: விட்டு விலகினாள். அகன்றாள் .... ஆசாரத்தை: பரந்த உலகத்தாருடைய சம்பிரதாயத்தினின்றும் விடுபட்டாள். தன் நாமம் கெட்டாள்: தன் பெயரைப் போக்கிக் கொண்டாள். தலைவன்: நாயகன்; அவன்தான் சிவபெருமான். இது தாய் இரங்கல் துறை.

146. நென்னலை: நேற்று. ஐயம்: பிச்சை. என்றேனுக்கு: என்று கேட்ட எனக்கு. வெண்காடு, திருவெண்காடு. விகிர்தனார்: கடவுள். இது தலைவி கூற்று. கடவுளைக் காதலித்து நாயகி கூறுவது.

பட்டுஉடுத்துப் பவளம்போல் மேனி எல்லாம்
பசுஞ்சாந்தம் கொண்டணிந்து பாதம் நோவ
இட்டெடுத்து நடமாடி இங்கே வந்தார்க்கு
"எவ்வூரீர்? எம்பெருமான்!'' என்றேன்; ஆவி
விட்டிடுமா றதுசெய்து, விரைந்து நோக்கி,
வேறோர் பதிபுகப் போவார் போல,
வட்டணைகள் படநடந்து, மாயம் பேசி,
வலம்புரமே புக்குஅங்கே மன்னி னாரே. 147

வெந்தார்வெண் பொடிப்பூசி, வெள்ளை மாலை
விரிசடைமேல் தாம்சூடி, வீணை ஏந்திக்
கந்தாரம் தாம்முரலாப் போகா நிற்கக்
"கறைசேர் மணிமிடற்றீர்! ஊர்ஏது'' என்றேன்;
நொந்தார்போல் வந்துஎனது இல்லே புக்கு
நுடங்குஏர் இடைமடவாய்! நம்ஊர் கேட்கில்,
அந்தா மரைமலர்மேல் அளிவண்டு யாழ்செய்
ஆமாத்தூர்'' என்றுஅடிகள் போயி னாரே. 148

---

147. பசுஞ்சாந்தம்: குளிர்ந்த சந்தனம். பாதம் நோவ: திருவடிவருந்த. ஆவி...... நோக்கி: உயிரைப் போக்குவது போலப் பார்த்து. வட்டணை: தாளம். வலம்புரம், திருவலம்புரம். மன்னினர்: அடைந்துவிட்டார்.

148. வெந்தார் வெண்பொடி: சுடுகாட்டுச் சாம்பல். வெள்ளை மாலை: எலும்புமாலை. கந்தாரம்: ஒருபண். முரலா: வாசித்து. கறை: விடம். நொந்தார்: மெலிந்தவர். இல்லேபுக்கு: வீட்டுக்குள்ளே புகுந்து. நுடங்குஏர் இடை மடவாய்: வளைந்த அழகிய இடையை யுடைய பெண்ணே. ஆமாத்தூர், திருஆமாத்தூர். இவ் இரண்டு பாசுரங்களும் தலைவி கூற்றுக்களே.

நஞ்சடைந்த கண்டத்தர்; வெண்ணீறு ஆடி
நல்லபுலி அதள்மேல் நாகம் கட்டிப்
பஞ்சடைந்த மெல்விரலாள் பாகம் ஆகப்
பராய்த்துறையேன் என்றுஓர் பவள வண்ணர்,
துஞ்சிடையே வந்து துடியும் கொட்டத்
'துண்'என்று எழுந்திருந்தேன்; சொல்ல மாட்டேன்;
புன்சடையின் மேல்ஓர் புனலும் சூடிப்
'புறம்பயம்நம் ஊர்'என்று போயி னாரே. 149

மருஉற்ற மலர்க்குழலி மடவாள் அஞ்ச
மலைதுளங்கத் திசைநடுங்கச் செறுத்து நோக்கிச்
செருஉற்ற வாள்அரக்கன் வலிதான் மாளத்
திருஅடியின் விரல்ஒன்றால் அலற ஊன்றி,
உருவொற்றி அங்கிருவர் ஓடிக் காண
ஓங்கினஅவ் ஒள்அழலார் இங்கே வந்து
திருவொற்றி யூர்நம்ஊர் என்று போனார்;
செறிவளைகள் ஒன்றொன்றாச் சென்ற வாறே. 150

---

149. பராய்த்துறை: திருப்பராய்த்துறை என்னும் ஊர். துஞ்சிடையே: நான் தூங்கும்போது. துடி: உடுக்கு. துண் என்று: அதிர்ச்சியடைந்து. சொல்லமாட்டேன்: என்ன நடந்தது என்று சொல்லவே மாட்டேன். புறம்பயம், திருப்புறம்பயம். "புனல் அரங்கம் ஊர் என்று போயினாரே" என்பார் திருமங்கையாழ்வார். இப்பாடலும் காதலி பேச்சே.

150. மரு: மணம். துளங்க: அசைய. செறுத்து: கோபித்து. செரு: போர். அரக்கன்: இராவணன். மாள: தொலைய. உருவொற்றி: உருவைத் தொடர்ந்து. இருவர்: பிரமன், மால். ஓங்கின: வளர்ந்த. அழலார்: நெருப்பு வடிவினர். வளை: காப்பு. இப்பாசுரமும் திருநாவுக்கரசடிகளாகிய காதலி, சிவபெருமானாகிய காதலனை நினைந்து கூறியதே.

திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள்

தேவார மணி

திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள்

நான்குசீர் விருத்தம்

வாழ்க! அந்தணர், வானவர், ஆன்இனம்;
வீழ்க! தண்புனல்; வேந்தனும் ஓங்குக!
ஆழ்க! தீயதெல் லாம்;அரன் நாமமே
சூழ்க! வையக முந்துயர் தீர்கவே. 151

காதல் ஆகிக் கசிந்துகண் நீர்மல்கி
ஓது வார்தமை நன்நெறிக்கு உய்ப்பது
வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருள் ஆவது;
நாதன் நாமம் நமச்சி வாயவே. 152

---

151. வாழ்க: வாழ்வாராக. அந்தணர்: சிறந்த கருணையாளர். ஆன் இனம்: பசுக்கூட்டம். வீழ்க: பொழிக. புனல்: மழை. ஆழ்க தீயது எல்லாம்: தீமை யனைத்தும் தொலையட்டும். அரன் நாமமே சூழ்க: சிவன் பெயரே உலகெலாம் முழங்குவதாக. வையகம்: உலகம். துயர்தீர்க: துன்பத்தினின்றும் விடுபடுக.

152. காதல்: பேரன்பு கசிந்து: இளகி. மல்கி: கொட்டி. ஓதுவார்தமை: சொல்லுபவரை. நெறி: வழி. உய்ப்பது: செலுத்துவது. நாதன் நாமம்: தலைவன் பெயர்.

துஞ்சலும் துஞ்சல்இ லாத போழ்தினும்
நெஞ்சகம் நைந்து நினைமின்! நாள்தொறும்;
வஞ்சகம் அற்றுஅடி வாழ்த்த வந்தகூற்று
அஞ்சஉ தைத்தன; அஞ்சுஎ ழுத்துமே. 153

செல்வ நெடுமாடம் சென்று சேண்ஓங்கிச்
செல்வ மதிதோயச் செல்வம் உயர்கின்ற
செல்வர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பலமேய
செல்வன் கழல்ஏத்தும் செல்வம் செல்வமே. 154

கண்காட்டும் நுதலானும் கனல்காட்டும் கையானும்
பெண்காட்டும் உருவானும் பிறைகாட்டும் சடையானும்
பண்காட்டும் இசையானும் பயிர்காட்டும் புயலானும்
வெண்காட்டில் உறைவானும் விடைகாட்டும் கொடியானே

---

153. துஞ்சல்: உறங்குதல். நைந்து: கசிந்து. வஞ்சகம் அற்று அடி வாழ்த்தியவன், மார்க்கண்டன். வந்த கூற்று அஞ்ச: பிடிக்கவந்த எமன் பயப்பட. உதைத்தன: உதை கொடுத்தன. அஞ்சு எழுத்து: சிவாயநம.

154. நெடுமாடம்: நீண்ட மேல்மாடிகள். சேண் ஓங்கி: ஆகாயத்தை அளாவி. மதிதோய: சந்திரனை அணைய. சிற்றம்பலம் மேய செல்வன் கழல்ஏத்தும் செல்வமே செல்வம்; ஏனைச் செல்வம் செல்வம்அன்று.

155. கண்காட்டும் நுதல்: கண்பெற்ற நெற்றி. கனல்: நெருப்பு. பெண்: உமையவள். உரு: வடிவம். பிறை: சந்திரன். புயல்: மேகம். வெண்காடு: திருவெண்காடு என்னும் தலம். விடை காட்டும் கொடியான். இடபம் எழுதிய கொடியை உடைய சிவபெருமான்.

மைதவழும் மாமிடறன், மாநடம தாடிக்
கைவளையி னுளொடு கலந்தபதி என்பர்;
செய்பணிபெ ருத்தெழும்உ ருத்திரர்கள் கூடித்
தெய்வமது இணக்குறு திருப்புகலி யாமே. 156

நம்மானம் மாற்றி நமக்கரு ளாய்நின்ற
பெம்மானைப் பேயுடன் ஆடல் புரிந்தானை,
அம்மானை அந்தணர் சேரும் அணிகாழி
எம்மானை ஏத்தவல் லார்க்குஇடர் இல்லையே. 157

"நம்பொருள்நம் மக்கள்"என்று நச்சிஇச்சை செய்துநீர்
அம்பரம் அடைந்துசால அல்லல்உய்ப்ப தன்முனம்
உம்பர்நாதன் உத்தமன்ஒ ளிமிகுத்த செஞ்சடை
நம்பன்மேவு நன்நகர்ந லங்கொள்காழி சேர்மினே. 158

---

156. மை: நஞ்சு. மாமிடறன்: சிறந்த கண்டத்தை உடையவன். மாநடம்: மகிமை வாய்ந்த நடம். கைவளையினுளொடு: வளையல் அணிந்த கையை உடைய அம்பிகையோடு. கலந்த பதி: சேர்ந்த ஊர். என்பர்: என்று சொல்லுவர் பெரியார். பணி: தொண்டு. பெருத்து: மிகுந்து. உருத்திரர்கள்: சிவன் அடியார். தெய்வமது இனக்குறு: கடவுளோடு ஒன்று படுகின்ற. திருப்புகலி, சம்பந்த சுவாமிகள்: பிறந்த சீகாழியின் பன்னிரண்டு பெயர்களுள் ஒன்று.

157. மானம்: ஈண்டுக் கருவம். அணிகாழி: எழில் வாய்ந்த சீகாழிப்பதி. இடர்: துன்பம்.

158. நச்சி: விரும்பி. இச்சை செய்து: ஆசைப்பட்டு. அம்பரம்: ஆகாயம். அல்லல் உய்த்தல்: துயரம் அடைதல்.

போதையார் பொற்கிண்ணத் தடிசில்பொல் லாதுஎனத்
தாதையார் முனிவுஉறத் தான்எனை ஆண்டவன்;
காதையார் குழையினன்; கழுமல வளநகர்ப்
பேதையாள் அவளொடும் பெருந்தகை இருந்ததே. 159

கள்ஆர்ந்த பூங்கொன்றை மதமத்தம் கதிர்மதியம்
உள்ஆர்ந்த சடைமுடிஎம் பெருமானார் உறையும்இடம்;
தள்ளாய சம்பாதி சடாயென்பார் தாம்இருவர்
புள்ளானார்க்கு அரையன்இடம் புள்ளிருக்கு வேளூரே.

தையலாள் ஒருபாகம் சடைமேலாள் அவளோடும்
ஐயம்தேர்ந்து உழல்வார்ஓர் அந்தணனார் உறையும்இடம்
மெய்சொல்லா இராவணனை மேல்ஓடி ஈடுஅழித்துப்
பொய்சொல்லாது உயிர்போனான் புள்இருக்கு வேளூரே.

---

159. போதை: ஞானம். அடிசில்: உணவு. தாதை: திருஞான சம்பந்தரைப்பெற்ற தந்தையாகிய சிவபாத இருதயர். முனிவுஉற: கோபிக்க. ஆண்டவன்: சிவபெருமான். காதையார் குழையினன்: தோடுஉடைய செவியன். கழுமலம்: சீகாழி. பேதை: தேவி. பெருந்தகை: கடவுள்.

160. கள்: தேன். மதமத்தம்: ஊமத்தம்பூ. தள்ளாய: வயது முதிர்ந்த. சடாயு சம்பாதி: இரண்டு கழுகுகளின் பெயர். புள்ளானார்க்கு அரையன்: பறவைகளின் வேந்தன். புள் இருக்கு வேளூர்: வைத்தீசுவரன் கோவில்.

161. தையலாள் ஒருபாகம்: ஒரு பக்கத்திலே உமையவள். சடைமேலாள்: சடைமேலே ஒரு பெண்ணாகிய கங்கையாள். ஐயம் தேர்ந்து: பிச்சை கொண்டு. மெய்: உண்மை. மேல் ஓடி: மேற் சென்று. ஈடு: பெருமை. பொய் சொல்லாது உயிர் போனான்: பொய் சொல்லாமல் தன் உயிர் கொடுத்துப் புகழ் கொண்ட சடாயு.

சுற்றமொடு பற்றவை துயக்கற அறுத்துக்
குற்றம்இல் குணங்களொடு கூடும்அடி யார்கள்,
மற்றவரை வானவர்தம் வானுலகம் ஏற்றக்
கற்றவன் இருப்பது கருப்பறிய லூரே. 162

மானம்ஆக் குவ்வன; மாசுநீக் குவ்வன;
வானஉள் கச்செலும் வழிகள்காட் டுவ்வன;
தேனும்வண் டும்இசை பாடும்தே வன்குடி
ஆன்அஞ்சா டும்முடி அடிகள்வே டங்களே. 163

கீதமுன் இசைதரக் கிளரும் வீணையர்
பூதமுன் இயல்புஉடைப் புனிதர் பொன்நகர்
கோதனம் வழிபடக் குலவு நான்மறை
வேதியர் தொழுதுஎழு விசய மங்கையே. 164

---

162. பற்று: பாசம். துயக்குஅற: தொடர்ச்சியில்லாமல். மற்றவர்: அடியார் அல்லார். ஏற்றக் கற்றவன்: அனுப்பப்படித் தவனுகிய சிவபெருமான். கருப்பறியலூர், ஒரு சிவத்தலம்.

163: மானம்: பெருமை. தேவன்குடி: திருந்துதேவன்குடி என்னும் இடம். குவ்வன டுவ்வன என்பன, குவன டுவன என்பவற்றின் இரட்டிப்பு. இப்புள்ளி எழுத்துக்கள் செய்யுள் ஓசையை நிரப்ப வந்தன. ஆக்குவன நீக்குவன காட்டுவன என்பனவே சொற்கள்.

164. கீதம்: சங்கீதம். கோதனம்: பசுங்கன்று. விசயமங்கை ஒரு தலம்.

பேயாயின பாடப்பெரு நடம்ஆடிய பெருமான்,
வேயாயின தோளிக்கொரு பாகம்மிக உடையான்,
தாயாகிய உலகங்களை நிலைபேறுசெய் தலைவன்,
நேயாடிய பெருமான்இடம் நெய்த்தானமெ னீரே. 165

நின்அடியே வழிபடுவான் நிமலா நினைக்கருத
என்அடியான் உயிர்வவ்வேல் என்றுஅடல் கூற்றுதைத்த
பொன்அடியே பரவிநாளும் பூவொடு நீர்சுமக்கும்
நின்அடியார் இடர்களையாய் நெடுங்களம் மேயவனே. 166

கருவினால் அன்றியே கருவெலாம் ஆயவன்,
உருவினால் அன்றியே உருவுசெய் தான்இடம்;
பருவநாள் விழவொடும் பாடலொடு ஆடலும்
திருவினால் மிகுபுகழ்த் தென்குடித் திட்டையே. 167

---

165. வேயாயின தோளி: மூங்கில் போன்ற தோளையுடைய அம்பிகை. நிலைபேறு செய்தல்: நிலைநிறுத்தல். நேய் என்பது நேயத்தில் அம் குறைந்து நின்றது; நேயம்: அன்பு. நெய்த்தானம், திரு நெய்த்தானம் எனும் பதி.

166. அடியான்: மார்க்கண்டன். அடல்கூற்று: வலிய எமன். பரவி: வணங்கி. நெடுங்களம்: திருநெடுங்களம்.

167. தென்குடித்திட்டை, திட்டை என்னும் சிவத்தலம். வித்தின்றி முளைத்தவன்; சாதனம் இன்றியே எல்லா உருவங்களையும் உண்டாக்கியவன் என்பது கருத்து.

மன்ஆனவன்; உலகிற்குஒரு மழையானவன்; பிழையில்
பொன்ஆனவன்; முதலானவன்; பொழில்சூழ் புளமங்கை
என்ஆனவன்; இசைஆனவன்; இளஞாயிறின் சோதி
அன்னான்அவன் உறையும்இடம் ஆலந்துறை அதுவே.

எங்கள் பெருமானை, இமையோர் தொழுதுஏத்தும்
நங்கள் பெருமானை, நல்லூர் பிரிவில்லாத்
தம்கை தலைக்குஏற்றி "ஆள்"என்று அடிநீழல்
தங்கும் மனத்தார்கள், தடுமாற்று அறுப்பாரே. 169

வாள்ஆர்கண் செந்துவர்வாய் மாமலையான் தன்மடந்தை
தோள்ஆகம் பாகமாப் புல்கினான் தொல்கோயில்,
வேளாளர் என்றவர்கள் வண்மையால் மிக்கிருக்கும்
தாளாளர் ஆக்கூரில் தான்தோன்றி மாடமே. 170

---

168. பொழில்சூழ்: சோலைசூழ்ந்த. புளமங்கை: திருப்புள்ள மங்கைஎன்னும் தலம். என்ஆனவன்: எனக்குச் சொந்தம் ஆனவன். இள ஞாயிறின் சோதி அன்னான்: காலைச் சூரியனின் மென்மையான ஒளி போன்றவன்.

169. இமையோர்: தேவர். ஆள்: நான் உன்னுடைய ஆள். தடுமாற்று அறுப்பார்: தடுமாற்றத்தை நீக்குவார்.

170. வாள்ஆர்கண்: கத்திபோன்ற கண். செம்துவர்வாய்: சிவந்த பவளம் போன்ற வாய். புல்கினான்: சேர்ந்தான். தொல் கோயில்: பழைய கோவில். வண்மை: கொடைத்தன்மை. தாளாளர்: முயற்சியுடையார். ஆக்கூர், ஒரு தலம். அங்குள்ள கோயிலுக்குத் தானதோன்றிமாடம் என்பது பெயர்.

விளங்குஇழை மடந்தைமலை மங்கைஒரு பாகத்து
உளம்கொள இருத்திய ஒருத்தன்இடம் என்பர்;
வளம்கெழுவு தீபமொடு தூபம்மலர் தூவி
நளன்கெழுவி நாளும்வழி பாடுசெய்நள் ளாறே. 171

நறைகொண்ட மலர்தூவி விரைஅளிப்ப நாள்தோறும்
முறைகொண்டு நின்றுஅடியார் முட்டாமே பணிசெய்யச்
சிறைகொண்ட வண்டறையும் செங்காட்டங் குடியதனுள்
கறைகொண்ட கண்டத்தான் கணபதீச் சரத்தானே.

பெண்ஆண் எனநின்ற பெம்மான், பிறைச்சென்னி
அண்ணு மலைநாடன், ஆரூர் உறைஅம்மான்,
மண்ஆர் முழவுஓவா மாடம் நெடுவீதிக்
கண்ஆர் கடல்நாகைக் காரோ ணத்தானே. 173

---

171. இழை: ஆபரணம். உளம்கொள இருத்திய: விரும்பி அமரவைத்துக்கொண்ட. கெழுவு: மிகுந்த. தீபம்: விளக்கு. தூபம்: புகை. நளன்: நளச்சக்கிரவர்த்தி. கெழுவி: பொருந்தி.

172. நறை: தேன். விரை: மணம். முட்டாமே: முட்டுப் படாமல். சிறை: சிறகு. கறை: விடம். கணபதீச்சரம், திருச் செங்காட்டங்குடியில் உள்ள கோயிலின் பெயர்.

173. மண்ஆர் முழவுஓவா மாடம்: கழுவப்பெறும் மத்தள ஒலி நீங்காத அடுக்கு மாளிகை. கண்ஆர்: கண் நிறைந்த. கடல்நாகை: கடல் சூழ்ந்த நாகபட்டினம். காரோணம்: நாகையில் உள்ள கோயில்.

கனிதனை, கனிந்தவ ரைக்கலந்து ஆட்கொள்ளும்
முனிதனை, மூஉல குக்கொரு மூர்த்தியை,
நனிதனை நல்லவர் தாம்தொழும் வெண்ணியில்
இனிதனை ஏத்துவர் ஏதம்இ லாதாரே. 174

நீரிடைத் துயின்றவன் தம்பிநீள் சாம்புவான்
போரிடைச் சுக்கிரீ வன்அநு மான்தொழக்
காருடை நஞ்சுண்டு காத்தருள் செய்த,எம்
சீருடைச் சேடர்வாழ் திருஉசாத் தானமே. 175

மலையார்தரு மடவாள்ஒரு பாகம்மகிழ்வு எய்தி
நிலையார்தரு நிமலன்வலி நிலவும்புகழ் ஒளிசேர்
கலையார்தரு புலவோர்அவர் காவல்மிகு குன்றில்
இலையார்தரு பொழில்சூழ்தரும் இடும்பாவனம் இதுவே.

---

174. கனிந்தவரைக் கலந்து: ஈடுபட்டவரோடு கூடி. முனி: துறவி. நனி: நன்றாக. வெண்ணி, ஒரு சிவத்தலம். இனிதன்: இன்பமானவன். ஏதம்: குற்றம்.

175. நீர் இடைத்துயின்றவன்: கடலிலே உறங்கும் திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமபிரான். தம்பி: அவன் தம்பி இலக்குவன். கார்உடை: கருத்த. சேடர்: அறிஞர். திரு உசாத்தானம், கோயிலூர் என்னும் பெயரையுடைய ஒரு தலம்.

176. வலி: பலம். கலைஆர்தருபுலவோர்: கலை நிரம்பிய புலவர்.

பஞ்சுதோய் மெல்அடிப் பாவை யாளொடும்
மஞ்சுதோய் கயிலேயுள் மகிழ்வர், நாள்தொறும்
வெஞ்சின மருப்பொடு விரைய வந்துஅடை
குஞ்சரம் உரித்தனர் கொள்ளிக் காடரே. 177

மெய்யராகிப் பொய்யைநீக்கி வேதனையைத் துறந்து
செய்யரானர் சிந்தையானே! தேவர்குலக் கொழுந்தே!
நைவன்நாயேன்உன்தன்நாமம் நாளும் நவிற்றுகின்றேன்;
வையம்முன்னே வந்துநல்காய் வலிவலம்மே யவனே.

நாளாய போகாமே, நஞ்சுஅணியும் கண்டனுக்கே
ஆளாய அன்புசெய்வோம், மடநெஞ்சே! அரன்நாமம்
கேளாய்! நம் கிளேகிளேக்கும் கேடுபடாத் திறம்அருளிக்
கோளாய நீக்குமவன் கோளிலிஎம் பெருமானே. 179

---

177. பஞ்சுதோய்: செம்பஞ்சு ஊட்டிய. மஞ்சுதோய்: மேகம் தவழும். வெம்சினம்: கடும்கோபம். மருப்பு: தந்தம் விரைய: வேகமாக. குஞ்சரம்: யானே.

178. வேதனே: துயரம். செய்யர்: செம்மையானவர். நைவன்: வருந்துவேன். நவிற்றுதல்: சொல்லுதல். வையம்முன்னே: உலகத்தார் முன்னிலேயில்.

179. கிளே கிளேக்கும்: சுற்றம் செழிக்கும். கோள்: இடையூறு.

குற்றம்நீ! குணங்கள்நீ! கூடல்ஆல வாயிலாய்!
சுற்றம்நீ! பிரானும்நீ! தொடர்ந்துஇலங்கு சோதிநீ!
கற்றநூல் கருத்தும்நீ! அருத்தம்இன்பம் என்றுஇவை
முற்றும்நீ! புகழ்ந்துமுன் உரைப்பதுஎன்மு கம்மனே. 180

ஏலமார் தருகுழல் ஏழையோடு எழில்பெறும்
கோலமார் தருவிடைக் குழகனூர் உறைவிடம்,
சாலமா தவிகளும் சந்தனம் சண்பகம்
சீலமார் ஏடகம் சேர்தலாம் செல்வமே. 181

வானில்பொலிவு எய்தும்மழை மேகங்கிழித்து ஓடிக்
கூனல்பிறை சேருங்குளிர் சாரல்கொடுங் குன்றம்,
ஆனில்பொலி ஐந்தும்அமர்ந்து ஆடிஉலகு ஏத்தத்
தேனில்பொலி மொழியாளொடு மேயான்திரு நகரே. 182

---

180. அருத்தம்: பொருள். முகமன்: உபசாரம்.

181. ஏலம்: மணம். குழல்: கூந்தல். ஏழை: பார்வதி. தரு: மரம். உறைவிடம்: தங்கும்இடம். சீலம்: ஒழுக்கம். ஏடகம், திரு வேடகம் எனும் தலம்.

182. மழை மேகம் கிழித்து: மழை பொழிகின்ற முகிலைப் பிளந்து. கூனல் பிறை: வளைந்த சந்திரன். சாரல்: சிறு தூற்றல். கொடுங்குன்றம், பிரான்மலை என்னும் தலம். தேனிற்பொலிமொயாள்: "சொல்லினைத்தேனில் குழைத்து உரைப்பாள்."

பருமாமத கரியோடுஅரி இழியும்விரி சாரல்
குருமாமணி பொன்னேடுஇழி அருவிக்கொடுங் குன்றம்,
பொரும்மாஎயில் வரைவில்தரு கணையில்பொடி செய்த
பெருமானவன் உமையாளொடும் மேவும்பெரு நகரே. 183

வெம்கள் விம்மு வெறியார் பொழில்சோலை
திங்க ளோடு திளைக்கும் திருப்புத்தூர்க்
கங்கை தங்கு முடியார் அவர்போலும்,
எங்கள் உச்சி உறையும் இறையாரே, 184

பிடிஎலாம் பின்செலப் பெருங்கைமா, மலர்தழீஇ
விடியலே தடமூழ்கி விதியினல் வழிபடும்
கடிஉலாம் பூம்பொழில் கானப்பேர் அண்ணல்! நின்
அடிஅலால் அடைசரண் உடையரோ அடியரே. 185

---

183. பருமாமதகரி: பெருத்த சிறந்த மதயானை. அரி: சிங்கம். இழிதல்: இறங்குதல். குருமாமணி: நிறம் வாய்ந்த உயர்ந்த இரத்தினம். பொரும் மா எயில்: போர் புரிந்த பெரிய கோட்டை. வரை வில் தரு கணையில்: மலையாகிய வில்லில் தொடுத்த அம்பினல்.

184. வெம் கள்: விரும்பத்தக்க தேன். விம்மு: நிறைந்த. வெறி: மணம். உச்சி: முடி.

185. பிடி: பெண் யானை. பெரும் கை மா: பெரிய துதிக்கையை உடைய ஆண் யானை. விடியல்: புலர் பொழுது. தடம்: தடாகம். கடி உலாம்: மணம் வீசும்: கானப்பேர், காளையார் கோவில். அடை சரண்: புகல் இடம்.

சிலையினல் முப்புரம் தீஎழச் செற்றவன்,
நிலையிலா இருவரை நிலைமைகண்டு ஓங்கினன்,
கலையினர் புறவில்தேன் கமழ்தரு கானப்பேர்
தலையினல் வணங்குவார் தவம்உடை யார்களே. 186

உண்ணமுலை உமையாளொடும் உடன்ஆகிய ஒருவன்
பெண்ஆகிய பெருமான்மலை, திருமாமணி திகழ
மண்ஆர்ந்தன அருவித்திரள் மழலைம்முழவு அதிரும்
அண்ணமலை தொழுவார்வினை வழுவாவண்ணம் அறுமே.

சந்தம்ஆர் அகிலொடு சாதிதேக் கம்மரம்
உந்துமா முகலியின் கரையினில் உமையொடும்
மந்தம்ஆர் பொழில்வளர் மல்குவண் காளத்தி
எந்தையார் இணைஅடி என்மனத்து உள்ளவே. 188

---

186. இருவர்: பிரமன், மால். புறவு: சோலை.

187. உண்ணமுலை: பருகாத தனம்; இது திருவண்ணமலை அம்பிகையின் பெயர்; "வரை உரங் கிழித்த வேளும் வாய் வைத்து அருந்தாத இளமுலை" என்பர் திருவிளையாடல் ஆசிரியர். மண்ஆர்ந்தன: நிலத்தில் வீழ்வன. திரள்: கூட்டம். மழலைம் முழவு: புதிய மத்தள ஒலி.

188. சந்தம்: சந்தன மரம். அகில்: அகிற்கட்டை. உந்து: தள்ளுகின்ற. முகலி, திருக்காளத்தி நகரில் ஓடும் பொன்முகலியாறு. மந்தம்ஆர்: மந்தாரப் பூக்கள் நிறைந்த. மல்குவண்: வளம் பெருகிய.

துறைபல சுனைமூழ்கித் தூமலர் சுமந்துஓடி
மறைஒலி வாய்மொழியால் வானவர் மகிழ்ந்துஏத்தச்
சிறைஒலி கிளிபயிலும் தேன்இனம் ஒலிஓவாப்
பறைபடு விளங்குஅருவிப் பருப்பதம் பரவுதுமே. 189

தொண்டர்அஞ்சு களிறும் அடக்கிச் சுரும்பார்மலர்
இண்டைகட்டி வழிபாடு செய்யும்இடம் என்பரால்;
வண்டுபாட, மயில்ஆல, மான்கன்று துள்ள,வரிக்
கெண்டைபாயச் சுனைநீலம் மொட்டலரும் கேதாரமே.

"சடையாய்'' எனுமால்; "சரண்நீ'' எனுமால்;
"விடையாய்'' எனுமால்; வெருவா விழுமால்;
மடையார் குவளை மலரும் மருகல்
உடையாய்! தகுமோ? இவள்உள் மெலிவே. 191

---

189. துறை: வழி. சுனை: நீர்நிலை. தூ: சுத்தமான. சிறை கிளி ஒலி பயிலும் என மாற்றுக; இறகுகளையுடைய கிளி பேச்சுப் பழகும் என்பது பொருள். தேன் இனம்: வண்டுக்கூட்டம். ஓவா: நீங்காத. பறை: பெருஞ்சத்தம். பருப்பதம்: ஸ்ரீசைலம் என்னும் தலம்.

190. தொண்டர்: அடியார். அஞ்சுகளிறு: ஐம்புலன். சுரும்பு: வண்டு. இண்டை: மாலை. சுனைநீலம்: சுனையின் கண்ணுள்ள நீலோற்பலம். மொட்டு அலரும்: முகிழ்விரியும். கேதாரம்: இமயமலைச் சாரலிலுள்ள திருக்கேதாரம் என்னும் தலம்.

191. சடையாய்: சடையை உடையவனே. சரண்: பற்றுக் கோடு. வெருவா விழும்: துனுக்குற்று விழுவாள். எனும்: (எல்லா இடத்தும்) என்று கூறுவாள். ஆல் எங்கும் அசை. மடை: வருவாய் நீர் தேங்கும்இடம். குவளை: நீலோற்பலம். மருகல்: திருமருகல் தலம் .இவள் உள்மெலிவு: இப்பெண்ணினது அகப்பிணி.

செங்கட் பெயர்கொண் டவன்,செம் பியர்கோன்,
அங்கட் கருணை பெரிதா யவனே!
வெங்கண் விடையாய்! வெண்நா வலுளாய்!
அங்கத்து அயர்வா யினள்ஆ யிழையே. 192

சிறையாரும் மடக்கிளியே! இங்கேவா! தேனொடுபால்,
முறையாலே உணத்தருவன்; மொய்பவளத் தொடுதரளம்
துறையாரும் கடல்தோணி புரத்தீசன் துளங்கும்இளம்
பிறையாளன் திருநாமம் எனக்கொருகால் பேசாயே. 193

பைங்கோட்டு மலர்ப்புன்னைப் பறவைகாள்! பயப்புஊரச்
சங்காட்டம் தவிர்த்துஎன்னைத் தவிராநோய் தந்தானே!
செங்காட்டங் குடிமேய சிறுத்தொண்டன் பணிசெய்ய
வெங்காட்டுள் அனல்ஏந்தி விளையாடும் பெருமானே! 194

---

192. செங்கட் பெயர் கொண்டவனாகிய செம்பியர்கோன் என்பவர், கோச்செங்கட்சோழ நாயனார். அவரிடம் பெருங் கருணை கொண்டவன், சிவபெருமான். வெங்கண்விடை: சிவந்த கண்ணை யுடைய காளை. வெள்ளை நாவல் மரம், திருவானைக்காவலில் தல விருட்சம். ஜம்புகேசுவரம் என்பது திருவானைக்காவலுக்குப் பெயர். ஜம்பு: நாவல். அங்கத்து அயர்வு ஆயினள் ஆயிழை: உடம்பு மெலிந்துவிட்டாள் ஒரு பெண். இது தாயார் இரங்கல் துறை.

193. சிறை ஆரும்: சிறகுகளை உடைய. மடம்: இளமை. தரளம்: முத்து. தோணிபுரம்: சீகாழி. துளங்குதல்: விளங்குதல். பேசாயே: சொல்லுவாயாக. இது கிளியைத் திருநாமம் கேட்கும் துறை.

194. பைங்கோடு: பசுமையான கொம்பு. புன்னை: புன்னை மரம். பயப்பு: பசலை நிறம். சங்காட்டம்: புணர்ச்சி. தவிர்த்து: நீக்கி. தவிரா நோய்: தீராநோய். வெங்காடு: சுடுகாடு. இது தலைவனை அடையாத தலைவி வருந்திக் கூறுவது.

கூர்ஆரல் இரைதேர்ந்து குளம்உலவி வயல்வாழும்
தாராவே! மடநாராய்! தமியேற்குஒன்று உரையீரே!
சீராளன் சிறுத்தொண்டன் செங்காட்டங் குடிமேய
பேராளன் பெருமான்தன் அருள்ஒருநாள் பெறலாமே?

பாராரே எனைஒருகால்; தொழுகின்றேன்! பாங்கமைந்த
கார்ஆரும் செழுநிறத்துப் பவளக்கால் கபோதங்காள்!
தேர்ஆரும் நெடுவீதித் திருத்தோணி புரத்துறையும்
நீர்ஆரும் சடையாருக்கு என்நிலைமை நிகழ்த்தீரே. 196

மட்டுஇட்ட புன்னைஅங் கானல் மடமயிலைக்
கட்டுஇட்டங் கொண்டான், கபாலீச் சரம்அமர்ந்தான்,
ஒட்டிட்ட பண்பின் உருத்திர பல்கணத்தார்க்கு
அட்டுஇட்டல் காணுதே போதியோ பூம்பாவாய்! 197

---

195. ஆரல்: ஆரால் என்னும் மீன் வகை. இரை: உணவு. தாரா: வாத்து. தமியேற்கு: அடியேனுக்கு. சீராளன்: சிறுத்தொண்டநாயனரின் செல்வ மகன். பெறலாமே: பெற முடியுமா? இதுவும் தலைவி இரங்கிக் கூறுவதே.

196. பாராரே எனை ஒரு கால்: என்னை ஒருமுறையாவது பார்க்கமாட்டாரா. கார்ஆரும் செழுநிறம்: கொழு கொழுப்பான கறுப்பு நிறம்: கபோதம்: கரும்புரு. திருத்தோணிபுரம்: சீகாழித்தலம். "தேர் ஆரும் நெடுவீதி" என்ற சொல் தொடரைத் திருமங்கையாழ்வாரும் கையாண்டிருக்கிருர். இதுவும் தலைவி கூற்றே.

197. மட்டு: தேன். கானல்: சோலை. மடமயிலை: மாடம் மல்கு மயிலாப்பூர். கட்டு இட்டங் கொண்டான்: விருப்பொடு தழுவினவன். கபாலீச்சரம்: திருமயிலாப்பூர்க் கோயில். ஒட்டிட்ட: ஒட்டிக்கொண்ட. உருத்திரபல்கணத்தார்: சிவன் அடியார். அட்டு: சமைத்து. காணுதே போதியோ: காணுமல் போகின்ருயோ. பூம்பாவாய்: அழகிய நங்கையே, இது இரங்கல் பா,

மைப்பூசும் ஒண்கண் மடநல்லார் மாமயிலைக்
கைப்பூசு நீற்றன், கபாலீச் சரம்அமர்ந்தான்,
நெய்ப்பூசும் ஒண்புழுக்கல் நேர்இழையார் கொண்டாடும்
தைப்பூசம் காணுதே போதியோ பூம்பாவாய்! 198

ஐந்து சீர் விருத்தம்

செல்வம் மல்கு செண்பகம் வேங்கை சென்றுஏறிக்
கொல்லை முல்லை மெல்அரும்பு ஈனும் குற்றாலம்;
வில்லின் ஒல்க மும்மதில் எய்து வினைபோக
நல்கும் நம்பான் நல்நகர் போலும் நமரங்காள். 199

போதும் பொன்னும் உந்தி அருவி புடைசூழக்
கூதல் மாரி நுண்துளி தூங்கும் குற்றாலம்;
மூதூர் இலங்கை முட்டிய கோனை மிறைசெய்த
நாதன் மேய நல்நகர் போலும் நமரங்காள். 200

---

198. ஒண் கண்: ஒளி பொருந்திய கண். மாமயிலை: சிறந்த மயிலாபுரி. நெய்ப்பூசும் ஒண் புழுக்கல்: நெய் கலந்த நல்ல சோறு. இதுவும் இரங்கல் பாடலே.

199. கொல்லையில் போட்ட முல்லைக்கொடி மலையிலுள்ள செண்பகம் வேங்கை முதலிய மரங்களில் ஏறிப்படர்ந்து அரும்பு விடும் வளம் அமைந்த திருக்குற்றாலம். திருமங்கை ஆழ்வார் பாசுரத்தில் "கொல்லை முல்லை மெல் அரும்பு ஈனும் குறுங்குடியே" எனக் காணப்படுகிறது.

200. போது: பூக்கள். உந்தி: செலுத்தி. கூதல்மாரி நுண் துளி தூங்கும் குற்றாலம்: கூதலோடு மழையானது சிறிய நீர்த்துளிக ளாகத் தொங்கும் குற்றாலப்பதி. இலங்கை முட்டியகோன்: தன் கயிலை மலையை முட்டிய இலங்கைத் தலைவனாகிய இராவணன். மிறை செய்த நாதன்: தண்டித்த கடவுள்.

முந்திமா விலங்கல்அன்று எடுத்தவன்
முடிகள்தோள் நெரிதரவே,
உந்திமா மலர்அடி ஒருவிரல்
உகிர்நுதி யால்அடர்த்தார்;
கந்தமார் தருபொழில் மந்திகள்
பாய்தர மதுத்திவலை
சிந்துபூந் துறைகமழ் திருநெல்வே
லியுறை செல்வர்தாமே. 201

துஞ்ச வருவாரும் தொழுவிப்
பாரும் வழுவிப்போய்
நெஞ்சம் புகுந்துஎன்னை நினைவிப்
பாரும் முனைநட்பாய்
வஞ்சப் படுத்துஒருத்தி வாழ்நாள்
கொள்ளும் வகைகேட்டு
அஞ்சும் பழையனூர் ஆலங்
காட்டுஎம் அடிகளே. 202

---

201 முந்தி: விரைந்து. மா விலங்கல்: சிறப்புடைய கயிலை மலை. எடுத்தவன், இராவணன். நெறிதர: நொறுங்க. உகிர்நுதி: நகத்தின் நுனி. அடர்த்தார்: தாக்கினர். கந்தம் ஆர்தரு பொழில்: மணம் மல்கிய சோலை. மந்தி: குரங்கு. பாய்தர: பாய. மதுத் திவலை சிந்து பூந்துறை: தேன் துளிகளைக் கொட்டுகின்ற அழகிய வழி.

202. துஞ்ச வருவாரும்: உறங்கும்போதும் வந்து உள்புகுந்த வரும். தொழுவிப்பார்: தொழச்செய்பவர். முனை நட்பாய்: முற் காலத்து நட்பாக இருந்து. வஞ்சப்படுத்து: வஞ்சனை செய்து. ஒருத்தி: ஒரு பெண். வாழ்நாள் கொள்ளும்: உயிரை வாங்கிய. பழையனூர் ஆலங்காடு: பழையனூர்க்குப் பக்கத்துள்ள திருவாலங் காடு என்னும்பதி, இங்குப் பழையனூரில் ஒரு வணிகனை ஒருத்தி வஞ்சித்துக் கொன்ற கதை கூறப்படுகிறது. இதனை "மாறுகொடு பழையனூர் நீலி செய்த வஞ்சனையால் வணிகன் உயிர் இழப்ப" என்னும் பாடலால் உமாபதி சிவாச்சாரியார் உரைப்பர்.

காவினை இட்டும் குளம்பல
தொட்டும் கனிமனத்தால்
ஏவினை யால்எயில் மூன்றுஎரித்
தீர்என்று இருபொழுதும்
பூவினைக் கொய்து மலர்அடி
போற்றுதும் நாம்அடியோம்;
தீவினை வந்துஎமைத் தீண்டப்பெ
ருதிரு நீலகண்டம். 203

நன்றுடை யானைத் தீயதுஇல்
லானை நரைவெள்ளேறு
ஒன்றுடை யானை உமைஒரு
பாகம் உடையானைச்
சென்றடை யாத திருஉடை
யானைச் சிராப்பள்ளிக்
குன்றுடை யானைக் கூறஎன்
உள்ளம் குளிரும்மே. 204

---

203. கா: பொழில். தொட்டும்: தோண்டியும். ஏவினை: வில் தொழில்.

204. நரை வெள் ஏறு: நரைத்த வெள்ளை விடை. சென்று அடையாத திரு: அணுகி அடையமுடியாத செல்வம். சிராப் பள்ளிக் குன்று: திருச்சிராப்பள்ளி மலை.

முன்னம் நின்ற முடக்கால்
முயற்குஅருள் செய்துநீள்
புன்னை நின்று கமழ்பா
திரிப்புலி யூர்உளான்,
தன்னை நின்று வணங்கும்
தனைத்தவம் இல்லிகள்
பின்னை நின்ற பிணி,யாக்
கையைப்பெறு வார்களே. 205

அணைஅலை சூழ்கடல் அன்றுஅடைத்
துவழி செய்தவன்,
பணைஇலங் கும்முடி பத்துஇறுத்
தபழி போக்கிய
இணையிலி என்றும்இ ருந்தகோ
யில்இரா மேச்சுரம்,
துணையிலி தூமலர்ப் பாதம்ஏத்
தத்துயர் நீங்குமே. 206

---

205. முடக்கால் முயற்கு: நொண்டிக்காலையுடைய முயலுக்கு. பாதிரிப்புலியூர்: திருப்பாதிரிப்புலியூர். தனை: அத்தனை. இல்லிகள்: இல்லாதவர்கள். பிணி யாக்கை: நோய் உடம்பு.

206. அணை: மேடு. வழி செய்தவன்: பாதையை உண்டாக்கிய இராமன். பணை: பருத்த. முடிபத்து: இராவணனுடைய பத்துத்தலை. இறுத்த: அறுத்த. இணைஇலி: ஒப்பு இல்லாத சிவன்; "பிறப்பு அறுத்த இணையிலி" எனத் திருவாசகம் கூறுகிறது. துணைஇலி: தன்னைத்தவிர வேறு துணையில்லாதவன்; "தான் அலால் துணையும் இல்லை" என்றார் அப்பர்; "தன் துணை ஒருவரும் தன்னில் வேறுஇலான்" என்று கூறுவர் கம்பர்.

தேவியை வவ்விய தென்இலங்
கைத்தச மாமுகன்
பூஇய லும்முடி பொன்றுவித்து
அப்பழி போய்அற
ஏஇய லும்சிலை அண்ணல்செய்
தஇரா மேச்சுரம்
மேவிய சிந்தையி ஞர்கள்தம்
மேல்விஜன வீடுமே. 207

மைத்தகு மேனி வாள்அரக்
கன்தன் மகுடங்கள்
பத்தின திண்தோள் இருபதும்
செற்ருன் பரங்குன்றைச்
சித்தமது ஒன்றிச் செய்கழல்
உன்னிச் சிவன்என்று
நித்தலும் ஏத்தத் தொல்விஜன
நம்மேல் நில்லாவே. 208

---

207. தேவி: சீதை. வவ்விய: கவர்ந்த. தசமாமுகன்: பெரிய பத்து முகங்களை உடைய இராவணன். பூ இயலும் முடி: மாலை அணிந்த தலை. பொன்றுவித்து: அழித்து. அற: நீங்க. ஏ இயலும் சிலை அண்ணல்: அம்பு பொருந்திய வில்லைப் பெற்ற இராமன். செய்த: உண்டாக்கிய. வீடும்: நீங்கும்.

208. மைத்தகு மேனி: மை போன்ற உடம்பு. பத்தினதிண் தோள்: பத்தைச் சேர்ந்த வலிய தோள்கள்: பரங்குன்று: திருப்பரங் குன்றம். சித்தம்: மனம். உன்னி: நினைத்து.

பாடலார் வாய்மொழியீர்! பைங்கண்
வெள்ளேறு ஊர்தியீர்!
ஆடலார் மாநடத்தீர்! அரிவை
போற்றும் ஆற்றலீர்!
கோடலார் தும்பிமுரன்று இசைமி
ழற்றும் குடவாயில்
நீடலார் கோயிலே கோயி
லாக நிகழ்ந்தீரே. 209

வாழ்ந்த நாளும்இனி வாழும்
நாளும்இவை அறிதிரேல்,
வீழ்ந்த நாள்எம்பெரு மானை
ஏத்தவிதி இல்லீர்காள்!
போழ்ந்த திங்கள்புரி சடையி
னான் தன்புக லூரையே
சூழ்ந்த உள்ளம்உடை யீர்கள்
உங்கள்துயர் தீருமே. 210

---

209. ஊர்தி: வாகனம். அரிவை: தேவி. ஆற்றல்: வலிமை. கோடல்ஆர்: தேனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுதலையுடைய. தும்பி: வண்டு. முரன்று: கத்தி. குடவாயில்: ஒரு சிவத்தலம்.

210. வீழ்ந்தநாள்: கழிந்துபோன காலம். போழ்ந்த திங்கள்: பிளவுச் சந்திரன். புகலூர்: திருப்புகலூர் என்னும் தலம்.

உரம்கெ டுப்பவன் உம்பர்க
ளாயவர் தங்களை
பரம்கெ டுப்பவன் நஞ்சைஉண்
டுபக லோன் தனை
முரண்கெ டுப்பவன் முப்புரம்
தீஎழச் செற்றுமுன்
வரம்கொ டுப்பவன் மாமழ
பாடியுள் வள்ளலே. 211

எண்ணார் முத்தம் ஈன்று
மரகதம் போற்காய்த்துக்
கண்ணார் கமுகு பவளம்
பழுக்கும் கலிக்காழிப்
"பெண்ணேர் பாகா! பித்தா!
பிரானே!'' என்பார்க்கு
நண்ணா வினைகள் நாள்தொறும்
இன்பம் நணுகும்மே. 212

---

211. உரம்: வலிமை. பரம்: பாரம். முரண்: மாறுபாடு. மழபாடி: திருமழபாடி என்னும் தலம்.

212. முத்தம்: முத்து. மரகதம்: பச்சை. பவளம்: நவ ரத்தினங்களுள் ஒன்று; அது செந்நிறமானது. கண் ஆர் கமுகு: கணுக்களையுடைய பாக்கு. கலிக்காழி: ஆரவாரம் கொண்ட சீகாழி. நண்ணா: அணுகமாட்டா.

வரிதரு புலிஅதள் உடையினர்,
மழுஎறி படையினர்,
பிரிதரு நகுதலே வடம்,முடி
மிசைஅணி பெருமையர்,
எரிதரும் உருவினர், இமையவர்
தொழுவதொர் இயல்பினர்,
புரிதரு குழல்உமை யொடும்இனிது
உறைபதி, புறவமே. 213

அலைவளர் தண்புனல் வார்சடைமேல்
அடக்கி ஒருபாகம்
மலைவளர் காதலி பாடஆடி
மயக்கா வருமாட்சி;
இலைவளர் தாழை முகில்விரியும்
இராமேச் சுரமேயார்
தலைவளர் கோலநன் மாலைசூடும்
தலைவர்செ யும்செயலே. 214

---

213. வரிதரு: கோடுகள் உடைய. அதள்: தோல். பிரிதரு நகுதலை வடம்: உடம்பை விட்டுப் பிரிக்கப்பட்ட கண்டார் சிரிக்கத் தக்க தலைமாலை. எரிதரும் உரு: செம்மேனி. புரிதரு குழல்: முறுக்கப் பட்ட கூந்தல். புறவம்: சீகாழிப்பதி.

214. தண்புனல்: கங்கை. மலை வளர்காதலி: உமையவள். மயக்கா: மயக்கி. தலைவர் செயும் செயல், வருமாட்சியாக இருக்கின்றது என முடிக்க! இது தலைவி கூற்று.

புலன்ஐந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி
அறிவுஅழிந்திட்டு ஐம்மேல் உந்தி
அலமந்த போதாக "அஞ்சேல்"என்று
அருள்செய்வான் அமரும் கோயில்;
வலம்வந்த மடவார்கள் நடம்ஆட
முழவுஅதிர மழைஎன்று அஞ்சி,
சிலமந்தி அலமந்து மரம்ஏறி
முகில்பார்க்கும் திருவை யாறே. 215

ஊன்பாயும் முடைதலைகொண்டு ஊர்ஊரின்
பலிக்குஉழல்வர், உமையாள் பங்கர்,
தான்பாயும் விடைஏறும் சங்கரனார்,
தழல்உருவர், தங்கும் கோயில்;
மான்பாய வயல்அருகே மரம்ஏறி
மந்திபாய் மடுக்கள் தோறும்
தேன்பாய மீன்பாயச் செழுங்கமலம்
மொட்டுஅலரும் திருவை யாறே. 216

---

215. புலன் ஐந்து: சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்ற ஐந்து. பொறி: மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஐந்து. நெறி மயங்கி: வழி மாறுபட்டு, ஐ: கபம். அலமந்த போதாக: வருந்திய காலத்து. முழவு: மத்தளம். மந்தி: குரங்கு. முகில்: மேகம். மாதர் நடனம் ஆடுவது மயில் ஆடுவது போலவும் மத்தளம் அதிர்வது மேகம் முழங்குவது போலவும் இருப்பதால் குரங்குகள் மழை என மரம் ஏறி வானைப் பார்க்கின்றன.

216. ஊன்: மாமிசம். முடை: ஒருவகை நாற்றம். தழல் உருவர்: தீ வண்ணர். மடுக்கள்: நீர் நிலைகள். கமலம்: தாமரை. மொட்டு அலரும்: மொக்கு விரியும். மான்பாய, அதுகண்டு வயல் அருகே இருக்கும் மரத்திலே ஏறி மந்திகள் பாய, அங்குள்ள மடுக் களிலேயுள்ள மீன்கள் அவ் ஒலி கேட்டுத் துள்ளித் தாமரை மொட்டிலே மோத, அது விரிந்து தேனைச் சொரியும் திருவையாறு.

நீரோடு கூவிளமும் நிலாமதியும்
வெள்எருக்கும் நிறைந்த கொன்றைத்
தாரோடு தண்கரந்தை சடைக்கு அணிந்த
தத்துவனுர் தங்கும் கோயில்;
காரோடி விசும்புஅளந்து கடிநாறும்
பொழில்அணைத்த கமழ்தார் வீதித்
தேரோடும் அரங்குஏறிச் சேயிழையார்
நடம்பயிலும் திருவை யாறே. 217

நின்றுஉலா நெடுவிசும்பில் நெருக்கிவரு
புரம்மூன்றும் நீள்வாய் அன்பு
சென்றுஉலாம் படிதொட்ட சிலையாளி
மலையாளி சேரும் கோயில்;
குன்றெலாம் குயில்கூவக் கொழும்பிரசம்
மலர்பாய்ந்து வாசம் மல்கு
தென்றலார் அடிவருடச் செழுங்கரும்பு
கண்வளரும் திருவை யாறே. 218

---

217. நீர்: கங்கை. கூவிளம்: வில்வம். கரந்தை: திருநீற்றுப் பச்சை. கார்: மேகம். விசும்பு: விண் உலகம். கடி: மணம். அரங்கு: சபை.

218. தொட்ட சிலையாளி: தொடுத்த வில்லாளன். மலையாளி: மலையின்கண் இருந்து ஆட்கொண்டவன். பிரசம்: தேன்.

அஞ்சாதே கயிலாய மலைஎடுத்த
அரக்கர்கோன் தலைகள் பத்தும்
மஞ்சுஆடு தோள்நெரிய அடர்த்து,அவனுக்கு
அருள்புரிந்த மைந்தர் கோயில்;
இஞ்சாயல் இளந்தெங்கின் பழம்வீழ
இளமேதி இரிந்துஅங்கு ஓடிச்
செஞ்சாலிக் கதிர்உழக்கிச் செழுங்கமல
வயல்படியும் திருவை யாறே 219

மந்தம் ஆர்பொழில் மாங்கனி
மாந்திட மந்திகள், மாணிக்கம்
உந்தி நீர்வரு காவிரி
வடகரை மாந்துறை உறைவானை,
நிந்தி யாஎடுத்து ஆர்த்தவல்
அரக்கனை நெரித்திடு விரலானைச்
சிந்தி யாமனத் தாரவர்
சேர்வது தீநெறி அதுதானே. 220

---

219. மஞ்சு: மேகம். அடர்த்து: தாக்கி. அவனுக்கு: அந்த இராவணனுக்கு. தெங்கின் பழம்: தேங்காய். மேதி: எருமை. இரிந்து: நிலைகுலைந்து. உழக்கி: கலக்கி. செழும் கமல வயல்படியும்: செழுமையான தாமரை பூத்த பண்ணையிலே பொருந்தும்.

220. மந்தம்: தென்றல். உந்தி: தள்ளி. மாந்துறை: திருமாந்துறை என்னும் தலம். நிந்தியா: நிந்தித்து. எடுத்து ஆர்த்த: மலையைத் தூக்கி ஆரவாரம் செய்த. சிந்தியா மனத்தாரவர்: எண்ணாத மனம் படைத்தவர்.

முத்துவர் ஆடையி னாரும்
மூசு கடுப்பொடி யாரும்
நாத்துவர் பொய்ம்மொழி யார்கள்
நயம்இல் அரா,மதி வைத்தார்,
ஏத்துயர் பத்தர்கள் சித்தர்
இறைஞ்ச அவர்இடர் எல்லாம்
காத்தவர், காமரு சோலைக்
கற்குடி மாமலை யாரே. 221

தரும்சரதம், தந்தருள்என்று அடிநினைந்து
தழல்அணைந்து தவங்கள் செய்த
பெரும்சதுரர், பெயலர்க்கும் பீடுஆர்தோ
ழமைஅளித்த பெருமான் கோயில்;
அரிந்தவயல் அரவிந்தம் மதுஉகுப்ப
அதுகுடித்துக் களித்து வாளை,
கரும்சகடம் இளகவளர் கரும்புஇரிய
அகம்பாயும் கழும லம்மே. 222

---

221. முத்துவர் ஆடையினர்: முத்த காவி உடையினர். மூசு கடுப்பொடியார்: நிறையக் கடுக்காய்ப் பொடியைத் தின்னும் சமணர். நாத்துவர் பொய்ம் மொழியார்: நாக்குத் துவர்க்கப் பொய் பேசுபவர். இம் மூவகையினர்க்கும் நயம் இல்லாதவர். அரா மதி: பாம்பும் திங்களும்.

222. தரும் சரதம்: நிச்சயம் தருவான். தழல் அணைந்து: நெருப்பில் நின்று. பெரும் சதுரர்: பேர் அறிஞர். பெயலர்: மேகம் போன்ற கொடைவள்ளல். பீடு: பெருமை. அரிந்த வயல்: கதிர் அறுத்த நிலம். அரவிந்தம்: தாமரை. மது உகுப்ப: தேனைக்கொட்ட. வாளை: வாளைமீன். கரும் சகடம்: பெரிய வண்டி. இளக: ஒடிய. இரிய: நிலைகுலைய. கழுமலம்: சீகாழிப்பதி.

நினைவார் நினைய இனியான்,
பனியார் மலர்தூய் நித்தலும்;
கனையார் விடைஒன்று உடையான்;
கங்கை திங்கள் கமழ்கொன்றை
புனைவார் சடையின் முடியான்;
கடல்சூழ் புறவம் பதியாக
எனையாள் உடையான்; இமையோர்
ஏத்த உமையோடு இருந்தானே. 223

உற்றுஉமை சேர்வது மெய்யினையே!
உணர்வது நின்அருள் மெய்யினையே!
கற்றவர் காய்வது காமனையே!
கனல்விழி காய்வது காமனையே!
அற்றம் மறைப்பதும் உன்பணியே!
அமரர்கள் செய்வதும் உன்பணியே!
பெற்றும் உகந்தது கந்தனையே!
பிரம புரத்தைஉ கந்தனையே. 224

---

223. கனையார் விடை: கனைக்கின்ற காளை. புறவம்: சீகாழி.

224. உற்று: பொருந்தி. மெய்: உடம்பு. மெய்: உண்மை. கற்றவர் கொல்வதும் காமனைத்தான்; உன்கனல் விழி கொன்றதும் அவனைத்தான். அற்றம்: அழிவு. கந்தன்: குமரக் கடவுள். பிரமபுரம்: சீகாழி. உகந்தனை: மகிழ்ந்தாய்.

மாயவன், சேயவன், வெள்ளிய
வன்,விடம் சேரும் மைமிடற்றன்,
ஆயவன் ஆகியொர் அந்தர
மும்மவன் என்றுவ ரையாகம்
தீயவன் நீரவன் பூமிய
வன்திரு நாரை யூர்தன்னில்
மேயவ னைத்தொழு வார்அவர்
மேல்வினை ஆயின வீடுமே. 225

தூசு புனைதுவ ராடைமே
வும்தொழி லார்,உ டம்பினிலுள்
மாசு புனைந்துஉடை நீத்தவர்
கள்மயல் நீர்மை கேளாதே,
தேசுடை யீர்கள்! தெளிந்தடை
மின்!திரு நாரை யூர்தன்னில்,
பூசு பொடித்தலை வர்அடி
யார்அடி யேபொ ருத்தமே. 226

---

225. மாயவன்: திருமால். சேயவன்: முருகன். வெள்ளியவன்: வெள்ளிமலையாகிய கயிலை மலையில் இருப்பவன். மாயவனும் சேயவனும் வெள்ளியவனும் மைமிடற்றனும் ஆயவன் ஒருவனே என்பது கருத்து. அந்தரம்: வான். வரை ஆகம்: மலைபோல் மேனி. தீயவன்: தீ நிறமானவன். நீரவன்: நீரில் துயின்ற திருமால். பூமியவன்: உலகைப் படைத்த பிரமன். வீடும்: அழியும்.

226. தூசு புனை துவர்ஆடை மேவும் தொழிலார்: பஞ்சினால் ஆய காவி தோய்ந்த ஆடை உடுத்தும் தொழிலுடையார். மாசு புனைந்து உடை நீத்தவர்கள்: தூசியைப் போட்டுக் கொண்டு உடையைத் தள்ளியவர்கள். மயல் நீர்மை: மயக்கத் தன்மை. தேசு உடையீர்கள்!: ஒளி பெற்றவர்களே.

தீவிரி யக்கழல் ஆர்ப்பச்
சேய்எரி கொண்டுஇடு காட்டில்
நாவிரி கூந்தல்நற் பேய்கள்
நகைசெய்ய நட்டம் நவின்றோன்;
காவிரி கொன்றை கலந்த
கண்நுத லான்கடம் பூரில்
பாவிரி பாடல் பயில்வார்
பழியொடு பாவம் இலாரே. 227

நீலமா மணிநிறத்து அரக்கனை
இருபது கரத்தொடு ஒல்க.
வாலினால் கட்டிய வாலியார்
வழிபட மன்னு கோயில்
ஏலமோடு இலைஇல வங்கமே
இஞ்சியே மஞ்சள் உந்தி
ஆலியா வருபுனல் வடகரை
அடைகுரங்கு ஆடு துறையே. 228

---

227. தீ விரிய: நெருப்புப் பெருக. கழல் ஆர்ப்ப: சலங்கை சத்தமிட. சேய்எரிகொண்டு: சிவந்த அனலைக் கையில் கொண்டு. இடுகாடு: சுடுகாடு. நாவிரி: நாக்குத் தொங்கும். நட்டம் நவின்றோன்: நடனம் ஆடினவன். காவிரி கொன்றை: சோலையிலே மலர்ந்த கொன்றைப்பூ. கடம்பூர்: திருக்கடம்பூர்.

228. அரக்கன்: இராவணன். கரம்: கை. ஒல்க: தளர்ந்து போக. வாலியார்: இராமனால் கொல்லப்பட்ட குரங்கினத் தலைவர். இலவங்கம்: கிராம்பு. ஆலியா: ஒலித்து. வடகரை அடை குரங்கு ஆடுதுறை: வடகுரங்காடுதுறை என்னும் தலம்,

வாரார் கொங்கை மாதோர்
 பாகம் ஆக வார்சடை
நீரார் கங்கை திங்கள்
 சூடி நெற்றி ஒற்றைக்கண்
கூரார் மழுவொன்று ஏந்தி
 அந்தண் குழகன் குடமூக்கில்
காரார் கண்டத்து எண்தோள்
 எந்தை காரோ ணத்தாரே. 229

செந்தமிழர், தெய்வமறை நாவர்,செழு
 நற்கலைதெ ரிந்த அவரோடு
அந்தம்இல்கு ணத்தவர்கள் அர்ச்சனைகள்
 செய்யஅமர் கின்ற அரன்ஊர்;
கொந்தலர்பொ ழிற்பழன வேலிகுளிர்
 தண்புனல்வ ளம்பெ ருகவே
வெந்திறல்வி ளங்கிவளர் வேதியர்வி
 ரும்புபதி வீழி நகரே. 230

---

229. வார்: ரவிக்கை. கூர் ஆர்: கூர்மை பொருந்திய. குழகன்: அழகன். குடமூக்கு: கும்பகோணம். காரோணம்: கும்பகோணத்துள் காரோணம் என்னும் கோயில்.

230. நாவர்: நாக்கைப் பெற்றவர். அந்தம் இல்: முடிவு அற்ற. அர்ச்சனை: வழிபாடு. அரன்: சிவன். கொந்து: கொத்து. பொழில்: சோலை. பழனம்: வயல். வெம்திறல்: விரும்பத்தக்க வலிமை. வேதியர்: வேதம் கற்றவர். வீழிநகர்: திருவீழி மிழலை நகர்.

புவம்வளி கனல்புனல் புவிகலை
உரைமறை திரிகுணம் அமர்நெறி
திவமலி தருசுரர் முதலியர்
திகழ்தரும் உயிர்அவை அவைதம
பவமலி தொழிலது நினைவொடு
பதுமநன் மலரது மருவிய
சிவனது சிவபுரம் நினைபவர்
செழுநில னினில்நிலை பெறுவரே. 231

தந்தையார் போயினர்; தாயாரும்
போயினர்; தாமும் போவார்;
கொந்தவேல் கொண்டுஒரு கூற்றத்தார்
பார்க்கின்றார்; கொண்டு போவார்;
எந்தநாள் வாழ்வதற் கேமனம்
வைத்தியால் ஏழை நெஞ்சே!
அந்தண்ஆ ரூர்தொழுது உய்யலாம்
மையல்கொண்டு அஞ்சல் நெஞ்சே! 232

---

231. புவம்: வானம். வளி: காற்று. கனல்: தீ. புனல்: நீர். புவி: மண். கலை: அம்சம். உரை: பேச்சு. மறை: வேதம். திரி குணம்: மூன்றுகுணம். அமர்நெறி: பொருந்தும் வழி. திவம்: பரம பதம். சுரர்: தேவர். தம: தம்முடைய. பவம்: அநுபவம். பதும நன்மலர்: உள்ளத் தாமரை. மருவிய: சேர்ந்த. சிவபுரம், ஒரு தலம்.

232. கொந்து அ வேல்: அச்சுறுத்தும் அந்த வேல். கூற்றத்தார்: எமனார். ஆரூர்: திருவாரூர். உய்யலாம்: பிழைக்கலாம். மையல் கொண்டு அஞ்சல்: மயங்கிப் பயப்படாதே.

மாலைமதி வாள்அரவு கொன்றைமலர்
துன்றுசடை நின்று சுழலக்
காலையில்எ ழுந்தகதிர் தாரகைம
டங்கஅனல் ஆடும் அரன்ஊர்;
சோலையின்ம ரங்கள்தொறும் மிண்டிஇன
வண்டுமது உண்டுஇ சைசெய,
வேலைஒலி சங்குதிரை வங்கசுற
வங்கொணரும் வேத வனமே. 233

வானவர்கள் தானவர்கள் வாதைபட
வந்ததொரு மாக டல்விடம்
தான்அமுது செய்துஅருள் புரிந்தசிவன்
மேவுமலை தன்னை வினவில்;
ஏனம்இனம் மானினொடு கிள்ளைதினை
கொள்ளஎழில் ஆர்க வணினல்
கானவர்தம் மாமகளிர் கனகமணி
விலகுகா ளத்தி மலையே. 234

---

233. வாள் அரவு: ஒளி தரும் பாம்பு. துன்று: பொருந்திய. காலையில் எழுந்த கதிர்: இளஞ்சூரியன். தாரகை: நட்சத்திரம். மடங்க: ஒளி மழுங்க. மிண்டி: நெருங்கி. மது உண்டு: தேன்பருகி. வேலை: கடல். ஒலி சங்கு: ஓசையுடைய சங்கு. திரை: அலை. வங்கம்: தோணி. சுறவம்: சுறுமீன். வேதவனம்: திருமறைக்காடு.

234. தானவர்: அசுரர். வாதைபட: துயரம் அடைய. மா கடல் விடம்: பெரிய ஆலகால விடம். ஏனம் இனம்: பன்றிக்கூட்டம். கிள்ளை: கிளி. தினை கொள்ள: தினைப் பயிரைக் கவர. எழில் ஆர் கவணினல்: அழகான கவண் என்ற கல் எறியும் கருவியால். கானவர் தம் மாமகளிர்: வேட்டுவப் பெண்கள். கனக மணி விலகு: பொன் கல்லால் விலக்கும். காளத்திமலை: திருக்காளத்தி என்னும் தலத்துள்ள மலை.

கண்நி றைந்தவிழி யின்அழ
லால்வரு காமன் உயிர்வீட்டிப்
பெண்நி றைந்தஒரு பால்மகிழ்வு
எய்திய பெம்மான் உறைகோயில்,
மண்நி றைந்தபுகழ் கொண்டுஅடி
யார்கள்வ ணங்கும் வலிதாயத்து
உள்நி றைந்தபெரு மான்கழல்
ஏத்தநம் உண்மைக் கதியாமே. 235

தாதுஆர் கொன்றை தயங்கு
முடியர், முயங்கும் மடவாளைப்
போதுஆர் பாகம் ஆக
வைத்த புனிதர், பனிமல்கும்
மூதுஆர் உலகில் முனிவர்
உடனாய் அறம்நான்கு அருள்செய்த
காதுஆர் குழையர், வேதத்
திரளர், கயிலை மலையாரே. 236

---

235. விழியின் அழல்: நெற்றிக் கண்ணின் நெருப்பு. வீட்டி: வாங்கி. வலிதாயம்: திருவலிதாயம் என்னும் தலம்.

236. தாது: மகரந்தப்பொடி. தயங்கு: விளங்கும். முயங்கும் மடவாள்: அணைந்த பார்வதி. போது ஆர் பாகம் ஆக: பூப்போன்ற பக்கமாக. பனி: குளிர்ந்த. மூது ஆர் உலகம்: பழமையான உலகம். முனிவர்: சனகாதி நால்வர். வேதத் திரளர்: மறைகளின் தொகுப்பாக அமைந்தவர். கயிலை மலையார்: திருக்கயிலாய மலையுடையார்.

கொங்குஇயல் பூங்குழல் கொவ்வைச்
செவ்வாய்க் கோமள மாதுஉமையாள்
பங்குஇய லும்திரு மேனி
எங்கும் பால்வெள்ளை நீறுஅணிந்து,
சங்குஇயல் வெள்வளை சோர
வந்துஎன் சாயல்கொண் டார்தமதுஊர்,
துங்கஇயல் மாளிகை சூழ்ந்த
செம்மைத் தோணி புரந்தானே. 237

எழுசீர் விருத்தம்

ஊன்ஏறு வேலின் உருவுஏறு கண்ணி
ஒளிஏறு கொண்ட ஒருவன்,
ஆன்ஏறது ஏறி, அழகுஏறு நீறன்,
அறவுஏறு பூணும் அரன்ஊர்;
மான்ஏறு கொல்லை மயில்,ஏறி வந்து
குயில்ஏறு சோலை மருவி,
தேன்ஏறு மாவின் வளம்ஏறி ஆடு
திருமுல்லை வாயில் இதுவே. 238

---

237. கொங்கு: வாசனை. கொவ்வைச் செவ்வாய்: கொவ்வைக்கனி போன்ற சிவந்த அதரம். சங்குஇயல் வெள்வளைசோர: சங்கினுல் ஆய வெண்மையான வளையல் கழலுமாறு. சாயல்: மேனி எழில். துங்க இயல்: சுத்தமான. தோணிபுரம்: சீகாழிப்பதி. இப்பாடல் கடவுளைக் காதல் கொண்ட தலைவி கூற்று.

238. ஊன் ஏறு வேலின் உருவுஏறு கண்ணி: தசையைக் கோத்த வேலாயுதம் போன்ற வடிவு உடைய கண்ணைப் பெற்ற பார்வதி: ஒளி ஏறு கொண்ட ஒருவன்: (அவளுடைய) ஒளியினுல் தாக்கப்பெற்ற ஒப்பற்ற சிவபெருமான். ஆன் ஏறது ஏறி: காளை மாட்டில் ஏறுபவன். அழகு ஏறு நீறன்: அழகு ஏறுமாறு திருநீறு பூசியவன். அரவு ஏறு பூணும் அரன் ஊர்: ஆண் பாம்பு அணிந்த அந்தச் சிவன் வாழ் ஊர் எது? மயில், பிற்பகுதிக்கு எழுவாய். மா: மாமரம். திருமுல்லைவாயில், ஒரு சிவத்தலம்.

மின்னிய அரவும் வெறிமலர் பலவும்
விரும்பிய திங்களும் தங்கு
சென்னியது உடையான், தேவர்தம் பெருமான்,
சேயிழை யொடும்உறைவு இடமாம்;
பொன்இயல் மணியும் உரிகரி மருப்பும்
சந்தமும் உந்து,வன் திரைகள்
கன்னியர் ஆடக் கடல்ஒலி மலியும்
கழுமல நகர்என லாமே. 239

பூங்கொடி மடவாள் உமைஒரு பாகம்
புரிதரு சடைமுடி அடிகள்,
வீங்குஇருள் நட்டம் ஆடும்எம் விகிர்தர்,
விருப்பொடும் உறைவுஇடம் வினவில்,
தேங்கமழ் பொழிலில் செழுமலர் கோதிச்
செறிதரு வண்டுஇசை பாடும்
ஓங்கிய புகழார் ஓமமாம் புலியூர்
உடையவர் வடதளி அதுவே. 240

---

239. வெறி: மணம் திங்கள்: சந்திரன். சென்னி: தலை. சேயிழை: தேவி. மணி: இரத்தினம். உரி கரி மருப்பு: உரிக்கப்பட்ட யானையின் தந்தம். சந்தம்: சந்தனம். உந்து: தள்ளும். வன்திரை: வலிய அலை. கழுமல நகர்: சீகாழிப்பதி.

240. பூங்கொடி மடவாள்: அழகிய கொடி போன்ற பெண். கோதி: சிதைத்து. செறி தரு: நெருங்கிய. ஓமமாம்புலியூர்; திருவோமாம்புலியூர் என்னும் தலம். வடதளி, அங்குள்ள கோயில்.

தாயினும் நல்ல தலைவர்என்று அடியார்
தம்அடி போற்றிசைப் பார்கள்,
வாயினும் மனத்தும் மருவிநின்று அகலா
மாண்பினர், காண்பல வேடர்,
நோயிலும் பிணியும் தொழிலர்பால் நீக்கி
நுழைதரு நூலினர், ஞாலம்
கோயிலும் சுனையும் கடலுடன் சூழ்ந்த
கோணமா மலைஅமர்ந் தாரே. 241

மங்கையர்க்கு அரசி, வளவர்கோன் பாவை
வரிவளைக் கைம்மட மானி,
பங்கயச் செல்வி, பாண்டிமா தேவி,
பணிசெய்து நாள்தொறும் பரவப்
பொங்குஅழல் உருவன் பூதநா யகன்நால்
வேதமும் பொருள்களும் அருளி
அங்கயற் கண்ணி தன்னொடும் அமர்ந்த
ஆலவாய் ஆவதும் இதுவே. 242

---

241. போற்றிசைத்தல்: வணங்கிப்புகழ்தல். அகலா மாண்பினர்: நீங்காத பெருமையுடையார். காண்பல வேடர்: காணத்தக்க பல வடிவினர். பிணி: கட்டு. ஞாலம்: உலகம். கோண மாமலை: ஈழ நாடு என்று கூறப்படும் இலங்கைத் தீவில் கடற்கரையின்கண் உள்ள திருக்கோண மலை என்னும் தலம்.

242. மங்கையர்க்கு அரசி, கூன் பாண்டியன் மனைவி. வளவர்கோன் பாவை: சோழனுடைய மகள். வரி வளைக் கை மட மானி: கோடுகள் பொருந்திய வளை அணிந்த கைகளையுடைய இளமையும் பெருமையும் கொண்டவள். பங்கயச் செல்வி: திருமகள். அம் கயல் கண்ணி: அழகிய மீன் போன்ற கண்ணையுடையவள்; மீனாட்சி. ஆலவாய்: மதுரை. இப்பாடலை "மங்கையர்க்குத் தனி அரசி" என்று தொடங்கிச் சேக்கிழார் அடிகள் நயம்பட எடுத்து ஆண்டிருக்கிறார்.

மண்எலாம் நிகழ மன்னனுய் மன்னும்
    மணிமுடிச் சோழன்தன் மகளாம்
பண்ணின்நேர் மொழியாள், பாண்டிமா தேவி,
    பாங்கினுர் பணிசெய்து பரவ,
விண்உளார் இருவர் கீழொடு மேலும்
    அளப்புஅரி தாம்வகை நின்ற
அண்ணலார் உமையோடு இன்புறு கின்ற
    ஆலவாய் ஆவதும் இதுவே. 243

மானின் நேர்விழி மாத ராய்!வழு
    திக்கு மாபெரும் தேவி!கேள்,
"பானல் வாய்ஒரு பாலன் ஈங்குஇவன்''
    என்று நீபரிவு எய்திடேல்;
ஆனை மாமலை ஆதி ஆய
    இடங்க ளிற்பல அல்லல்சேர்
ஈனர் கட்குஎளி யேன்அ லேன்,திரு
    ஆல வாய்அரன் நிற்கவே. 244

---

243. பண்ணின் நேர் மொழியாள்:இசையை ஒத்த பேச்சினள். பாங்கு: தகுதி. இருவர்: திருமால், பிரமன். அளப்பு அரிதாம் வகை: அளக்கமுடியாதபடி.

244. மானின் நேர் விழி: மானின் கண்ணை ஒத்த கண். வழுதி: பாண்டியன். தேவி: மங்கையர்க்கரசி. கேள்: கேட்பாயாக. பானல்: ஆம்பல்பூ. பரிவு: வருத்தம். ஈனர்கள்: சமணர்கள்.

உள்ள வாறுஎனக்கு உரைசெய் மின்!உயர்
வாய மாதவம் பேணுவீர்!
கள்ள விழ்பொழில் சூழுங் கண்டியூர்
வீரட் டத்துறை காதலான்,
பிள்ளை வான்பிறை செஞ்ச டைம்மிசை
வைத்த தும்பெரு நீர்ஒலி
வெள்ளம் தாங்கியது என்கொ லாமிகு
மங்கை யாள்உடன் ஆகவே. 245

எண் சீர் விருத்தம்

வேய்உறு தோளி பங்கன், விடம்உண்ட
கண்டன், மிகநல்ல வீணை தடவி,
மாசுஅறு திங்கள் கங்கை முடிமேல்
அணிந்து,என் உளமே புகுந்த அதனால்,
ஞாயிறு திங்கள்செவ் வாய்புதன் வியாழம்
வெள்ளி சனிபாம்பு இரண்டும் உடனே
ஆசுஅறு நல்ல நல்ல அவைநல்ல
நல்ல அடியார் அவர்க்கு மிகவே. 246

---

245. கள் அவிழ் பொழில்: தேன் கொட்டும் சோலை. கண்டியூர்: திருக்கண்டியூர்; இத்தலம் அட்டவீரட்டத்துள் ஒன்றாதலின் வீரட்டத்துறை என்று கூறப்பட்டது. காதலான்: பேரன்பிற்கு உரியவனான கடவுள். மங்கையாள்: உமையாள்.

246. வேய் உறு தோளி: மூங்கில் அனைய தோளை உடைய தேவி. "வீணை தடவி" என்பதனை, "சொல்லுயர்ந்த நெடு வீணை... மெல்விரல்கள் சிவப்பெய்தத் தடவி" என்பார் திருமங்கையாழ்வார். பாம்பு இரண்டு: இராகு, கேது.

பாகமும் தேவியை வைத்துக் கொண்டு
பைவிரி துத்திப் பரிய பேழ்வாய்
நாகமும் பூண்ட நள்ளாறு உடைய
நம்பெரு மான்,இது என்கொல் சொல்லாய்!
போகமும் நின்னை மனத்து வைத்துப்
புண்ணியர் நண்ணும் புணர்வு பூண்ட
ஆகம் உடையவர் சேரும் கூடல்
ஆலவா யின்கண் அமர்ந்த வாறே. 247

"புண்ணியர், பூதியர், பூத நாதர்,
புடைபடு வார்தம் மனத்தார், திங்கட்
"கண்ணியர்'' என்றுஎன்று காத லாளர்
கைதொழுது ஏத்த இருந்த ஊராம்;
விண்உயர் மாளிகை மாட வீதி
விரைகமழ் சோலை சுலாவி எங்கும்
பண்இயல் பாடல் அறாத ஆவூர்ப்
பசுபதி ஈச்சரம் பாடு நாவே. 248

---

247. பை விரி: படம் விரிந்த. துத்தி: படத்தில் உள்ள புள்ளி. பரிய: பெரிய. பேழ்வாய்: பிளந்த வாய். ஆலவாய்: மதுரை.

248. கண்ணி: தலையில் சூடும் மாலை. விரை: மணம். சுலாவி: சுற்றி. திரு ஆவூர் என்ற தலத்தின்கண் உள்ள கோயிலுக்குப் பசுபதீச்சரம் என்று பெயர்.

வஞ்சி விருத்தம்

கொலையார்தரு கூற்றம் உதைத்து,
மலையான்மக ளோடு மகிழ்ந்தான்,
கலையார்தொழுது ஏத்திய காழி
தலையால்தொழு வார்தலை யாரே. 249

கண்ணனும் நான்முகன் காண்பரியார்,
வெண்நாவல் விரும்பும் மயேந்திரரும்
கண்ணப்பர்க்கு அருள்செய்த கயிலைஎங்கள்
அண்ணல்ஆ ரூர்ஆதி ஆனைக்காவே. 250

---

249. கொலை ஆர்தரு கூற்றம்: கொலை நிறைந்த எமன். கலையார்: கலை வல்லார். காழி: சீகாழிநகர். தலையார்: முதன்மை யானவர்.

250. கண்ணன்: திருமால். வெண் நாவல்: திருவானைக் காவலின் தல விருட்சம்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்

தேவார மணி

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்

நான்கு சீர் விருத்தம்

பித்தா! பிறை சூடி! பெரு
மானே! அருள் ஆளா!
எத்தால்மற வாதேநினைக்
கின்றேன்; மனத்து உன்னை
வைத்தாய்; பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய்
நல்லூர்அருள் துறையுள்
அத்தா! உனக்கு ஆளாய்இனி
அல்லேன்எனல் ஆமே. 251

ஏழ்இசையாய் இசைப்பயனாய்
இன்அமுதாய் என்உடைய
தோழனுமாய் யான்செய்யும்
துரிசுகளுக்கு உடனாகி,
மாழைஒண்கண் பரவையைத்தந்து
ஆண்டானை மதியில்லா
ஏழை, ஏன் பிரிந்துஇருக்கேன்?
என்ஆரூர் இறைவனையே. 252

---

251. பித்தா: கிறுக்குப் பிடித்தவனே. அருள் ஆளா: அருளை ஆள்கின்றவனே. எத்தால்: எவ்விதத்தாலும். மனத்து உன்னை வைத்தாய்: என் மனத்துள்ளே உன்னை இருத்தினாய். பெண்ணைத் தென்பால்: பெண்ணையாற்றின் தெற்குப் பகுதியில் உள்ள. வெண்ணெய் நல்லூர்: திருவெண்ணெய்நல்லூர். அத்தா: தலைவனே.

252. துரிசு: குற்றம். உடனாகி: உடந்தையாக இருந்து. மாழை: மாவடு வகிர் அன்ன. ஒண்கண்: ஒளியுடைய கண். பரவை: பரவை நாச்சியார். ஏழை: அறிவிலி. ஏன்: எதற்காக. என் ஆரூர் இறைவன். என்னுடைய திருவாரூர் இறைவன்.

வங்கம்மலி கடல்நஞ்சை
வானவர்கள் தாம்உய்ய
நுங்கி,அமுது அவர்க்குஅருளி
நொய்யேனைப் பொருட்படுத்துச்
சங்கிலியோடு எனைப்புணர்த்த
தத்துவனைச் சழக்கனேன்
எங்குஉலக்கப் பிரிந்துஇருக்கேன்,
என்ஆரூர் இறைவனையே. 253

இங்ஙனம்வந்து இடர்ப்பிறவிப்
பிறந்துஅயர்வேன், அயராமே
அங்ஙனம்வந்து எனைஆண்ட
அருமருந்துஎன் ஆர்அமுதை
வெங்கனல்மா மேனியனை
மான்மருவும் கையானை
எங்ஙனம்நான் பிரிந்துஇருக்கேன்
என்ஆரூர் இறைவனையே. 254

---

253. வங்கம் மலி: கப்பல் நிறைந்த. உய்ய: பிழைக்க. நுங்கி: விழுங்கி. அவர்க்கு: அவ்வானவர்க்கு. நொய்யேனை: அற்பனாகிய என்னை. சங்கிலியோடு எனைப் புணர்த்த: சங்கிலி என்ற பெண்ணோடு என்னைச் சேர்த்து வைத்த. சழக்கன்: தீயவன். உலக்க: கேடு அடைய.

254. இங்ஙனம்: இவ்வாறாக. இடர்ப்பிறவி: துயரப் பிறப்பு. அயர்வேன்: தளர்ச்சியடைவேன். அங்ஙனம்: அவ்வாறு. வெங் கனல் மா மேனியன்: பழுத்த தீப்போன்ற சிறந்த திரு உருவன். மான் மருவும்: மான் பொருந்திய. எங்ஙனம்: எவ்வாறு.

மின்அனை யாள்திரு மேனிவி ளங்கஒர்
தன்அமர் பாகம தாகிய சங்கரன்
முன்நினை யார்புரம் மூன்றுஎரி ஊட்டிய
பொன்அனை யான்உறை பூவணம் ஈதோ. 255

எங்கேனும் இருந்துன் அடியேன் உனைநினைந்தால்
அங்கேவந்து என்னொடும் உடனாகி நின்றுஅருளி,
இங்கேஎன் வினையை அறுத்திட்டு, எனைஆளும்
கங்கா நா யகனே! கழிப்பாலை மேயானே. 256

கண்ணாய் ஏழ்உலகும் கருத்தாய அருத்தமுமாய்ப்
பண்ஆர் இன்தமிழாய்ப் பரமாய பரஞ்சுடரே!
மண்ஆர் பூம்பொழில்சூழ் மழபாடியுள் மாணிக்கமே!
அண்ணா! நின்னைஅல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே.

பொய்யவன், நாயடியேன் புகவேநெறி ஒன்றுஅறியேன்;
செய்யவன் ஆகிவந்துஇங்கு இடர்ஆனவை தீர்த்தவனே;
மெய்யவ னே!திருவே! விளங்குந்திருக் காளத்திஎன்
ஐய!நின் தன்னைஅல்லால் அறிந்துஏத்த மாட்டேனே.

---

255. மின்அனையாள்: உமையவள். பொன் அனையான்: பொன் நிறம் பெற்றவன். பூவணம்: திருப்பூவணம்; திருப்புவனம் என்று வழங்கப்பெறும் தலம். ஈதோ: இதுவே தானே.

256. கங்காநாயகன்: கங்கையின் கணவன். கழிப்பாலை: திருக்கழிப்பாலை என்னும் தலம்.

257. கருத்தாய அருத்தம்: உள்நிறைந்த பொருள். பண் ஆர் இன் தமிழ்: இசையோடு பொருந்திய இனிய தமிழ். மழபாடி: திருமழபாடி.

258. புகவே நெறி: செல்ல வழி.

பண்இடைத் தமிழ்ஒப்பாய்! பழத்தினிற் சுவைஒப்பாய்!
கண்இடை மணிஒப்பாய்! கடுஇருட் சுடர்ஒப்பாய்!
மண்இடை அடியார்கள் மனத்துஇடர் வாராமே,
விண்இடைக் குருகாவூர் வெள்ளடை நீஅன்றே. 259

பண்ணின்தமிழ் இசைபாடலின் பழவேய்முழவு அதிரக்
கண்ணின்ஒளி கனகச்சுனை வயிரம்மவை சொரிய,
மண்ணின்றன மதவேழங்கள் மணிவாரிக்கொண்டு எறியக்
'கிண்'என்றுஇசை முரலுந்திருக் கேதாரம்என னீரே. 260

"மான்திகழும் சங்கிலியைத்
தந்துவரு பயன்களெல்லாம்
தோன்றஅருள் செய்துஅளித்தாய்"
என்றுஉரைக்க உலகம்எலாம்
ஈன்றவனே! வெண்கோயில்
இங்குஇருந்தா யோஎன்ன
ஊன்றுவதோர் கோல்அருளி
உளோம்போகீர் என்றானே. 261

---

259. பண்ணுக்குத் தமிழாகவும் பழத்திற்குச் சுவையாகவும் கண்ணுக்கு மணியாகவும் கடும் இருளுக்கு ஒளியாகவும் அமைந்தவனே.

260. பழவேய் முழவு: பழைய மூங்கில் பொருத்தப்பட்ட மத்தளம். கனகம்: தங்கம். மதவேழங்கள்: மதயானைகள். மணி வாரிக்கொண்டு எறிய: இரத்தினங்களை அள்ளிவீச. 'கிண்' ஒலிக் குறிப்பு. கேதாரம்: இமய மலையிலுள்ள திருக்கேதாரம் என்னும் தலம். எனிரே: என்று சொல்லுங்கள்.

261. வெண்கோயில்: திரு வெண் பாக்கம் எனும் தலம். கோல் அருளி: கம்பு தந்து. உளோம்; இருக்கின்றோம், போகீர்: போவீராக,

ஐந்து சீர் விருத்தம்

தன்மையி னுல்அடி யேனைத்தாம்
ஆட்கொண்ட நாள்சபைமுன்
வன்மைகள் பேசிட வன்தொண்டன்
என்பதோர் வாழ்வுதந்தார்;
புன்மைகள் பேசவும் பொன்னைத்தந்து
என்னைப்போ கம்புணர்த்த
நன்மையி னுர்க்குஇடம் ஆவது,
நம்திரு நாவலூரே. 262

தாயவ ளாய்த்தந்தை ஆகியே
சாதல் பிறத்தல்இன்றிப்
போயக லாமைத்தன் பொன்அடிக்கு
என்னைப் பொருந்தவைத்த
வேயவ னுர்,வெண்ணெய் நல்லூரில்
வைத்துஎனை ஆளுங்கொண்ட
நாயக னுர்க்குஇடம் ஆவது,
நம்திரு நாவலூரே. 263

---

262. தன்மையினுல்: பெருங்கருணைத் திறத்தால். வன்மைகள்: கடுஞ்சொற்கள். வன்தொண்டன் என்று சொல்லக் கூடிய வாழ்க்கையைத் தந்தார். புன்மை: இழிந்த சொற்கள். போகம் புணர்த்த: இன்பத்தில் சேர்த்த.

263. போய் அகலாமை: போய் நீங்காமல். வேயவனுர்: மூங்கிலில் பிறந்த மூர்த்தி.

நீளநி னைந்தடி யேன்உமை
நித்தலும் கைதொழுவேன்;
வாள்அன கண்மட வாள்அவள்
வாடிவ ருந்தாமே.
கோளிலி எம்பெரு மான்!குண்டை
யூர்ச்சில நெல்லுப்பெற்றேன்;
ஆள்இலை எம்பெரு மான்!அவை
அட்டித்த ரப்பணியே. 264

ஓர்ந்தனன் ஓர்ந்தனன் உள்ளத்துள்
ளேநின்ற ஒண்பொருள்;
சேர்ந்தனன் சேர்ந்தனன் சென்று
திருவொற்றி யூர்;புக்குச்
சார்ந்தனன் சார்ந்தனன் சங்கிலி
மென்தோள் தடமுலை;
ஆர்ந்தனன் ஆர்ந்தனன் ஆமாத்
தூர்ஐயன் அருளதே. 265

---

264. நீள: நெடுகலும். வாள் அன கண் மடவாள் அவள்: வாளை ஒத்த கண்ணையுடைய அம் மடவாளாகிய பரவை. கோளிலி: திருக்கோளிலிப்பதி. குண்டையூர்: திருக்குண்டையூரிலே. ஆள் இலை: (என்னிடம்) வேலையாள் இல்லை. அவை: அந் நெற்களை. அட்டித்தரப்பணி: கொண்டு சேர்க்கச் செய்.

265. ஓர்ந்தனன்: உணர்ந்தேன். புக்கு: புகுந்து. சார்ந்தனன்: பொருந்தினேன். சங்கிலி: சங்கிலி என்னும் நங்கை. ஆர்ந்தனன்: அடையப்பெற்றேன். ஆமாத்தூர், ஒரு தலம்,

தான்எனை முன்படைத் தான்;அது
அறிந்துதன் பொன்அடிக்கே
நான்என பாடல்;அந் தோ!நா
யினேனைப் பொருட்படுத்து,
வான்எனை வந்துஎதிர் கொள்ளமத்
தயானை அருள்புரிந்து
ஊன்உயிர் வேறுசெய் தான்நொடித்
தான்மலை உத்தமனே. 266

அறு சீர் விருத்தம்

பேராது காமத்திற் சென்றாற்போல்
அன்றியே பிரியாது உள்கிச்
சீர்ஆர்ந்த அன்பராய்ச் சென்றுமுன்
அடிவீழும் திருவி னரை
ஓராது தருமனார் தமர்செக்கில்
இடும்போது தடுத்துஆட் கொள்வான்
பேராளர் புலியூர்ச்சிற் றம்பலத்துஎம்
பெருமானைப் பெற்றாம் அன்றே. 267

---

266. என பாடல்: எனது பாடல்களை அளித்தேன். பொருட் படுத்து: பொருளாகக் கொண்டு. வான்: சிறப்பாக. மத்த யானை அருள் புரிந்து: மத யானையைத் தந்து. ஊன் உயிர் வேறுசெய்தான்: உடம்பிலுள்ள உயிரின் பழைய நிலையைப் போக்கி வேறு புத்துயிர் அளித்தான்; உடம்பை விட்டு உயிரை வேறாகப் பிரித்தான் என்று கூறுவது பொருத்தம் இல்லை; அங்ஙனம் செய்திருந்தால் அதன் பிறகு இப்பாடல் தோன்றியிருக்க முடியாது அல்லவா. நொடித்தான் மலை: கயிலைமலை.

267. பேராது: நீங்காமல். அன்றியே: அல்லாமல். உள்கி: நினைந்து. ஓராது: உணராமல். தருமனார் தமர்: எம தூதர். ஆட் கொள்வான்: ஆட்கொள்வானாகிய. பேராளர்: பெருமையோர்கள் வாழ்கின்ற. புலியூர்: சிதம்பரம். பெற்றாம்: அடைந்தோம்.

கருமைஆர் தருமனுர் தமர்நம்மைக்
கட்டியகட்டு அறுப்பிப் பானை
அருமையாம் தன்உலகம் தருவானை
மண்உலகம் காவல் பூண்ட
உரிமையால் பல்லவர்க்குத் திறைகொடா
மன்னவரை மறுக்கம் செய்யும்
பெருமையார் புலியூர்ச்சிற் றம்பலத்துஎம்
பெருமானைப் பெற்றும் அன்றே. 268

நீற்றுஆரும் மேனியராய் நினைவார்தம்
உள்ளத்தே நிறைந்து தோன்றும்
காற்றனைத் தீயானைக் கதிரானை
மதியானைக் கருப்ப றியலூர்க்
கூற்றனைக் கூற்றுஉதைத்துக் கோல்வளையாள்
அவளோடும் கொகுடிக் கோயில்
ஏற்றனை மனத்தினல் நினைந்தபோது
அவர்நமக்கு இனிய வாறே. 269

---

268. கருமைஆர் தருமனுர் தமர்: கறுப்பு நிறம் வாய்ந்த எம தூதர். கட்டு: எம பாசம். பல்லவர்க்குத் திறைகொடா மன்னவரை: பல்லவ அரசர்க்குக் கப்பம் கட்டாத அரசர்களை. மறுக்கம் செய்யும்: தண்டிக்கும். பெருமையார்: பெருமையுடையார் வாழும்.

269. நீற்று ஆரும் மேனியராய்: திருநீறு நிறைந்த திருமேனியினராய். கதிர்: சூரியன். மதி: சந்திரன். கருப்பறியலூர்: திருக்கருப்பறியலூர்எனும் ஊர். கூற்றன்: கூறுக, இடமாக உடையவன்.கூற்று: எமன். கோல்வளையாள்: திரண்ட வளையல்களை உடைய தேவி. கொகுடி: முல்லைக் கொடி. ஏற்றன்: விடைவாகனன்.

மணம்என மகிழ்வர் முன்னே,
மக்கள்தாய் தந்தை சுற்றம்
பிணம்எனச் சுடுவர் பேர்த்தே,
பிறவியை வேண்டேன் நாயேன்;
பணைஇடைச் சோலை தோறும்
பைம்பொழில் விளாகத்து எங்கள்
அணைவினைக் கொடுக்கும் ஆரூர்
அப்பனே! அஞ்சி னேனே. 270

இறைகளோடு இசைந்த இன்பம்,
இன்பத்தோடு இசைந்த வாழ்வு
பறைகிழித்து அனைய போர்வை
பற்றியான் நோக்கி னேற்குத்
திறைகொணர்ந்து ஈண்டித் தேவர்
செம்பொனும் மணியும் தூவி
அறைகழல் இறைஞ்சும் ஆரூர்
அப்பனே! அஞ்சி னேனே. 271

---

270. மணம் என: திரு மணம் என்று சொல்லி. பேர்த்து: திரும்ப. பணை: பண்ணை. விளாகம்: இடம். அணைவினை: பொருந்துதலை.

271. இறைகளோடு இசைந்த இன்பம்: சிவனோடு சேரும் இன்பம். இன்பத்தோடு இசைந்த வாழ்வு: அப்பேரின்பத்துடன் பொருந்திய வாழ்க்கை, (வேண்டும்) பறை கிழித்துஅனைய போர்வை: பறை கிழிந்தால் அப்பறையின் கிழிந்த உபயோகமற்ற தோலைப் போன்ற போர்வை உடம்பு. பற்றியான் நோக்கினேற்கு: அவ்வுடம்பைப் பற்றித்திரிந்த எனக்கு: (இன்பமும் வாழ்வும் தருவாயாக). திறை: கப்பம். ஈண்டி: நெருங்கி. அறை கழல்: ஒலிக்கும் திருவடி.

மீளா அடிமை உமக்கே
ஆளாய்ப் பிறரை வேண்டாதே,
மூளாத் தீப்போல் உள்ளே
கனன்று முகத்தால் மிகவாடி,
ஆளாய் இருக்கும் அடியார்
தங்கள் அல்லல் சொன்னக்கால்,
வாளாங் கிருப்பீர்! திருவா
ரூரீர்! வாழ்ந்து போதீரே. 272

எழு சீர் விருத்தம்

ஓவுநாள்,உணர்வு அழியும் நாள்,உயிர்
போகும் நாள்,உயிர் பாடைமேல்
காவும் நாள்,இவை என்ற லாற்கரு
தேன்;கி ளர்புனற் காவிரிப்
பாவு தண்புனல் வந்துஇ ழிபரஞ்
சோதி பாண்டிக் கொடுமுடி
நாவ லா!உனை நான்ம றக்கினும்
சொல்லும்நா, "நமச்சி வாய"வே 273

---

272. மீளா: திரும்பாத. பிறரை வேண்டாதே: வேறு எவரையும் விரும்பாமல். மூளாத் தீப்போல்: மூண்டு எரியாத நெருப்புப் போல். உள்ளே கனன்று: உள் வெதும்பி. வாடி: வாட்டமடைந்து. ஆளாய் இருக்கும்: அடிமைப்பட்டிருக்கும். அல்லல் சொன்னக்கால்: துயரத்தை எடுத்துச் சொன்னால். வாளாங்கு இருப்பீர்: சும்மா இருக்கின்றீர்! வாழ்ந்து போதீர்: (நீராவது) வாழ்ந்திரும்.

273. ஓவு நாள்: (உன்னை) நீங்கும் நாட்களை. உணர்வு: அறிவு. காவு நாள்: தூக்கிச் செல்லும் நாள். என்றலால் கருதேன்: என்று அல்லாமல் வேறாக நினையேன்; உன்னை அடையாத நாட்களை அறிவு அழிந்த நாட்களாகவும் உயிர் இழந்த நாட்களாகவும் பாடைமேல் செல்லும் நாட்களாகவுமே கருதுவேன். கிளர்புனல் காவிரி: விளங்கும் நீரைப்பெற்ற காவேரி. பாவு: பரவிய. பரஞ்சோதி: இறைவன்.

மிடுக்குஇ லாதானை, வீம னேவிறல்
விசய னேவில்லுக்கு இவன்என்று
கொடுக்கி லாதானைப் பாரி யேஎன்று
கூறி னும்கொடுப் பார்இலை;
பொடிக்கொள் மேனிஎம் புண்ணி யன்புக
லூரைப் பாடுமின்! புலவீர்காள்!
அடுக்கு மேல்அமர் உலகம் ஆள்வதற்கு
யாதும் ஐயுறவு இல்லையே. 274

வஞ்ச நெஞ்சனை, மாச ழக்கனைப்,
பாவி யை,வழக்கு இல்லியைப்,
பஞ்ச துட்டனைச் "சாது வே"என்று
பாடி னும்கொடுப் பார்இலை;
பொன்செய் செஞ்சடைப் புண்ணி யன்புக
லூரைப் பாடுமின்! புலவீர்காள்!
நெஞ்சில் நோய்அறுத்து உஞ்சு போவதற்கு
யாதும் ஐயுறவு இல்லையே. 275

---

274. மிடுக்கு: வலிமை. வீமன்: பாண்டு மைந்தன்; தருமன் தம்பி; வலியால் மிக்கவன். விசயன்: அவன் தம்பி. விறல்: வெற்றி. கொடுக்கிலாதானை: கொடுத்தறியாதவனை. பாரி: பாரிவள்ளல். பொடி: திருநீறு. புண்ணியன்: சிவபெருமான். புகலூர்: திருப் புகலூர்த் தலம். பாடுமின்: பாடுங்கள். புலவீர்காள்: புலவர்களே. அடுக்கு மேல் அமர் உலகம். ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக உள்ள பல உலகமும் கடந்து இருக்கின்ற சிவலோகம். ஐயுறவு: சந்தேகம்.

275. மா சழக்கன்: பெரும் குற்றவாளி. வழக்கு இல்லி: முறையற்றவன். பஞ்சதுட்டன்: கொலை களவு கள் காமம் பொய் என்ற ஐந்தையும் கைக்கொண்ட கேடன். நெஞ்சில் நோய் அறுத்து: மனத்துயர் போக்கி. உஞ்சு போதல்: பிழைத்துப் போவது.

தேனை ஆடுமுக் கண்ண ரோ!மிகச்
செய்ய ரோ!வெள்ளை நீற்றரோ!
பால்நெய் ஆடலும் பயில்வ ரோ!தமைப்
பற்றி னார்கட்கு நல்லரோ!
மானை மேவிய கண்ணி னாள்மலை
மங்கை நங்கையை அஞ்சஓர்
ஆனை ஈர்உரி போர்ப்ப ரோ!நமக்கு
அடிகள் ஆகிய அடிகளே. 276

முன்னைச் செய்வினை இம்மை யில்வந்து
மூடும் ஆதலின், முன்னமே
என்னை நீ,தியக் காதுள ழுமட
நெஞ்ச மே!எந்தை தந்தைஊர்,
அன்னச் சேவலோடு ஊடிப் பேடைகள்
கூடிச் சேரும் அணிபொழில்
புன்னைக் கன்னி கழிக்கண் நாறும்
புறம்ப யம்தொழப் போதுமே. 277

---

276. முக்கண்ணரோ: மூன்றுகண் உடையவரோ. செய்யர்: சிவந்தவர். ஆனை ஈர் உரி போர்ப்பர்: யானையைப் பிளந்து அதன் தோலைப் போர்த்துக் கொள்வர்.

277. இம்மையில்: இப்பிறப்பில். மூடும்: பற்றும். முன்னமே என்னை நீ தியக்காது: விரைந்து என்னை நீ மயக்காமல். பேடை: பெண் பறவை. அணி பொழில்: அழகிய சோலை. புன்னைக் கன்னி: இளம் புன்னை மரம். கழிக்கண்: கழியினிடத்தே. புறம்பயம்: திருப் புறம்பயம். போதும்: செல்வோம்.

செந்த மிழ்த்திறம் வல்லி ரோ!செங்கண்
அரவம் முன்கையில் ஆடவே,
வந்து நிற்கும்இது என்கொ லோபலி
மாற்ற மாட்டோம், இடகிலோம்,
பைந்தண் மாமலர் உந்து சோலைகள்
கந்தம் நாறுபைங் ஞீலியீர்!
அந்தி வானம்உம் மேனி யோசொலும்
ஆர ணீய விடங்கரே. 278

மற்றுநான் பெற்றது ஆர்பெற வல்லார்?
வள்ளலே! கள்ளமே பேசிக்
குற்றமே செயினும் குணம்எனக் கொள்ளும்
கொள்கையால் மிகைபல செய்தேன்;
செற்று,மீது ஓடும் திரிபுரம் எரித்த
திருமுல்லை வாயிலாய்! அடியேன்
பற்றிலேன், உற்ற படுதுயர் களையாய்!
பாசுப தா!பரஞ் சுடரே. 279

---

278. செங்கண் அரவம்: சிவந்த கண்ணையுடைய பாம்பு. பலி மாற்ற மாட்டோம்: பிச்சை இல்லை என்று சொல்ல மாட்டோம். இடகிலோம். இடவும் மாட்டோம். கந்தம்: மணம். பைஞ்ஞீலி: திருப்பைஞ்ஞீலி என்னும் தலம். ஆரணீய விடங்கர், திருப்பைஞ்ஞீலி யின் சுவாமி பெயர்.

279. கள்ளம்: வஞ்சகம். மிகை: தகாத செயல். செற்று: வென்று. பற்று இலேன்: பற்றுக்கோடு இல்லாதேன்.

குழைத்துவந்து ஓடிக் கூடுதி நெஞ்சே!
குற்றேவல் நாள்தொறும் செய்வான்,
இழைத்தநாள் கடவார் அன்பில ரேனும்
எம்பெரு மான்என்றெப் போதும்
அழைத்தவர்க்கு அருள்செய் பாச்சிலாச் சிராமத்து
அடிகள்தாம் யாதுசொன் னலும்
பிழைத்தது பொறுத்தொன்று ஈகில ராகில்
இவரலாது இல்லையோ பிரானர். 280

எண் சீர் விருத்தம்

பொன்னும் மெய்ப்பொரு ளும்தரு வானை,
போக மும்திரு வும்புணர்ப் பானை,
பின்னை என்பிழை யைப்பொறுப் பானை,
பிழைஎ லாம்தவி ரப்பணிப் பானை,
இன்ன தன்மையன் என்றுஅறிவு ஒண்ணு
எம்மா னை,எளி வந்தபி ரானை,
அன்னம் வைகும் வயற்பழ னத்துஅணி
ஆரு ரானைம றக்கலும் ஆமே. 281

---

280. குழைத்து: உருகி. கூடுதி: சேர்வாயாக. செய்வான்: செய்யும் பொருட்டு. இழைத்தநாள் கடவார்: விதித்த காலத்தைத் தாண்டமாட்டார். பாச்சிலாச் சிராமம்: ஒரு தலம். பிழைத்தது பொறுத்து: செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு. ஒன்று ஈகிலராகில்: ஒன்றும் தரவில்லையானுல். இவரலாது இல்லையோ பிரானர்: இவரைத்தவிர வேறு தலைவர் இல்லையோ?

281. மெய்ப்பொருள்: உண்மைச் செல்வம்; அருள். போகம்: இன்பம். திரு: செல்வம். புணர்ப்பான்: அடைவிப்பான். தவிர: நீங்க. பணிப்பான்: செய்வான். அறிவு ஒண்ணு: அறிய முடியாத. அன்னம் வைகும்: அன்னப் பறவைகள் தங்கும். வயல் பழனம்: வயல் சூழ்ந்த மருத நிலம். அணி: அழகிய. மறக்கலும் ஆமே: மறக்க முடியுமா.

ஒட்டி ஆட்கொண்டு போய்ஒளித் திட்ட
உச்சிப் போதனை நச்சுஅரவு ஆர்த்த
பட்டி யைப்பக லைஇருள் தன்னைப்
பாவிப் பார்மனத்து ஊறும்அத் தேனைக்
கட்டி யைக்கரும் பின்தெளி தன்னைக்
காத லாற்கடற் சூர்தடிந் திட்ட
செட்டி யப்பனைப் பட்டனைச் செல்வ
ஆரு ரானைம றக்கலும் ஆமே. 282

அழுக்கு மெய்கொடுஉன் திருவடி அடைந்தேன்;
அதுவும் நான்படப் பாலதுஒன்று ஆனால்,
பிழுக்கை வாரியும் பால்கொள்வர் அடிகேள்!
பிழைப்பன் ஆகிலும் திருவடிப் பிழையேன்;
வழுக்கி வீழினும் திருப்பெயர் அல்லால்
மற்று நான்அறி யேன்மறு மாற்றம்;
ஒழுக்க என்கணுக்கு ஒருமருந்து உரையாய்!
ஒற்றி யூர்எனும் ஊர்உறை வானே. 283

---

282. ஒட்டி: பொருந்தி. ஒளித்திட்ட: மறைந்து கொண்ட. உச்சிப்போதனை: உச்சிப் பொழுதனை. நச்சு அரவு: நஞ்சுடைய பாம்பு. ஆர்த்த: கட்டிய. பட்டி: கட்டுக் காவல் இல்லாதவன். பாவிப்பார்: எண்ணுவார். கட்டி: கருப்பட்டி. கரும்பின் தெளி: கருப்பஞ் சாறு. காதலால்: விருப்பத்தால். கடல் சூர் தடிந்திட்ட: கடல் போன்ற சூரனைக் கொன்ற. செட்டி: முருகன். அப்பன்: அவன் தந்தை. பட்டன்: அந்தணன்.

283. அழுக்கு மெய்கொடு: அழுக்கு உடம்பு கொண்டு. பிழுக்கை வாரியும் பால் கொள்வர்: ஆட்டுப்பால் கொள்பவர் அதன் பிழுக்கையை வாரித் தள்ளிவிட்டுப் பாலைக் கொள்வார்கள். பிழைப்பன் ஆகிலும்: தவறுடையேன் ஆனாலும். மறு மாற்றம்: வேறு பேச்சு. ஒழுக்க என் கணுக்கு: என் கண்ணுக்கு வார்க்க.

மகத்திற் புக்கதுஓர் சனிஎனக்கு ஆனாய்!
மைந்த னே!மணி யே!மண வாளா!
அகத்திற் பெண்டுகள் நான்ஒன்று சொன்னால்,
"அழையேல் போகுரு டா''எனத் தரியேன்;
முகத்திற் கண்இழந்து எங்ஙனம் வாழ்கேன்!
முக்க ணா!முறை யோ?மறை ஓதி!
உகைக்கும் தண்கடல் ஓதம்வந்து உலவும்
ஒற்றி யூர்எனும் ஊர்உறை வானே. 284

ஆலம் தான்உகந்து அமுதுசெய் தானை,
ஆதி யை,அம ரர்தொழுது ஏத்தும்
சீலம் தான்பெரி தும்உடை யானை,
சிந்திப் பார்அவர் சிந்தையு ளானை,
ஏல வார்குழ லாள்உமை நங்கை
என்றும் ஏத்தி வழிபடப் பெற்ற
கால காலனை, கம்பன்எம் மானைக்
காணக் கண்அடி யேன்பெற்ற வாறே. 285

---

284. மகத்தில் புக்கது ஓர் சனி எனக்கு ஆனாய்: எனக்கு மக நட்சத்திரத்தில் புகுந்த ஓர் சனியாக ஆனாய் நீ; மகத்திற் சனி புகின் கேடு தரும் என்பது சோதிடக் கருத்துப் போலும். அகத்தில் பெண்டுகள்: வீட்டிலுள்ள பெண்கள். தரியேன்: பொறுக்க மாட்டேன். முகத்திற் கண் இழந்து எங்ஙனம் வாழ்கேன்: (அகக்கண் இருக்கத்தான் செய்கிறது; ஆனாலும்) முகக்கண் இல்லாமல் எப்படி வாழ்க்கை நடத்துவேன். முக்கணா: (நீ மட்டும்) மூன்று கண் வைத்திருக்கிறாயே. மறை ஓதி: மறைகளால் புகழப்பட்டவனே. உகைத்தல்: எழும்புதல். ஓதம்: அலை.

285. ஆலம்: நஞ்சு. உகந்து: விரும்பி. ஏலம்: மணம். வார்குழல்: நீண்ட கூந்தல். கால காலன்: எமனுக்கு எமனானவன். கம்பன்: ஏகம்பன்; காஞ்சிவரத்தில் இருக்கும் சிவபெருமான். பெற்றவாறு: அடைந்தமாதிரி; (வியத்தற்குரியது).

பண்மயத்த மொழிப்பரவை சங்கிலிக்கும் எனக்கும்
பற்ருய பெருமானே! மற்றுஆரை உடையேன்;
உள்மயத்த உமக்குஅடியேன், குறைதீர்க்க வேண்டும்;
ஒளிமுத்தம் பூண்ஆரம் ஒண்பட்டும் பூவும்
கண்மயத்த கத்தூரி கமழ்சாந்தும் வேண்டும்;
கடல்நாகைக் காரோணம் மேவிஇருந் தீர்என்று
அண்மயத்தால் அணிநாவல் ஆரூரன் சொன்ன
அருந்தமிழ்கள்இவைவல்லார் அமர்உலகுஆள்பவரே.

திருவும் வண்மையும் திண்திறல் அரசும்
சிலந்தி யார்செய்த செய்பணி கண்டு
மருவு கோச்செங்க ணான்தனக்கு அளித்த
வார்த்தை கேட்டுநின் மலர்அடி அடைந்தேன்;
பெருகு பொன்னிவந்து உந்துபன் மணியைப்
பிள்ளைப் பல்கணம் பண்ணையுள் நண்ணித்
தெருவும் தெற்றியும் முற்றமும் பற்றித்
திரட்டும் தென்திரு நின்றியூ ரானே. 287

---

286. பண் மயத்த மொழிப் பரவை சங்கிலி: இசைமயமான பேச்சைப் பெற்ற பரவையார், சங்கிலியார் என்னும் இரு மனைவிமார்; பேசுவது பண் பாடுவதுபோல இருக்கும் என்பது கருத்து. "சிந்து ஒக்கும் சொல்லினுர்" என்ருர் கம்பர். உள்மயத்த: உள்ளே இருக்கின்ற. ஒளி முத்தம்: நல்முத்து. பூண் ஆரம்: அணியும் மாலை. கண்மயத்த: கண்ணுக்கு இனிய. சாந்து; சந்தனம். அண்மயத்தால்: பொருந்தும் விதத்தால். நாவல் ஆரூரன்: திருநாவலூரனுகிய சுந்தரன்.

287. திரு: செல்வம். வண்மை: கொடைத்தன்மை. சிலந்தியார்: சிலந்திப் பூச்சியார். செய்பணி: பணிவிடை. மருவு: பொருந்திய. கோச்செங்கணன்: கோச்செங்கட் சோழ நாயனுர். பிள்ளைப் பல்கணம்: குழந்தைகளின் கூட்டம். பண்ணை: விளையாடுமிடம். தெற்றி: திண்ணை.

அணிகொள் ஆடை,அம் பூண்அணி மாலை,
அமுது செய்துஅமு தம்பெறு சண்டி,
இணைகொள் ஏழெழு நூறிரு பனுவல்
ஈன்ற வன்திரு நாவினுக்கு அரையன்,
கணைகொள் கண்ணப்பன், என்றுஇவர் பெற்ற
காதல் இன்அருள் ஆதரித்து அடைந்தேன்;
திணைகொள் செந்தமிழ் பைங்கிளி தெரியும்
செல்வத் தென்திரு நின்றியூ ரானே. 288

நல்இசை ஞானசம் பந்தனும் நாவினுக்கு
அரசனும் பாடிய நல்தமிழ் மாலை
சொல்லிய வேசொல்லி ஏத்துகப் பானை,
தொண்ட னேன்அறி யாமை அறிந்து
கல்இ யல்மனத் தைக்கசி வித்துக்
கழல்அடி காட்டி,என் களைகளை அறுக்கும்
வல்இயல் வானவர் வணங்கிநின் றானை
வலிவ லந்தனில் வந்துகண் டேனே. 289

---

288. அமுது செய்து: அமுது செய்வித்து. அமுதம் பெறு சண்டி: முத்தி பெற்ற சண்டீசுவர நாயனர். இணைகொள்: (தானே தனக்கு) சமமான. ஏழெழுநூறு இருபனுவல் ஈன்றவன் திருநாவினுக்கு அரையன்: நாலாயிரத்துத் தொள்ளாயிரம், என்ற எண்ணுள்ள பாடல்களைத் தந்தவனகிய திருநாவுக்கரசன். கணைகொள்: அம்பைக் கொண்ட. ஆதரித்து: விரும்பி. திணைகொள்: ஐந்து திணைகளைக் கொண்ட. தெரியும்: அறிந்துபாடும்.

289. ஏத்து உகப்பான்: போற்றுவதற்கு மகிழ்வான். கல் இயல் மனம்: கல்லினை ஒத்த வலிய மனம். களைகள்: குற்றங்கள். வலிவலம்: திருவலிவலம் என்னும் தலம்.

நாளும் இன்இசை யால்தமிழ் பரப்பும்
ஞான சம்பந்த னுக்குஉல கவர்முன்
தாளம் ஈந்து,அவன் பாடலுக்கு இரங்கும்
தன்மை யாளனை, என்மனக் கருத்தை,
ஆளும் பூதங்கள் பாடநின்று ஆடும்
அங்க ணன்தனை, எண்கணம் இறைஞ்சும்
கோளி லிப்பெரும் கோயில்உ ளானைக்
கோலக் காவினில் கண்டுகொண் டேனே. **290**

மற்றுஒரு துணைஇனி மறுமைக்கும் காணேன்;
வருத்தல்உற் றேன்;பிற வாவரம் பெற்றேன்;
சுற்றிய சுற்றமும் துணைஎன்று கருதேன்;
துணைஎன்று நான்தொழப் பட்டஒண் சுடரை,
முத்தியும் ஞானமும் வானவர் அறியா
முறைமுறை பலபல நெறிகளும் காட்டிக்
கற்பனை கற்பித்த கடவுளை, அடியேன்
கழுமல வளநகர்க் கண்டுகொண் டேனே. **291**

---

290. அங்கணன்: பெருங் கருணையாளன். கோளிலி: திருக் கோளிலி என்னும் தலம். கோலக்கா: திருக்கோலக்கா என்னும் தலம்.

291. ஒண்சுடர்: பேர் ஒளியாகிய சிவபெருமான். கழுமல வளநகர்: வளம் வாய்ந்த சீகாழிப்பதி.

அருபணியை, முத்தினை,ஆன் அஞ்சும் ஆடும
அமரர்கள்தம் பெருமானை, அருமறையின் பொருளை,
திருபணியை, திங்கரும்பின் ஊறல்இரும் தேனை,
தெரிவுஅரிய மாமணியை, திகழ்தருசெம் பொன்னை,
குருமணிகள் கொழித்திழிந்து சுழித்திழியும் திரைவாய்க்
கோல்வளையார் குடைந்துஆடும் கொள்ளிடத்தின் கரைமேல்
கருமணிகள் போல்நீலம் மலர்கின்ற கழனிக்
கானாட்டு முள்ளூரில் கண்டுதொழு தேனே. 292

குரும்பைமுலை மலர்க்குழலி கொண்டதவம் கண்டு,
குறிப்பினொடும் சென்று,அவள்தன் குணத்தினை நன்கு அறிந்து,
விரும்பும்வரம் கொடுத்து,அவளை வேட்டுஅருளிச் செய்த
விண்ணவர்கோன் கண்நுதலோன் மேவியஊர் வினவில்
அரும்புஅருகே சுரும்புஅருவ, அறுபதம்பண் பாட,
அணிமயில்கள் நடமாடும் அணிபொழில்சூழ் அயலின்
கரும்புஅருகே கருங்குவளை கண்வளரும் கழனிக்
கமலங்கள் முகம்மலரும் கலயநல்லூர் காணே. 293

---

292. ஊறல்: சாறு. இரும்: பெரிய. திகழ்தரு: விளங்கா நின்ற. குரு: நிறமான. திரை: அலை. கோல் வளையார்: குச்சி போன்ற மெல்லிய வளையல் அணிந்த பெண்கள். நீலம்: குவளை. கழனி: வயல்.

293. குரும்பை: தென்னம் பிஞ்சு. குழலி: கூந்தலையுடைய தேவி. வேட்டு: மணம் செய்து. சுரும்பு: வண்டு. அருவ: அணைய. அறுபதம்: வண்டின் வகை. பண்பாட: இசைமிழற்ற. கருங்குவளை: நீலமலர். கண்வளரும்: உறங்குகின்ற. கழனி: வயல். கமலம்: தாமரை. கலய நல்லூர்: திருக்கலயநல்லூர் என்னும் தலம்,

பரிந்த சுற்றமும் மற்று,வன் துணையும்
பலரும் கண்டுஅழுது எழ,உயிர் உடலைப்
பிரிந்து போம்;இது நிச்சயம்! அறிந்தால்
பேதை வாழ்வுஎனும் பிணக்கினைத் தவிர்ந்து,
கருந்த டங்கண்ணி பங்கனை, உயிரை,
கால காலனை, கடவுளை, விரும்பிச்
செருந்தி பொன்மலர் திருத்தினை நகருள்
சிவக்கொ ழுந்தினைச் சென்றுஅடை மனனே. 294

கொடுக்க கிற்றிலேன் ஒண்பொருள் தன்னை;
குற்றம் செற்றம் இவைமுதல் ஆக
விடுக்க கிற்றிலேன் வேட்கையும் சினமும்;
வேண்டில் ஐம்புலன் என்வசம் அல்ல;
நடுக்கம் உற்றதுஓர் மூப்புவந்து எய்த
நமன்த மர்நர கத்துஇடல் அஞ்சி,
இடுக்கண் உற்றனன்; உய்வகை அருளாய்!
இடைம ருதுறை எந்தைபி ரானே. 295

---

294. பரிந்த சுற்றம்: விரும்பிய உறவினர். வன்துணை: பெருந்துணைவி. பிணக்கினைத் தவிர்ந்து: மாறுபாட்டை விட்டு. கருந்தடங்கண்ணி: பெரிய அகன்ற கண்களையுடைய உமை. உயிரை: உயிராக அமைபவனை. செருந்தி: ஒரு பூமரம். பொன் மலர்: பொன்னைப்போல பூக்கின்ற. திருத்தினை நகர், ஒரு சிவத்தலம்.

295. கொடுக்ககிற்றிலேன்: கொடுக்கவே மாட்டேன். செற்றம்: பகை. விடுக்ககிற்றிலேன் குற்றம், செற்றம் இவை முதலாக வேட்கையும் சினமும்: தீயவை எதையும் விடமாட்டேன். வேட்கை: ஆசை. சினம்: கோபம். வேண்டில்: (நல்லவற்றைச் செய்ய) விரும்பினால். ஐம்புலன் என்வசம் அல்ல: மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னிடம் இல்லை. இடுக்கண்: துயரம். இடைமருது: திருவிடைமருதூர்.

திங்கள் தங்கு சடைக்கண் மேலோர்
திரைகள் வந்து புரள வீசும்
மங்கை யாளேல் வாய்தி றவ்வாள்;
கணப தீயேல் வயிறு தாரி;
அங்கை வேலோன் குமரன் பிள்ளை;
தேவி யார்கோல் தட்டி யாளார்;
உங்க ளுக்குஆட் செய்ய மாட்டோம்;
ஓண காந்தன் தளியு ளீரே. 296

நாதனை, நாதம்மிகுத்து ஓசைய தானவனை,
ஞான விளக்குஒளியாம் ஊன்உயி ரை,பயிரை,
மாதனை, மேதகுதன் பத்தர் மனத்துஇறையும்
பற்றுவி டாதவனை, குற்றம்இல் கொள்கையனை,
தூதனை, என்தனைஆள் தோழனை, நாயகனை,
தாழ்மக ரக்குழையும் தோடும் அணிந்ததிருக்
காதனை, நாயடியேன் எய்துவது என்றுகொலோ?
கார்வயல் சூழ்கானப் பேர்உறை காளையையே. 297

---

296. வயிறுதாரி: பெருவயிறன். குமரன்பிள்ளை: சிறு பிள்ளை. கோல் தட்டி ஆளார்: கம்பைத்தட்டி அடக்கி ஆளமாட்டார். ஓணகாந்தன் தளி, ஒரு தலம்.

297. மாதனை: மாதோடு கூடியவனை. இறை: சிறிது. தாழ்: தொங்குகின்ற. கார்வயல்: மேகத்தின் உதவி வேண்டும் நிலம். கானப் பேர்: காளையார்கோவில் என்னும் தலம். காளை: காளையப்பர்; காளையார்கோவில் சிவபெருமானின் பெயர்.

குறைவுஇ லாநிறை வே!குணக் குன்றே!
கூத்த னே!குழைக் காதுஉடை யானே!
உறவி லேன்உனை அன்றிமற்று அடியேன்;
ஒருபி ழைபொறுத் தால்இழிவு உண்டே?
சிறைவண்டு ஆர்பொழில் சூழ்திரு வாரூர்ச்
செம்பொ னே!திரு வாவடு துறையுள்
அறவ னே!எனை "அஞ்சல்"என்று அருளாய்!
ஆர்எ னக்குஉறவு; அமரர்கள் ஏறே. 298

அந்த ணாளன்உன் அடைக்கலம் புகுத
அவனைக் காப்பது காரணம் ஆக
வந்த காலன்தன் ஆர்உயிர் அதனை
வவ்வி னாய்க்குஉன்தன் வண்மைகண்டு அடியேன்
எந்தை! நீஎனை நமன்தமர் நலியின்
"இவன்மற்று என்அடி யான்"என விளக்கும்
சிந்தை யால்வந்துஉன் திருவடி அடைந்தேன்;
செழும்பொ ழில்திருப் புன்கூர்உ ளானே. 299

---

298. குறைவுஇலா நிறைவு: குறைவு அற்ற பெருக்கம்; எது? கடவுள். "குறைவு இலா நிறைவே" என்ற இதே சொற்றொடரைத் திருவாசகமும் முழக்குகிறது. இழிவு உண்டே: தாழ்ந்து போய் விடுமோ. அறவனே: தரும மூர்த்தியே.

299. அந்தணாளன்: மார்க்கண்டன். வவ்வினாய்க்கு: கவர்ந்த உனக்கு. வண்மை: வள்ளல் தன்மை. நமன் தமர் நலியின்: எம தூதர் வருத்தினால். தன்னை "என் அடியான்" எனச் சிவபெருமான் கூறுவதை "ஏதமே பிறந்து இறந்து உழல்வேன்தனை என் அடியான் என்று" என மணிவாசகனாரும் அருளுவர்.

கற்ப கத்தினை, கனகமால் வரையை,
காம கோபனை, கண்நுத லானை,
சொற்ப தப்பொருள், இருள்அறுத்து அருளும்
தூய சோதியை வெண்ணெய்நல் லூரில்
அற்பு தப்பழ ஆவணங் காட்டி,
அடிய னய்என்னை ஆளது கொண்ட
நற்ப தத்தை,நள் ளாறனை, அமுதை,
நாயி னேன்மறந்து என்நினைக் கேனே. 300

---

300. கற்பகம்: வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈய வல்லது. கனகமால்வரை: தங்கப்பெருமலை. காமகோபன்: எமனை முனிந்தவன். கண்நுதலான்: நெற்றிக்கண் பெற்றவன். இருள் அறுத்து: மயக்கங் கெடுத்து. அற்புதப் பழ ஆவணம் காட்டி: அருமையான பழைய ஓலையைக் காட்டி. நற்பதத்தை: நல்ல பதவியை. நள்ளாறனை: திருநள்ளாறு கோயில் கொண்டவனை. என் நினைக்கேன்: எதை நினைக்கப் போகிறேன்.

தேவார மணி முற்றும்.

தேவார மணி

பாட்டு முதல் குறிப்பு அகராதி